An. et vol. XXXXII 22 Iulii - 3 Augusti 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 9-10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Epistula Encyclica, p. 513 – In sollemni canonizatione Beatae Ioannae, Galliae Reginae, p. 465 et Beati Vincentii Mariae Strambi, p. 517 – Homiliae, p. 466, 518 – Litterae Decretales, p. 521 – Constitutiones Apostolicae, p. 469, 535 – Litterae Apostolicae, p. 472, 544 – Epistulae, p. 477, 552 – Allocutiones, p. 479.

Acta SS. Congregationum: S. *S. C. S. Officii:* Notificatio, p. 489. Decretu, p. 489. Monitum, p. 553 – *S. C. Consistorialis:* I. Decretum, p. 554. II. Provisio Ecclesiarum, p. 555 – *S. C. Rituum:* Decreta in causis beatificationis et canonizationis Servorum Dei, p. 490, 557.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota:* Citatio edictalis, p. 560.

Acta Officiorum: *Commissio Pontificia de re biblica:* Instructio, p. 495.

Diarium Romanae Curiae: Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, pp. 506-512.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·L

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis: In Italia, Lib. 800
In Europa, Lib. 2000; extra Europam $ 4

Pretium unius fasciculi: In Italia, Lib. 75
In Europa, Lib. 180; extra Europam $ 0,35

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXII, n. 9 - 22 Iunii 1950)

ACTA PII PP. XII

In sollemni canonizatione Beatae Ioannae Valesiae, Galliae Reginae

PAG.

I. Proclamatio 465
II. Homilia 466

Constitutio Apostolica

Carthaginensis in Hispania, Conchensis - Oriolensis (Albasitensis). *Inter praecipua.* - A Carthaginensis in Hispania, Conchensis et Oriolensis dioecesium territorio partes seiunguntur ad novam erigendam dioecesim Albasitensem; huiusque Cathedrale Capitulum constituitur. - 2 Novembris 1949 469

Litterae Apostolicae

I. *Fausto quidem.* - In urbe Pacensi in Bolivia, ecclesia Deo in honorem S. Francisci Assisiensis dicata Basilicae Minoris titulo ac dignitate afficitur. - 23 Ianuarii 1948 . . . 472
II. *Ut castissimum.* - Sanctus Ioseph, Confessor, B. Mariae Virginis sponsus, Moreliensis urbis praecipuus apud Deum Patronus declaratur. - 19 Martii 1949 474
III. *Antiquum.* - Paroecialis Ecclesia Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini, in oppido vulgo « S. Angelo Lodigiano » dioecesis Laudensis, Basilicae Minoris honoribus privilegiisque decoratur. - 4 Martii 1950 . . . 476

Epistula

Dum nonum. - Ad Excmum P. D. Emmanuelem Mignone, Episcopum Arretinum: nono exeunte saeculo ab obitu Guidonis Arretini. - 25 Maii 1950 . 477

Allocutiones

I. Ad christifideles qui Romae convenerant ad canonizationem Beati Antonii Mariae Claret celebrandam. - 8 Maii 1950 479
II. Ad christifideles qui Romae convenerant ad canonizationem Beatae Ioannae, Galliae Reginae, celebrandam. - 29 Maii 1950 481
III. Participantibus Conventui internationali Studiorum rerum socialium et Conventui Sodalitatis internationalis socialis christianae, Romae habitis. - 3 Iunii 1950 485

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

I. Notificatio. - 14 Iunii 1950 489
II. Decreta. Proscriptio librorum. - 16 Iunii 1950 et 18 Iulii 1950 489

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana seu Hanciomen.* (olim Shensi meridionalis). - Decretum de martyrio et miraculis Ven. S. D. Alberici Crescitelli, Missionarii apostolici in odium fidei interempti. - 5 Martii 1950 490
II. *Romana seu Anagnina.* - Decretum de miraculis pro beatificatione Ven. S. D. Mariae De Mattias, fundatricis Sororum Adoratricum Pretiosissimi Sanguinis. - 5 Martii 1950 492

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO DE RE BIBLICA

Instructio

Ad Excmos Ordinarios Locorum et Supremos Religionum Moderatores, Reverendissimos Seminariorum Rectores et Sacrae Scripturae Lectores: de Scriptura Sacra in Clericorum Seminariis et Religiosorum Collegiis recte docenda. - 13 Maii 1950 . . 495

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 506

(An. XXXXII, n. 10 - 3 Augusti 1950)

ACTA PII PP. XII

Epistula Encyclica

PAG.

Summi maeroris. - Ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos aliosque Locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: publicae iterum indicuntur preces ad populorum impetrandam pacem atque concordiam. - 19 Iulii 1950 513

In sollemni canonizatione Beati Vincentii Mariae Strambi, Episcopi

I. Proclamatio 517
II. Homilia 518

(*sequitur pag. III*)

An. et vol. XXXXII) 22 Iulii 1950 (Ser. II, v. XVII – N. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATAE IOANNAE VALESIAE, GALLIAE REGINAE, IN VATICANA BASILICA DIE XXVIII MENSIS MAII A. MDCCCCL HABITA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime factam, per Advocatum Sacri Consistorii, a Viro Eminentissimo Clemente S. R. E. Card. Micara, Praefecto S. Rituum Congregationis, Rmus D. Antonius Bacci, ab Epistulis ad Principes, Summi Pontificis nomine, haec respondit:

Iesu Christi Vicarius, Divino aspirante Flamine, iam in eo est ut Ioannam, Galliae Reginam, sanctitatis fulgoribus decoret. Eius patria gaudeat, christianae virtutis feracissima tellus; gaudeat Ecclesia universa, quae nova redimita gloria, nova filiis suis imitanda proponit animi granditatis humilitatisque exempla.

Tum Beatissimus Pater, in Cathedra sedens, sic definivit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum No

An. et vol. XXXXII) 22 Iulii 1950 (Ser. II, v. XVII – N. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATAE IOANNAE VALESIAE, GALLIAE REGINAE, IN VATICANA BASILICA DIE XXVIII MENSIS MAII A. MDCCCCL HABITA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime factam, per Advocatum Sacri Consistorii, a Viro Eminentissimo Clemente S. R. E. Card. Micara, Praefecto S. Rituum Congregationis, Rmus D. Antonius Bacci, ab Epistulis ad Principes, Summi Pontificis nomine, haec respondit:

Iesu Christi Vicarius, Divino aspirante Flamine, iam in eo est ut Ioannam, Galliae Reginam, sanctitatis fulgoribus decoret. Eius patria gaudeat, christianae virtutis feracissima tellus; gaudeat Ecclesia universa, quae nova redimita gloria, nova filiis suis imitanda proponit animi granditatis humilitatisque exempla.

Tum Beatissimus Pater, in Cathedra sedens, sic definivit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum No-

strorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatam Ioannam, Galliae Reginam, Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno die eius natali, quarta nempe Februarii, inter Sanctas nec Virgines nec Martyres, pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

« Discite a me, quia mitis sum et humilis corde: et invenietis requiem animabus vestris ».[1] Haec Divini Redemptoris sententia menti Nostrae succurrit, dum vitae cursum recogitamus S. Ioannae, Galliae Reginae, cui summos decrevimus tribuendos sanctitudinis honores. Mitissima siquidem atque humillima ea fuit; sed christiana illa animi demissione, quae non mentis hebetatio est, non debilitas voluntatis, sed veri nominis virtus. Virtutem dicimus, quae ob illatas iniurias, etsi atrocissimas, perturbatos animi motus comprimere, temperare ac dirigere valet; virtutem, quae mortalibus dominium sui praebet; quae tranquillitatem, serenitatem ac pacem donat; quae in tristibus laetisve rebus oculos ad Caelum convertere iubet, ubi unusquisque post terrestre hoc exsilium praemium tam excelsum assequi poterit, ut humanae omnes amplitudines ac dignitates res caducae prorsus, inanes ac vacuae videantur.

Regio genere orta, inde a puerilibus annis non Aulae fastos, non saeculi pompas, non effusas suae aetatis laetitias in deliciis habebat, sed potius umbratili vacare vitae, pietatem colere erga Deum et Deiparam Virginem, ac benignissimam, quotiescumque poterat, in egenos praebere largitatem.

Adhuc puella in matrimonium tradita, parentibus demisso

[1] MATTH. XI, 14.

animo obtemperavit; attamen in coniugio, in quo duos ac viginti annos vixit, non placidam illam iucunditatem assecuta est, non materni muneris gaudia, quibus plerumque huius in vitae adiunctis frui licet, sed poenas, sed spinas acutissimas, ac postremo sui viri neglectionem amplissimaeque frustrationem dignitatis suae.

Ioanna hisce in acerrimis aerumnis adversisque rebus excelsa fortitudine, una cum humilitate ceterisque animi ornamentis coniuncta, mirabili quodam modo praedita apparuit; serenam reclinavit frontem; atque hominibus nobilitate illa eximia pepercit, quam christiana virtus adauget, atque internus externusque exornat divinae gratiae nitor. Itaque dilabenti a suis oculis terrestri regno pacate libenterque vale dixit, ut facilius atque impensius ad Dei Regnum assequendum ac dilatandum allaborare posset. Religionis ac caritatis operibus se dedidit totam, suasione praesertim atque exemplo perinota S. Francisci a Paula; atque ita evenit ut quae dilectissimo populo suo regia dignitate praeire non posset, praeclarissimae virtutis splendore antecelleret ac praeluceret.

Quod autem iam diu sua mente versabat consilium, sacrarum nempe virginum Ordinem constituendi, quae longe a terrenarum rerum tumultu serenam in claustris vitam agerent, quae precibus caelestibusque contemplationibus vacarent, atque sponte ultroque susceptis corporis castigationibus ac cruciatibus suas proximorumque labes expiarent, id tandem aliquando, cum iam proxima esset ab extremo terrestris sui exsilii exitu, suavissima cum animi voluptate ad effectum deducere potuit. Quod quidem ab se conditum Ordinem Deiparae Virgini dicatum voluit, quam tantopere inde a tenella aetate adamabat ac venerabatur.

Ac praeterea, ut intimam suam, qua Deo donante fruebatur, animi serenitatem cum ceteris pro facultate participaret, virorum ac mulierum consociationem condidit; quam idcirco a pace nuncupatam voluit, ut omnes, qui institutum huiusmodi amplecterentur, in id potissimum totis viribus contenderent, ut

illa, quae e Caelo oritur, veri nominis pax in hominum animis, in sermonibus, in ipsaque agitatione vitae, summa cum privata ac publica utilitate reapse et efficaciter vigeret. Quod quidem institutum nemo est qui non videat quam opportunum illis temporibus fuerit, quibus nimio saepius acerrima odia populos perturbabant, domesticos convictus in contrarias distrahebant partes, ac vel ipsa humanae societatis fundamenta discordiis, contentionibus, ac non raro bellicis etiam conflictationibus subruere minabantur.

At si tempestate illa peropportunum erat, non minus profecto hac nostra aetate perutile est; quandoquidem haud leviora, ut omnes vident, incumbunt discrimina, haud minores dissensiones simultatesque animos disiungunt, atque operosam civium vitam tumultuarie saepenumero commovent non sine magno cum communis utilitatis detrimento.

Id igitur nobis conciliet suis exemplis suisque monitis haec Sancta novensilis, id nobis a Deo impetret e caelesti solio, ubi sempiternis laetatur gaudiis, ut omnes restinctis odiis se invicem ament; ut, mutuis asperrimisque discidiis iustitia et caritate feliciter compositis, fraterna tandem actuosaque conspiratione cuncti populi coniungantur; ut Nationes denique, detrimentosis ac perniciosis sedatis pacatisque discordiis ac peculiaribus cuiusque suis concordatis rationibus, quasi unam efficiant magnamque familiam, quae, animis ac viribus quasi consertis, ad communem omnium procedant assequendam prosperitatem ac pacem.

At hoc potissimum, hoc imprimis impetret rogamus, sine quo cetera omnia nihil possunt, nihil valent; ut nempe mortalium animos divinus refoveat amor, christiana erga omnes impellat caritas, atque evangelica praecepta temperent, moderentur et dirigant.

In eius vitam intueantur omnes, ab eaque intellegant non humanas amplitudines, non divitias, non saeculi voluptates felicitatem hominibus impertire posse, sed virtutem solummodo, qua « nihil est.. formosius, nihil pulchrius, nihil ama-

bilius ».[2] Ad eam igitur potiundam, divina suffulti gratia, contendamus omnes; atque ita aliquando poterimus sempiternam illam attingere beatitatem, quae nescit occasum. Amen.

CONSTITUTIO APOSTOLICA

CARTHAGINENSIS IN HISPANIA CONCHENSIS - ORIOLENSIS (ALBASITENSIS)

A CARTHAGINENSIS IN HISPANIA, CONCHENSIS ET ORIOLENSIS DIOECESIUM TERRITORIO PARTES SEIUNGUNTUR AD NOVAM ERIGENDAM DIOECESIM ALBASITENSEM; HUIUSQUE CATHEDRALE CAPITULUM CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inter praecipua et maxima Romani Pontificis munera illud profecto recensendum est omni studio curare ut maiori dominici gregis bono et utilitati faciliorique eius regimini prospiciatur, novas aliquando e dismembratis dioecesium amplissimis territoriis dioeceses erigendo, aliorum sollerti Sacrorum Antistitum curae concredendas.

Quum itaque a Nobis expostulatum sit ut, dismembratis dioecesium Carthaginensis in Hispania, Conchensis et Oriolensis seu Aloniensis territoriis, novam exinde dioecesim constituere decernamus, Nos, praehabito favorabili voto venerabilis Fratris Caietani Cicognani, Archiepiscopi titularis Ancirani et in Hispania Nuntii Apostolici, atque annuentibus praefatarum dioecesium Episcopis, Michaële de los Santos Diaz y Gómara, modo vita functo, Innocentio Rodriguez Diaz et Ioseph Garcia Goldáraz, lubenti animo oblatis Nobis precibus annuendum censuimus. Quapropter de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, suppleto, quatenus opus sit, aliorum interesse habentium vel habere praesumentium consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, praesentium Litterarum vi, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a dioecesi Carthaginensi in Hispania Vicariatus foraneos, sicut nunc constituuntur, quorum nomina vulgo: *Albacete, Almansa, Casa Ibañez, Chinchilla, Hellin, Gorquera* et *Yeste,* seiungi-

[2] Cic. *Fam.*, IX, 14.

mus; a Conchensi dioecesi archipresbyteratum *La Roda,* qui octo constat paroeciis, nempe: *La Roda, Fuensanta. Madrigueras, Minaya, Casas de Roldan, Montalvos, Tarazona de la Mancha, Villalgordo del Jucar;* ab Oriolensi porro dioecesi *Caudete* urbem dismembramus; territorium exinde, omnes praefatos vicariatus, paroecias et urbem complectens, in novam dioecesim erigimus et constituimus, *Albasitensem* nuncupandam, eique patronam caelestem constituimus B. Virginem Mariam sub titulo *Los Llanos.* Novae igitur dioecesis Albasitensis fines attingent: ad septentrionem dioecesim Conchensem; ad orientem archidioecesim Valentinam; ad meridiem dioecesim Oriolensem et Carthaginensem in Hispania et ad occidentem dioecesim Giennensem et archidioecesim Toletanam. Illius autem sedem episcopalem in *Albacete* urbe figimus, a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur; templum vero paroeciale, Deo in honorem S. Ioannis Baptistae ibidem exstans dicatum, ad cathedralis gradum et dignitatem evehimus, eique et pro tempore Episcopis Albasitensibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores, quibus ceteri in orbe terrarum gaudent Praesules; et eos iisdem oneribus et obligationibus adstringimus, quibus ceteri obstringuntur.

Quoad autem clerum peculiariter spectat, mandamus ut unusquisque sacerdos incardinatus sit dioecesi illi in cuius territorio beneficio aut officio ecclesiastico potitur. Ceteris vero sacerdotibus fas erit optare novae dioecesis incardinationem, si in eius territorio quocumque munere funguntur.

Quod autem attinet ad novae dioecesis regimen et administrationem, ad dioecesani Seminarii erectionem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem et ad clericorum fideliumque iura et onera, rite servari iubemus quae sacri canones praescribunt.

Mensa episcopalis Albasitensis dioecesis constituetur Curiae emolumentis, dote a civili Gubernio assignanda, fundationibus, quae in eiusdem territorio constitutae sunt, quarum dotatio ad pretium inane nongenta quadraginta septem pesetarum millia et sexcentarum viginti, occupatum syngraphis aeris alieni civitati contracti et tandem quarta parte summae in aerario dioecesis Carthaginensis in Hispania sepositae, quae ad centum quinquaginta novem pesetarum millia et trecentas septuaginta quinque ascendit.

Volumus insuper ut documenta omnia et acta, novam dioecesim respicientia eiusque clericos et fideles, a Curiis episcopalibus Carthaginensi in Hispania, Conchensi et Oriolensi, cum primum fas erit, ad Curiam Albasitensem transmittantur, in huius archivo diligenter asservanda.

Iisdem porro praesentibus Litteris eademque suprema auctoritate Nostra in cathedrali ecclesia, uti supra constituta Canonicorum Capitulum erigimus, cui eadem tribuimus iura, privilegia et praerogativas, quibus alia Capitula Cathedralia in natione Hispanica iure communi fruuntur, iisdemque oneribus et obligationibus illud adstringimus, quibus alia capitula adstringuntur. Quod quidem Albasitense Capitulum quinque constabit Dignitatibus, idest: Decano, Archipresbytero, Archidiacono, Cantore et Magistro Scholae; quatuor Canonicis de Officio, quorum alter ad Theologi, alter ad Paenitentiarii officium deputabitur; et septem canonicatibus simplicibus; quibus addi possunt duodecim beneficiarii minores seu mansionarii.

Dignitatum collatio ad iuris tramitem Sedi Apostolicae reservatur, nominatio vero Canonicorum vel mansionariorum, servatis de iure servandis et reservationibus manentibus de quibus in canone 1435 Codicis Iuris Canonici, ad Episcopum spectabit. Vestis choralis Canonicorum et beneficiatorum erit quae usuvenit in Capitulo cathedrali Carthaginensi in Hispania.

Praebendae autem Canonicorum constituentur dote a Gubernio civili adsignanda. In ceteris omnibus iuris praescripta adamussim serventur. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda quem supra memoravimus Apostolicum Nuntium in Hispania, vel eum qui in exsecutionis actu Nuntiaturae praesit, deputamus et ei necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, peractae exsecutionis actorum authenticum exemplar transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus,

generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae ex Arce Gandulphi, anni Domini millesimo nongentesimo quadragesimo nono, die secunda Novembris mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, *Proton Apost.*

Bernardus De Felicis, *Proton Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 11. - Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

IN URBE PACENSI IN BOLIVIA, ECCLESIA DEO IN HONOREM S. FRANCISCI ASSISIENSIS DICATA BASILICAE MINORIS TITULO AC DIGNITATE AFFICITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Fausto quidem omine totius Bolivianae Ditionis caput a pace est appellatum, in quo, uti accepimus, praeclarum exstat Templum, Sancto Francisco Assisiensi dicatum, qui praeprimis Domini hortationem ac promissum est secutus: « Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur ». Quae Ecclesia, inter vetustiores urbis illius recensenda, anno MDXLIX est excitata, attamen, saeculo exinde nondum transacto, collapsa ruinis, pietate invicta fideliumque ampla munificentia est restituta et in melius reparata, nec non saxis quadratis

firmiter substructa atque ingenti molitione lapidibus tota exaedificata, ea ratione ut genus « Romanicum », quod dicunt, ac Tuscum inter se aptissime convenirent. Templi eiusdem frons artificio et expolitione admodum est venusta, quod opus praestantissimum indigenae affabre ac scite perfecerunt. Aedes ipsa divisa est in partes tres, in quibus Imagines sacrae satis multae, quas inter Effigies Divini Redemptoris, flagris impiorum obiecti, Beatissimae Virginis Mariae Perdolentis Eiusdemque salutis sequestrae praedicantur, maxime refulgent. Digna quoque sunt quae commemorentur, tria altaria marmorea, auro plane obducta, atque suggestus, cuius columnis quattuor emblemata cedrina eaque inaurata sunt affixa, usque ad hoc tempus servata incorrupta. Hoc igitur alterum Templum, anno MDCCLXXXIX consecratum, in gloriam cedit atque laudem Pacensis urbis ipsumque incolae et advenae demirantes invisere consueverunt atque oraturi adire crebriores. Quo ergo huic Ecclesiae plus ornamenti accederet et honoris, Venerabilis Frater Abel Isidorus Antezana y Roias, Archiepiscopus Pacensis, enixas adhibuit Nobis preces ut Templum memoratum ad dignitatem Basilicae Minoris evehere benigne dignaremur. Nos autem, publicum luculentumque benevolentiae Nostrae pignus venerandae Aedi illi volentes impertire, ejusmodi vota ultro libenterque censuimus excipienda. Quapropter, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia et matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum tenore perpetuumque in modum, Ecclesiam Deo in honorem Sancti Francisci Assisiensis dicatam in urbe Pacensi, Ditionis Bolivianae, honoribus ac privilegiis *Basilicae Minoris* afficimus et decoramus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; memorataeque Ecclesiae, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis Ianuarii, anno MCMXLVIII, Pontificatus Nostri nono.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status
Io. Bapt. Montini
Subst. Secr. St.

II

SANCTUS IOSEPH, CONFESSOR, B. MARIAE VIRGINIS SPONSUS, MORELIENSIS URBIS PRAECIPUUS APUD DEUM PATRONUS DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Ut castissimum Dei Genetricis Sponsum Sanctum Ioseph christifideles omnes maiore in dies veneratione colerent plures Romani Pontifices Decessores Nostri, decursu temporis, omni studio adlaboraverunt. Quos inter in peculiarem revocandi sunt memoriam Xystus Pp. IV, qui in Breviario et Missali Romano diem decimam nonam mensis Martii Sanctissimo Patriarchae dicari voluit; Gregorius XV, qui anno MDCXXI eundem diem festum duplici praecepto in universo orbe recolendum mandavit; Clemens X, qui anno MDLXX eidem festo ritum secundae classis concessit; Clemens XI, qui suo Decreto diei IV mensis Februarii anno MDCCXIV Officio et Missa integre propriis festum praedictum condecoravit; ac denique Benedictus XIII, qui nomen Sancti Dei Filii Nutricii, anno MDCCXXVI Sanctorum Litaniis addi iussit. Quorum Pontificum devotionem erga praeclarissimum Almae Familiae Praesidem aemulatus, Pius Pp. IX, qui in gravissimis tunc Ecclesiae aerumnis, quo efficacius Dei miserationem per merita et intercessionem Sancti Ioseph impetraret, Decreto diei X mensis Septembris MDCCCXLVII ad universam Ecclesiam ritu duplici secundae Classis celebrandum extenderat festum Patrocinii Eius, quod iam pluribus in locis speciali Sanctae Sedis indulto celebrabatur, Decreto Sacri Consilii legitimis ritibus cognoscendis diei VIII mensis Decembris anno MDCCCLXX, Sacrorum Antistitum et fidelium totius orbis votis obsecundans, inclytum Patriarcham Beatum Ioseph Catholicae Ecclesiae Patronum sollemniter declaravit, Litteris vero Apostolicis sub anulo Piscatoris die VII mensis Iulii anno MDCCCLXXI datis, idem immortalis memoriae Decessor Noster, tam Natalis quam Patrocinii eiusdem Sancti festum liturgicis honoribus auxit. Nec minorem fidelium pietatem erga Domini Nostri Iesu Christi putavimus Patrem excitandam curavit Leo XIII, qui suis Litteris Encyclicis *Quamquam pluries* die XV mensis Augusti anno MDCCCLXXXIX datis, vehementer Episcopos et fideles hortatus est ut, tantis difficultatibus objectis, una cum Patrocinio Virginis Deiparae a Rosario, praesertim mense Octobri illud quoque S. Ioseph implorarent oratione, indulgentiis ditata, ad hoc ab ipso Pontifice exarata. Pius X festum Patrocinii S. Ioseph ad sollemnitatem ritu duplici primae Classis cum octava celebrandam eve-

xit et Benedictus Pp. XV anno MCMXX, quinquagesimo ex quo castissimus Virginis Deiparae Sponsus et Verbi Incarnati Nutricius Joseph Ecclesiae Catholicae Patronus declaratus fuerat, suo *Motu proprio* diei XXV mensis Iulii, mandavit ut toto in orbe catholico faustum anniversarium sollemni ritu commemoraretur et nomen eiusdem Sancti in laudibus, italico sermone in fine Missae privatae dicendis, insereretur. Haec animo repetentes, Nos, non minus quam tot Decessores Nostri peculiari erga Sanctum Ioseph devotione affecti, magna cum laetitia comperimus ex testimonio Venerabilis Fratris Aloisii Mariae Altamirano Bulnes, Archiepiscopi Moreliensis in Mexicana ditione, iam a multo tempore in Metropolitana Civitate Morelia dignissimum Beatae Virginis Sponsum ferventissime coli. Anno enim MDCLII, ab Episcopo, tunc temporis Michoachano, Marco Ramirez del Prado, Collegio Canonicorum probante, Clero et populo universo plaudente, Sanctus idem advocatus apud Deum contra fulgura et tempestates sollemni ritu declaratus fuit. Bonae memoriae Sanchez de Tagle, Sacri Clericorum Seminarii fundator, anno MDCCLX in honorem Sancti Patriarchae amplum Templum aedificandum curavit, ubi assiduus Eidem cultus exhibitus fuit, et Metropolitanum Capitulum, prae sibi imminentibus calamitatibus, eundem potentissimum Sanctum in suum Patronum anno MDCCCLXXI elegit eiusdemque opem numquam frustra imploravit. Constituta denique Pia Unione cultus perpetui Sancti Ioseph a rec. men. Ignatio Arciga anno MDCCCXCIX, mirabiliter crevit in universa Archidioecesi Moreliensi devotio erga Sanctae Ecclesiae Protectorem, quem patresfamilias vigilantiae et paternae providentiae praestantissimam formam, coniuges fidei coniugalis perfectum specimen, virgines integritatis virginalis praeclarum exemplum habuerunt et habent. Quae omnia persuadent Nobis ut ad preces, quas memoratus Moreliensium Archiepiscopus nomine proprio, Metropolitano suffragante Canonicorum Collegio, singulorum urbis Sacerdotum et fidelium conspirante voto, adhibuit Nobis, ultro libenterque accedamus ut Morelienses omnes magis magisque in dies vigilantissimum Incarnati Verbi Custodem venerentur fidentique invocent animo. Quare, omnibus rei momentis attento seduloque studio perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, Sanctum Ioseph, Confessorem, Beatae Mariae Virginis Sponsum, urbis Moreliensis caelestem apud Deum praecipuum Patronum declaramus, constituimus, renuntiamus, cum omnibus iuribus et privilegiis locorum Patronis competentibus. Haec edicimus et mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces

iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt; nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse et definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX mensis Martii, anno MCMXXXXIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

IO. BAPT. MONTINI
Subst. Secr. St.

III

PAROECIALIS ECCLESIA SANCTAE FRANCISCAE XAVERIAE CABRINI, IN OPPIDO VULGO « S. ANGELO LODIGIANO » DIOECESIS LAUDENSIS, BASILICAE MINORIS HONORIBUS PRIVILEGIISQUE DECORATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Antiquum a Romanis Pontificibus, Decessoribus Nostris, traditum morem quarundam Sacrarum Aedium dignitatem, quae peculiari ratione inter ceteras excellant, titulis augendi atque privilegiis, iure merito retinemus ac servamus. Iamvero apud Christianum populum singulari esse in honore accepimus Templum, quod, Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini, Virgini, sacrum oppidum, « Sant'Angelo Lodigiano » vulgo appellatum, atque intra fines Laudensis dioeceseos positum, decorat haud mediocriter. Haec enim « mulier fortis », utpote ibidem edita in lucem, natali solo eidem amplissimum adiunxit honorem sive celsa senctitudine vitae sive memorabilium gestorum laude, nomenque Ecclesiae ac patriae vel in dissitis regionibus illustravit tamquam caritatis administra indefatigata. Huc accedit ut Templum, licet non ab antiquiore repetatur aetate, cum sit recens exstructum, satis etiam artis operibus commendetur, marmore perfectis, atque imaginibus pictis, quibus vita eiusdem Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini, municipis, coloribus aspectatur expressa. Neque minus haec Ecclesia, quam etiam paroecialem esse novimus, divinis enitet officiis, quae Praepositus aliique Sacerdotes naviter obeunt. His permotus et ob instantem celebrationem semel saecularis memoriae ortus clarissimae

huius civis, hodiernus Praepositus, nomine quoque moderatorum oppidi universaeque plebis Christianae, enixas Nobis adhibuit preces ut Templum, quod diximus, Basilicam Minorem dignaremur renuntiare. Nos vero, vitam et bene facta Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini reputantes, quam Sanctis Caelitibus Ipsimet ascripsimus, atque oppidum, in quo nata est, aliquo cupientes honore ornare, huiusmodi vota, Venerabilis Fratris Petri Calchi Novati, Episcopi Laudensis, commendatione suffulta, libenti animo decrevimus explere. Quapropter, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam paroecialem Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini, in oppido vulgo dicto « Sant'Angelo Lodigiano », intra fines Laudensis dioeceseos, exstantem, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afficimus ac decoramus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae Templis, hoc honore insignibus, rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IV mensis Martii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

EPISTULA

AD EXCMUM P. D. EMMANUELEM MIGNONE, EPISCOPUM ARRETINUM: NONO EXEUNTE SAECULO AB OBITU GUIDONIS ARRETINI.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Dum nonum exit saeculum, postquam Guido Monachus, Arretii decus, ad mortalis vitae exitum pervenit, si omnes, quibus patriae gloriae ac

liberalium artium incrementa cordi sunt, tanti nominis virum celebrare gestiunt, non minus profecto ejus recolere memoriam Catholica exoptat Ecclesia, quandoquidem ipse versatili atque acuto ingenio suo tantum cuntulit ad recte ac perspicue signandos moderandosque peculiari ratione sua sacros concentus, qui quidem non modo liturgicos ritus divinumque cultum exornant, sed christianam etiam pietatem excitant ac refovent. Quamobrem iis lectissimorum virorum coetibus, qui per hos dies ad hoc eventum digne commemorandum suae doctrinae copiam ac sua musices historiaeque pervestigationum studia conferunt, gratulari cupimus, eorumque voci Nostram praeire. Obscura aetas, qua Guido Arretinus vixit, ea non sinit nos plena luce cernere, quae ille meditando, enitendo experiundoque hoc in genus reum invexit; novimus tamen eum aliquid omnino novum in usum induxisse, quo modulationes tutiore clarioreque ratione describi possent; ita quidem ut a non paucis doctisque veterum nostrorumque temporum viris musicae artis restaurator ac quasi inventor appellatus sit. Ac Decessor Noster fel. rec. Ioannes XIX, cum Guido Arretinus ex Pomposiano coenobio, ubi monasticae vitae institutum amplexus erat, Romam advenit, eum libenter, ut memoriae traditur, coram admisit. « Multum itaque — ut Guido ipse scribit — Pontifex meo gratulatus est adventu, multa colloquens, nostrumque veluti quoddam prodigium saepe revolvens antiphonarium prefixasque ruminans regulas... » (Epist. *Beatissimo atque dulcissimo fratri Michaëli*). Ex quo luculenter profecto patet claro iam ipsum floruisse nomine, eiusque de musica arte inventa apud Romanum etiam Pontificem magno fuisse in pretio.

Praecipuum autem propositum, quo Guido Monachus in suis studiis in suisque pervestigationibus provehendis ducebatur, hoc erat, ut nempe certiore aptioreque quo posset modo divini cultus decori per sacros concentus recte modulandos consuleret. Ita enim Arretino Episcopo Theobaldo « sacerdotum ac praesulum dignissimo » scribebat: « Offero solertissimae paternitati tuae musicae artis regulas, quanto lucidius et brevius potui explicatas, ... id solum procurans, quod Ecclesiae opportunitati nostrisque subveniat parvulis » (Epist. ad Theobaldum). At dum sacrorum rituum dignitati ac pulchritudini potissimum prospicere enisus est, in universum etiam procul dubio musicae artis incrementum provexit, cum novum quasi iter eidem patefecisset. Quamobrem adulti saeculi nostri homines multum hoc in genere rerum pio studiosoque huic monacho debent; eumque omnes addecet exornare laudibus. Atque utinam ab eo etiam discant christianam illam virtutem imitari omnes, qua ipse per mortalis suae vitae cursum ad evangelicam perfectionem contendit;

ita quidem ut publicae ac privatae res rationesque convenienter, consone ac quasi modulate ex musicae artis legibus, ad « concordi varietate compactam bene ordinatae civitatis... unitatem » (S. Aug., *De Civ. Dei*, l. 17, c. 14) feliciter conformentur.

Quandoquidem autem ex sagaci Guidonis Arretini opera id evenit, ut melodici praesertim liturgiae cantus translaticiam integritatem suam aptius ac tutius servare possent incolumem, ac facilioribus rationibus exprimi, fore confidimus ut qui hodie sacrae musices studia ejusque incrementa provehunt, hisce ex saecularibus celebrationibus auspicia sumant ad hoc tantae gravitatis utilitatisque inceptum alacrius usque promovendum.

Quae quidem effuso animo ominantes, caelestium munerum conciliatricem Nostraeque benevoletiae testem, cum tibi, Venerabilis Frater, tum universo gregi tuis curis concredito, itemque iis omnibus, qui monasticum Guidonis Arretini institutum amplectuntur, Apostolicam Benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Maii, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

Ad christifideles qui Romae convenerant ad canonizationem Beati Antonii Mariae Claret celebrandam. *

Desde casi todas las regiones de España habéis venido, amados hijos, para asistir al solemne triunfo de aquel cuyo nombre está queriendo brotar en estos momentos de los labios de todos: de San Antonio María Claret. Y Nós, al acogeros con la mayor cordialidad y el más paternal afecto, deseamos daros la bienvenida y expresaros la satisfacción con que hemos otorgado los máximos honores de los altares a tan eminente figura, honra de su Patria y de la Iglesia.

No es de aquellos a quienes la gloria va a descubrir, por haber vivido ignorados o escondidos. Antonio María Claret, hijo de padres cristianísimos, pero modestos, en su infancia y en su juventud trabó conocimiento con el telar y el taller; pero muy pronto, los muchos dones que

* Habita die 8 Maii mensis a. 1950.

iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt; nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse et definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX mensis Martii, anno MCMXXXXIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

IO. BAPT. MONTINI
Subst. Secr. St.

III

PAROECIALIS ECCLESIA SANCTAE FRANCISCAE XAVERIAE CABRINI, IN OPPIDO VULGO « S. ANGELO LODIGIANO » DIOECESIS LAUDENSIS, BASILICAE MINORIS HONORIBUS PRIVILEGIISQUE DECORATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Antiquum a Romanis Pontificibus, Decessoribus Nostris, traditum morem quarundam Sacrarum Aedium dignitatem, quae peculiari ratione inter ceteras excellant, titulis augendi atque privilegiis, iure merito retinemus ac servamus. Iamvero apud Christianum populum singulari esse in honore accepimus Templum, quod, Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini, Virgini, sacrum oppidum, « Sant'Angelo Lodigiano » vulgo appellatum, atque intra fines Laudensis dioeceseos positum, decorat haud mediocriter. Haec enim « mulier fortis », utpote ibidem edita in lucem, natali solo eidem amplissimum adiunxit honorem sive celsa senctitudine vitae sive memorabilium gestorum laude, nomenque Ecclesiae ac patriae vel in dissitis regionibus illustravit tamquam caritatis administra indefatigata. Huc accedit ut Templum, licet non ab antiquiore repetatur aetate, cum sit recens exstructum, satis etiam artis operibus commendetur, marmore perfectis, atque imaginibus pictis, quibus vita eiusdem Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini, municipis, coloribus aspectatur expressa. Neque minus haec Ecclesia, quam etiam paroecialem esse novimus, divinis enitet officiis, quae Praepositus aliique Sacerdotes naviter obeunt. His permotus et ob instantem celebrationem semel saecularis memoriae ortus clarissimae

huius civis, hodiernus Praepositus, nomine quoque moderatorum oppidi universaeque plebis Christianae, enixas Nobis adhibuit preces ut Templum, quod diximus, Basilicam Minorem dignaremur renuntiare. Nos vero, vitam et bene facta Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini reputantes, quam Sanctis Caelitibus Ipsimet ascripsimus, atque oppidum, in quo nata est, aliquo cupientes honore ornare, huiusmodi vota, Venerabilis Fratris Petri Calchi Novati, Episcopi Laudensis, commendatione suffulta, libenti animo decrevimus explere. Quapropter, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam paroecialem Sanctae Franciscae Xaveriae Cabrini, in oppido vulgo dicto « Sant'Angelo Lodigiano », intra fines Laudensis dioeceseos, exstantem, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afficimus ac decoramus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae Templis, hoc honore insignibus, rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IV mensis Martii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

EPISTULA

AD EXCMUM P. D. EMMANUELEM MIGNONE, EPISCOPUM ARRETINUM: NONO EXEUNTE SAECULO AB OBITU GUIDONIS ARRETINI.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Dum nonum exit saeculum, postquam Guido Monachus, Arretii decus, ad mortalis vitae exitum pervenit, si omnes, quibus patriae gloriae ac

liberalium artium incrementa cordi sunt, tanti nominis virum celebrare gestiunt, non minus profecto ejus recolere memoriam Catholica exoptat Ecclesia, quandoquidem ipse versatili atque acuto ingenio suo tantum cuntulit ad recte ac perspicue signandos moderandosque peculiari ratione sua sacros concentus, qui quidem non modo liturgicos ritus divinumque cultum exornant, sed christianam etiam pietatem excitant ac refovent. Quamobrem iis lectissimorum virorum coetibus, qui per hos dies ad hoc eventum digne commemorandum suae doctrinae copiam ac sua musices historiaeque pervestigationum studia conferunt, gratulari cupimus, eorumque voci Nostram praeire. Obscura aetas, qua Guido Arretinus vixit, ea non sinit nos plena luce cernere, quae ille meditando, enitendo experiundoque hoc in genus reum invexit; novimus tamen eum aliquid omnino novum in usum induxisse, quo modulationes tutiore clarioreque ratione describi possent; ita quidem ut a non paucis doctisque veterum nostrorumque temporum viris musicae artis restaurator ac quasi inventor appellatus sit. Ac Decessor Noster fel. rec. Ioannes XIX, cum Guido Arretinus ex Pomposiano coenobio, ubi monasticae vitae institutum amplexus erat, Romam advenit, eum libenter, ut memoriae traditur, coram admisit. « Multum itaque — ut Guido ipse scribit — Pontifex meo gratulatus est adventu, multa colloquens, nostrumque veluti quoddam prodigium saepe revolvens antiphonarium prefixasque ruminans regulas... » (Epist. *Beatissimo atque dulcissimo fratri Michaëli*). Ex quo luculenter profecto patet claro iam ipsum floruisse nomine, eiusque de musica arte inventa apud Romanum etiam Pontificem magno fuisse in pretio.

Praecipuum autem propositum, quo Guido Monachus in suis studiis in suisque pervestigationibus provehendis ducebatur, hoc erat, ut nempe certiore aptioreque quo posset modo divini cultus decori per sacros concentus recte modulandos consuleret. Ita enim Arretino Episcopo Theobaldo « sacerdotum ac praesulum dignissimo » scribebat: « Offero solertissimae paternitati tuae musicae artis regulas, quanto lucidius et brevius potui explicatas, ... id solum procurans, quod Ecclesiae opportunitati nostrisque subveniat parvulis » (Epist. ad Theobaldum). At dum sacrorum rituum dignitati ac pulchritudini potissimum prospicere enisus est, in universum etiam procul dubio musicae artis incrementum provexit, cum novum quasi iter eidem patefecisset. Quamobrem adulti saeculi nostri homines multum hoc in genere rerum pio studiosoque huic monacho debent; eumque omnes addecet exornare laudibus. Atque utinam ab eo etiam discant christianam illam virtutem imitari omnes, qua ipse per mortalis suae vitae cursum ad evangelicam perfectionem contendit;

ita quidem ut publicae ac privatae res rationesque convenienter, consone ac quasi modulate ex musicae artis legibus, ad « concordi varietate compactam bene ordinatae civitatis... unitatem » (S. Aug., *De Civ. Dei*, l. 17, c. 14) feliciter conformentur.

Quandoquidem autem ex sagaci Guidonis Arretini opera id evenit, ut melodici praesertim liturgiae cantus translaticiam integritatem suam aptius ac tutius servare possent incolumem, ac facilioribus rationibus exprimi, fore confidimus ut qui hodie sacrae musices studia ejusque incrementa provehunt, hisce ex saecularibus celebrationibus auspicia sumant ad hoc tantae gravitatis utilitatisque inceptum alacrius usque promovendum.

Quae quidem effuso animo ominantes, caelestium munerum conciliatricem Nostraeque benevoletiae testem, cum tibi, Venerabilis Frater, tum universo gregi tuis curis concredito, itemque iis omnibus, qui monasticum Guidonis Arretini institutum amplectuntur, Apostolicam Benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Maii, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

Ad christifideles qui Romae convenerant ad canonizationem Beati Antonii Mariae Claret celebrandam. *

Desde casi todas las regiones de España habéis venido, amados hijos, para asistir al solemne triunfo de aquel cuyo nombre está queriendo brotar en estos momentos de los labios de todos: de San Antonio María Claret. Y Nós, al acogeros con la mayor cordialidad y el más paternal afecto, deseamos daros la bienvenida y expresaros la satisfacción con que hemos otorgado los máximos honores de los altares a tan eminente figura, honra de su Patria y de la Iglesia.

No es de aquellos a quienes la gloria va a descubrir, por haber vivido ignorados o escondidos. Antonio María Claret, hijo de padres cristianísimos, pero modestos, en su infancia y en su juventud trabó conocimiento con el telar y el taller; pero muy pronto, los muchos dones que

* Habita die 8 Maii mensis a. 1950.

el Creador había depositado en su alma privilegiada, y la generosidad con que él correspondió a la voz divina, le elevaron sobre el nivel común.

Eran tiempos difíciles y confusos; por eso su primer ministerio en su patria chica — Sallent — no fué tan sencillo; y más aún si se considera que también en su alma ardiente fraguaba algo que él mismo no acababa de ver con claridad; de aquí su primer viaje a Roma, su tentativa misional y su regreso iluminado con un ideal, que pronto se concretaría en su obra principal, sus Misioneros Hijos del Inmaculado Corazón de María, que habían de ser los herederos de su celo insaciable, de su fervor altísimo y de su amor a las almas.

Cualidades tan excelsas requerían más amplio escenario, y Nuestro gran Predecesor Pío IX vió en él un « pastor según el corazón de Dios », eligiéndole para la sede metropolitana de Santiago de Cuba, donde Antonio María Claret fué el prelado ejemplar, enamorado de su clero y de su Seminario, favorecedor de nuevas Instituciones religiosas para el bien de su grey, heroico entre los terrores del terremoto y del cólera, celador incansable de la pureza de la vida cristiana entre sus ovejas, a las que dejó el mejor testimonio, el de su propia sangre derramada en atentado sacrílego.

Pero la Providencia le quería en lugar aún más visible, confesor y consejero de una Reina; y en tan delicada posición Antonio María Claret siguió siendo el de siempre: fervoroso, mortificado, pobre, prudente, y sobre todo amantísimo de esta Sede Apostólica, por cuyo amor abandonó voluntariamente su codiciable puesto con la misma fidelidad con que, en el ocaso de su vida, haría vibrar de emoción — aquí en esta misma Basílica — a todo el Concilio Vaticano, al escuchar la vigorosa defensa de la infalibilidad pontificia, hecha por aquel anciano y prestigioso compeón de la fé.

Alma grande, nacida como para ensamblar contrastes: pudo ser humilde de origen y glorioso a los ojos del mundo; pequeño de cuerpo, pero de espíritu gigante; de apariencia modesta, pero capacísimo de imponer respeto incluso a los grandes de la tierra; fuerte de carácter, pero con la suave dulzura de quien sabe el freno de la austeridad y de la penitencia; siempre en la presencia de Dios, aun en medio de su prodigiosa actividad exterior; calumniado y admirado, festejado y perseguido. Y entre tantas maravillas, como luz suave que todo lo ilumina, su devoción a la Madre de Dios.

No son nuestros tiempos menos difíciles que los del Santo Arzobispo de Cuba, confesor de la Reina de España y fundador insigne; por eso juzgamos providencial el poder hoy ponerle como modelo para todos,

pero especialmente para vosotros — sus paisanos y devotos —; y más en especial para sus celosos hijos e hijas, cuyos respectivos Institutos, con todas sus obras y con todas las almas que de ellas se benefician, queremos paternalmente bendecir.

Que la Benedición de Dios Omnipotente descienda, hijos amadísimos, sobre todos vosotros, sobre todos aquellos que recordáis y que amáis, sobre vuestra querida patria, sobre vuestras santas intenciones y justos deseos, y que permanezca para siempre.

II

Ad christifideles qui Romae convenerant ad canonizationem Beatae Joannae, Galliae Reginae, celebrandam. *

La Pentecôte! la Pentecôte de l'Année Sainte, année d'effusion, extraordinairement abondante, de l'onction divine: *spiritalis unctio!* Quelle fête! quelle joie pour l'univers chrétien, pour les pèlerins accourus des quatre points cardinaux à la Ville éternelle, autour de la Chaire du successeur de Pierre!

Mais quelle fête et quelle joie spéciales pour vous, chers fils et filles de France, de la nation qui vient de voir couronner du diadème lumineux et impérissable de la sainteté une de ses reines, une reine qui s'était, avec la majesté d'une incomparable humilité et d'une incomparable dignité, laissée frustrer de la couronne terrestre, dont Bossuet, citant les paroles mêmes de saint Grégoire le Grand, disait qu'elle était « autant au-dessus des autres couronnes du monde que la dignité royale surpasse les fortunes particulières ». [1]

Cette affluence, ce fleuve imposant de pèlerins, après tant d'autres déjà venus cette année de votre Patrie, porte aujourd'hui ses flots, dans un élan de gratitude, aux pieds de celui qui a eu l'honneur et la consolation de mettre au rang des saints de l'Eglise, près d'une demi millénaire depuis sa naissance, cette fille de sang royal, Jeanne de France. Peut-on n'y voir pas comme le plébiscite de la foi d'un peuple fier d'une galerie de saints, qui difficilement le cède en ampleur et en magnificence à celle de tous les autres pays du monde?

Qu'est-elle donc cette nouvelle sainte que, de toutes les provinces et diocèses, pèlerins de tous âges, de toutes conditions, de toutes profes-

* Habita die 29 Maii mensis a. 1950.

[1] *Oraison funèbre d'Henriette-Marie de France;* cfr. *S. Gregorius I Childeberto, regi Francorum,* 595 sept., l. VI, ep. 6; *Monum. Germaniae hist. Epist.,* t. I, p. 384.

sions, prêtres, religieux, laïques, vous êtes venus honorer et vénérer ici dans la capitale de la Chrétienté? Elle est une de ces héroïnes silencieuses, dont la silhouette, d'une grandeur morale exceptionnelle, loin de s'estomper au cours des âges, semble commencer seulement à prendre dans la lumière de l'histoire des contours plus nets, un coloris plus éclatant.

Telle est Jeanne de France. Elle est du nombre de ces saints, dont la lumière, naissante et croissante à l'écart du monde, était restée, au cours de leur vie d'ici-bas, presque entièrement cachée sous le boisseau. Mais cette lumière, aujourd'hui, élevée sur le flambeau, rayonne aux yeux de tous les fidèles; elle marche, elle monte, entraînant dans son sillage de clarté tous ceux qui savent encore regarder, comprendre, apprécier les vraies valeurs de la vie; Jeanne prend place en reine glorieuse sur un trône que jamais ses contemporains n'eussent songé à lui assigner. Et voici que ce temple même, où viennent de se dérouler les cérémonies solennelles de sa canonisation, est, en ce moment, témoin de l'affectueuse rencontre du Père de la grande famille chrétienne avec sa fille aînée, la France catholique!

Aussi, tout rempli encore de l'émotion de cette inoubliable matinée, Nous sentons Notre cœur se dilater et Nos lèvres s'ouvrir pour un paternel souhait de bienvenue, qui spontanément se mue aussitôt en une prière ardente et une tendre exhortation. Nous vous disons à tous: Ecoutez et suivez l'appel intérieur de cette sainte de la terre de France, le message qu'elle adresse à l'âme et à la conscience de tous ceux qui, vivant dans une ambiance, trop souvent hélas! bien éloignée du Christ, prennent au sérieux leur dignité de chrétiens.

Il Nous semble voir la vie et l'œuvre de Jeanne de France marquée d'un triple sceau divin: dons intérieurs, dont l'Esprit Saint l'enrichit dès sa prime jeunesse — intelligence exceptionnellement pénétrante de la vie et de l'action efficace de la Vierge Mère du Rédempteur — et, fruit de l'union de sa vie avec la vie de la Mère de Dieu, union d'autant plus étroite avec le Christ, sans limite ni réserve, haussée d'un élan généreux au-dessus de toutes les épreuves et de toutes les humiliations, victorieuse de toutes les amertumes et de toutes les douleurs.

Chers fils et chères filles, de retour dans votre Patrie, si belle et, quand même, secouée par les troubles de l'heure présente, restez imperturbablement fidèles à l'héritage que le Christ vous a confié et transmis par la longue chaîne de vos saints. Restez fidèles à l'Esprit que l'Eglise invoque en cette fête de Pentecôte: Sans le secours de votre divin pouvoir, l'homme n'a plus rien en lui, plus rien qui ne soit pour son mal et sa perte: *sine tuo numine, nihil est in homine, nihil est innoxium.*

Regardez-le notre temps, avec ses misères et ses angoisses, avec ses erreurs et ses égarements, avec ses soulèvements et ses injustices : ne vous offre-t-il pas une trop fidèle peinture de l'horreur qui menace l'humanité tout entière et chacun des individus qui la composent, dès qu'ils prétendent se soustraire au joug aimable de l'Esprit de Dieu? Seule une France docile à cet Esprit divin, purifiée, obéissante à son essentielle vocation, appliquée à valoriser toujours davantage ses plus belles ressources, sera capable d'apporter à l'humanité, à la chrétienté, en toute plénitude, une contribution digne d'elle pour l'œuvre de réconciliation et de restauration.

La profonde pénétration de Jeanne de France dans la vie de la bienheureuse Mère de Dieu, la totalité absolue de sa consécration à Marie, le reflet resplendissant des sentiments et des vertus mariales dans sa propre vie et dans son Ordre de « l'Annonciade », donnent de nos jours à ses exemples et à ses règles l'aspect d'un nouveau Message à la France. Dans les grandes luttes spirituelles de ces temps, où les tenants du Christ et ses négateurs se trouvent confondus dans la foule, la dévotion à la Mère de Jésus est une pierre de touche infaillible pour discerner les uns des autres. Catholiques de France, votre histoire, dont toute la trame est tissue des grâces et des faveurs de Marie, vous fait un devoir tout spécial de veiller sur l'intégrité et sur la pureté de votre héritage marial. Défendez-le contre ceux, qui ont rompu leurs liens avec vos antiques et glorieuses traditions, par votre courageuse persévérance dans la poursuite de vos intérêts les plus sacrés, unie à l'exemple du respect des justes lois et de l'ordre légitime de l'Etat. Vous allez quitter ces lieux, où vous venez d'assister au triomphe de votre sainte ; vous allez de nouveau fouler la terre, qui tant de fois a éprouvé les effets de la protection et de l'intercession puissante de Marie : faites alors monter vers le ciel d'azur et de lumière le grand désir de votre cœur, l'ardente prière de votre âme : Vierge sainte, rendez-nous forts dans le combat contre vos ennemis : *Virgo sacrata, da mihi virtutem contra hostes tuos!*

La vie de Jeanne porte enfin le sceau de son union avec le Christ. Cette union l'imprègne, jusque dans les profondeurs de son âme, de grandeur héroïque. Sa naissance de sang royal, sa destinée de reine, fille, sœur, épouse de rois, réservaient à la pauvre créature disgraciée aux yeux du monde, mais toute gracieuse de charmes divins, un sort des plus douloureux. De bien rares éclairs de joie et d'honneur allaient faire descendre un peu de lumière dans la nuit d'une vie de douleur et d'humiliation ; à peine quelques gouttes de douceur allaient atténuer un peu l'amertume de son calice d'affliction. Quel cœur resterait impassible à

mesurer la distance de la félicité, qui aurait dû être la sienne, à l'abîme de tribulations, où s'est écoulée son existence mortelle. Elle traverse la vallée de larmes et gravit les sommets avec la sérénité de ceux, qui, formés à l'école sublime de la folie de la Croix, ont su y tremper et affiner leurs esprits.

Au cœur des femmes de France, à qui dans les conjonctures actuelles, incombe une mission de souveraine importance, daigne Dieu, le Seigneur tout-puissant, infuser en une mesure riche et débordante, le courage dans la souffrance et dans la lutte, par où s'est héroïquement signalée la vie intérieure de Jeanne de France.

Elle est admirable la part des femmes dans l'histoire de la France. Clotilde la délivre de l'infidélité et de l'hérésie, et par le baptême de Clovis elle est donnée au Christ! Blanche de Castille est l'éducatrice de saint Louis, « le bon sergent du Christ »! Jeanne d'Arc rend à la France sa place dans le monde, et son étendard porte les noms de Jésus et de Marie! La glorification, aujourd'hui, de Jeanne de France n'est-elle pas un présage que son message de paix, resté si longtemps, comme le grain, enfoui dans la terre et stérile en apparence, va germer enfin et monter en épis dorés, dont porteront joyeusement les gerbes, pour la France et pour le monde, ceux qui l'avaient semé dans les larmes et dans leur sang?

A une condition! que la femme française continue de répondre à sa vocation, de remplir sa mission. Ces héroïnes providentielles ont rempli la leur par la sagesse de leur esprit, la force de leur volonté, la sainteté de leur vie, la générosité dans le sacrifice total d'elles-mêmes, en somme par l'imitation des vertus de Marie, trône de la Sagesse, femme forte, servante du Seigneur, Vierge compatissante au cœur percé du glaive, Mère de l'Auteur de la Paix et Reine de la Paix. Soyex telles, femmes de France. Par votre sollicitude maternelle, par la dignité de votre vie chrétienne, privée et sociale, vous ferez plus encore pour la vraie, la grande paix que ne pourraient faire, sans vous, les conquérants, les législateurs, les génies.

C'est dans cette pensée et avec cet espoir que Nous appelons sur la France, par l'intercesison de sainte Jeanne, les plus belles faveurs de Dieu, en gage desquelles Nous vous donnons de tout cœur Notre Bénédiction Apostolique.

III

Participantibus Conventui internationali Studiorum rerum socialium et Conventui Sodalitatis internationalis socialis christianae, Romae habitis. *

Nous vous adressons Notre salut de bienvenue, membres du Congrès international d'études sociales et de l'Association Internationale sociale chrétienne, et Nous éprouvons un plaisir tout particulier à vous l'exprimer ici, en l'Année Sainte. Cette rencontre est plus qu'une heureuse coïncidence : elle est, de votre part, la manifestation de vos propres dispositions ; elle est, pour Nous, le fondement d'une joyeuse espérance, que vos délibérations et vos résolutions contribueront, dans une large mesure, à faire mûrir les beaux fruits que Nous Nous promettons de cette année de retour et de réconciliation universelle, à savoir, le renouvellement et l'épanouissement, dans la grande communauté humaine, de l'esprit de justice, d'amour et de paix.

C'est, en effet, dans l'absence ou le déclin de cet esprit qu'il faut voir une des principales causes des maux dont souffrent, dans la société moderne, des millions d'hommes, toute l'immense multitude de malheureux, que le chômage affame ou menace d'affamer. C'est sur leur misère, sur leur découragement, que table l'esprit du mal, en vue de les détourner du Christ, le vrai, l'unique Sauveur, de les jeter dans le courant de l'athéisme et du matérialisme, pour les engager dans des mécanismes d'organisations sociales en contradiction avec l'ordre établi par Dieu. Eblouis par la lumière aveuglante de belles promesses, par l'audacieuse affirmation de succès incontrôlables, ils sont bien tentés de s'abandonner à de faciles illusions, qui ne peuvent manquer de les mener à de nouvelles et effroyables déflagrations sociales. Quel réveil leur ménage la réalité après ces beaux rêves dorés!

Seule, la coalition de tous les gens de bien du monde entier pour une action de grande envergure, loyalement comprise et en parfait accord, peut apporter le remède. Plus de ces œillères qui rétrécissent le champ visuel et réduisent le vaste problème du chômage à tenter simplement une meilleure distribution de la somme des forces physiques individuelles de travail dans le monde!

Il faut regarder bien en face, dans toute son ampleur, le devoir de donner à d'innombrables familles, dans leur unité naturelle, morale,

* Habita die 3 Junii mensis a. 1950.

juridique, économique, un juste espace vital répondant, fût-ce dans une mesure modeste, mais tout au moins suffisante, aux exigences de la dignité humaine.

Arrière les préoccupations égoïstes de nationalités et de classes, qui puissent gêner le moins du monde une action loyalement entreprise et vigoureusement menée, dans la conspiration de toutes les forces et de toutes les possibilités sur toute la surface du globe, dans le concours de toutes les initiatives et de tous les efforts des individus et des groupes particuliers, dans la collaboration universelle des peuples et des Etats, chacun apportant sa contribution respective de richesses : en matières premières, en capitaux, en main d'œuvre. Enfin, tous les participants de cet effort commun doivent apprécier le secours que lui apporte l'Eglise.

Le voilà la grand problème social, celui qui se dresse à la croisée des chemins à l'heure présente! Qu'on l'achemine vers une solution favorable, fût-ce aux dépens d'intérêts matériels, au prix de sacrifices de tous les membres de la grande famille humaine : c'est ainsi qu'on éliminera un des facteurs les plus préoccupants de la situation internationale, celui qui, plus qu'aucun autre, alimente aujourd'hui la ruineuse « guerre froide », et menace de faire éclater, incomparablement plus désastreuse, la guerre chaude, la guerre brûlante.

Bien attardé se montrerait quiconque, dans les vieux pays d'industrie, penserait que, aujourd'hui, comme il y a un siècle ou même seulement un demi siècle, il ne s'agit que d'assurer à l'ouvrier salarié, dégagé des liens féodaux ou patriarcaux, outre la liberté de droit, celle aussi de fait. Pareille conception manifesterait la complète méconnaissance du nœud de la situation actuelle. Voilà déjà des dizaines d'années que, dans la plupart de ces pays, et souvent sous l'influence décisive du mouvement social catholique, s'est formée une politique sociale, marquée par une évolution progressive du droit du travail et, corrélativement, par l'assujettissement du propriétaire privé, disposant des moyens de production, à des obligations juridiques en faveur de l'ouvrier. Qui veut pousser plus avant la politique sociale dans cette même direction, heurte contre une limite, c'est-à-dire, là où surgit le danger que la classe ouvrière suive à son tour les errements du capital, qui consistaient à soustraire, principalement dans les très grandes entreprises, la disposition des moyens de production à la responsabilité personnelle du propriétaire privé (individu ou société) pour la transférer sous la responsabilité de formes anonymes collectives

Une mentalité socialiste s'accommoderait fort bien d'une telle situation. Celle-ci ne serait pourtant pas sans donner de l'inquiétude à qui

sait l'importance fondamentale du droit à la propriété privée pour favoriser les initiatives et fixer les responsabilités en matière d'économie.

Pareil danger se présente également lorsqu'on exige que les salariés, appartenant à une entreprise, aient le droit de co-gestion économique, notamment quand l'exercice de ce droit relève, en fait, directement ou indirectement, d'organisations dirigées en dehors de l'entreprise. Or, ni la nature du contrat de travail, ni la nature de l'entreprise ne comportent nécessairement par elles-mêmes un droit de cette sorte. Il est incontestable que le travailleur salarié et l'employeur sont également sujets, non pas objets de l'économie d'un peuple. Il n'est pas question de nier cette parité ; c'est un principe que la politique sociale a déjà fait valoir et qu'une politique organisée sur le plan professionnel ferait valoir plus efficacement encore. Mais il n'y a rien dans les rapports de droit privé, tels que les règle le simple contrat de salaire, qui soit en contradiction avec cette parité fondamentale. La sagesse de Notre Prédécesseur Pie XI l'a clairement montré dans l'Encyclique *Quadragesimo anno* et, conséquemment, il y nie la nécessité intrinsèque d'ajuster le contrat de travail sur le contrat de société. On ne méconnaît pas pour autant l'utilité de ce qui a été jusqu'ici réalisé en ce sens, de diverses manières, au commun avantage des ouvriers et des propriétaires ; [1] mais en raison des principes et des faits le droit de co-gestion économique, que l'on réclame, est hors du champ de ces possibles réalisations.

L'inconvénient de ces problèmes c'est qu'ils font perdre de vue le plus important, le plus urgent problème, celui qui pèse, comme un cauchemar, précisément sur ces vieux pays d'industrie ; Nous voulons dire l'imminente et permanente menace du chômage, le problème de la réintégration et de la sécurité d'une productivité normale, de celle qui, par son origine comme par sa fin, est intimement liée à la dignité et à l'aisance de la famille considérée comme unité morale, juridique et économique.

Quant aux pays, dont on commence aujourd'hui à envisager l'industrialisation, Nous ne pouvons que louer les efforts des Autorités ecclésiastiques en vue d'épargner aux populations vivant jusqu'ici dans un régime patriarcal ou même féodal, et surtout en des agglomérations hétérogènes, la répétition des fâcheuses omissions du libéralisme économique au siècle dernier. Une politique sociale conforme à la doctrine de l'Eglise, soutenue par des organisations garantissant les intérêts matériels et spirituels du peuple, et adaptées aux présentes conditions de vie : une telle politique devrait être assurée du suffrage de tout vrai catholique sans aucune exception.

[1] *Acta Apostolicae Sedis*, vol. XXIII, p. 199.

Même dans l'hypothèse de ces nouvelles industrialisations, le problème demeure tout entier et la question se pose encore à leur sujet : contribuent-elles, oui ou non, à la réintégration et à la sécurité de la saine productivité de l'économie nationale? ou bien, ne font-elles que multiplier encore le nombre des industries toujours à la merci de nouvelles crises? Et puis, quel souci aura-t-on de consolider et de développer le marché intérieur, rendu productif en raison de l'importance de la population et de la multiplicité de ses besoins, là où le placement des capitaux n'est dirigé que par l'appât d'avantages éphémères et là où une illusoire vanité de prestige national détermine les décisions économiques?

On n'a que trop fait l'essai de production en masse, d'exploitation jusqu'à l'épuisement de toutes les ressources du sol et du tréfonds ; surtout, on n'a que trop durement sacrifié à ces essais la population et l'économie paysannes. Egalement aveugle est la confiance quasi-superstitieuse dans le mécanisme du marché mondial pour équilibrer l'économie, et celle dans un Etat-Providence chargé de procurer à chacun de ses ressortissants, et dans toutes les circonstances de la vie, le droit à des exigences, au bout du compte irréalisables.

Devant le devoir pressant, dans le domaine de l'économie sociale, de proportionner la production à la consommation, sagement mesurée aux besoins et à la dignité de l'homme, la question de l'ordonnance et de l'établissement de cette économie sur le chapitre de la production se présente aujourd'hui au premier plan. Il ne faut en demander la solution ni à la théorie purement positiviste et fondée sur la critique néokantienne des «dois du marché », ni au formalisme tout aussi artificiel de la « pleine occupation ». Voilà le problème sur lequel Nous voudrions voir théoriciens et praticiens du mouvement catholique social concentrer leur attention et faire converger leurs études.

En gage de l'intérêt paternel que Nous portons à vos recherches et à vos travaux, sous les auspices de l'Esprit Saint, que Nous prions de vous combler de ses dons, Nous vous accordons de tout cœur, à vous, à tous les sociologues catholiques, dans la grande effusion de Notre cœur, Notre Bénédiction Apostolique.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

NOTIFICATIO

Cum Sac. Stanislaus Bojan, natus « Nowy-Targ » in Polonia die 27 Iulii a. 1919, ad sacrum Presbyteratus Ordinem promotus fuerit falsas exhibens litteras dimissorias, Suprema Sacra Congregatio S. Officii, in Plenario Consessu Feriae IV habito die 29 Martii 1950, decrevit eundem sacerdotem Stanislaum Bojan habendum esse tamquam laicum quoad omnes iuris effectus, solutum ab omnibus obligationibus ex sacra ordinatione contractis.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 14 Iunii a. 1950.

Petrus Vigorita, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

II

DECRETUM

PROSCRIPTIO LIBRI

Feria IV, die 31 Maii 1950

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, praedamnatum esse declararunt, vi canonis 1399 C. I. C., atque in Indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt librum a Curtio Malaparte conscriptum, cui titulus « *La Pelle.* Storia e racconto » (Roma-Milano, Ed. Aria d'Italia, 1949).

Et Feria V, die 15 Iunii 1950, Ssmus D. N. D. Pius Divina Providentia Pp. XII, in Audientia Excmo ac Revmo Domino Adsessori Sancti Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem adprobavit et publicari iussit.

Datum Romae ex Aedibus S. Officii, die 16 Iunii a. 1950.

Petrus Vigorita, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

III

DECRETUM

PROSCRIPTIO LIBRI

Feria IV, die 5 Iulii 1950

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, damnarunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt librum qui inscribitur :

Bruno Ughi, *La Via,* 1ª edizione, Istituto Editoriale Cisalpino Milano-Varese, 1948 ; 2ª edizione accresciuta, Firenze, CYA Editore, 1949.

Et die 16 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Divina Providentia Pp. XII, in Audientia Excmo ac Revmo Domino Adsessori Sancti Officii concessa, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem adprobavit et publicari iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 18 Iulii a. 1950.

Petrus Vigorita, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA seu HANCIOMEN. (OLIM SHENSI MERIDIONALIS)

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIS SERVI DEI ALBERICI CRESCITELLI, MISSIONARII APOSTOLICI IN ODIUM FIDEI INTEREMPTI.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio et causa martyrii nec non de signis seu miraculis in casu et ad effectum de quo agitur.

Maxima virtutum est caritas, cuius autem manifestatio nulla evidentior martyrio, quo tormenta quaeque ipsaque mors cuicumque peccato praefertur.

Dei Servus Albericus Crescitelli, a divinae gloriae amore motus infi-

deliumque saluti consulere volens, Christum daturus aut sanguinem, Missionalem ad exteros vitam selegit martyriumque, quod generose optaverat, est assecutus.

Altavillae Hirpinae, in Beneventana Archidioecesi, die 30 Iunii a. 1863 natus, Romae in Seminario Ss. Petri et Pauli pro missionibus ad exteros philosophicis theologicisque studiis celebratis, vix sacerdotio die 4 Iunii a. 1887 auctus, asiatica lue in patrio oppido grassante, huc advolavit, tantoque zelo erga morbo affectos omne spernens periculum, se impendit, ut non modo a concivibus sed et a civili auctoritate merita laude, diplomate firmata, fuerit honestatus.

Ad Apostolicum Vicariatum de Shensi Meridionali missus, duodecim per annos missionalibus muniis in exemplum functus est, uti eius Vicarius Apostolicus ceterique testes affirmant. Boxeres quos vocant, qui tunc Sinense imperium infestabant, in christianos odio flagrantes, imperatricis eiusque ministri principis auctoritate freti, igne et caede provincias atrociter miscebant pluraque christianorum milia diabolico furore trucidarunt; quos inter Servus Dei Albericus Crescitelli est annumerandus. Ipse enim noluit, uti bonus pastor, suas oves relinquere, ne sine pastore, persecutione ingruente, hae remanerent, licet Vicarius Apostolicus eum, ut se absconderet et a turbine declinaret, consiliaretur. Quando autem, omnibus perpensis adiunctis, sibi persuasum fuit suam in oppido praesentiam non modo inutilem sed nocivam fore, aufugere tentavit. Verum, ut videtur, proditus, captus, fere ad mortem verberatus graviter vulneratus, in terra per totam noctem relictus, sui cura heroice deposita, amicum rogavit ut alio transferretur, ne ob suam mortem oppidani punirentur.

Translatus non fuit atque horrende et nefande, admota quoque corpori flamma, torquetur. Sequenti mane, eum per saxosum callem ad fluminis ripam, medio circiter chilometro distantem, carnifices raptant; quo perventi, caput cultro secant, corpusque membratim abscindunt et in flumen abscissa proiciunt. Tot inter diutina efferataque tormenta nullum edidit lamentum, omnia haec, divinae voluntati penitus subiectus, pro Dei amore, suique gregis salute fortissime perferens. Consummata haec sunt die 21 Iulii mensis anno sacro 1900.

Martyrem conclamarunt non modo christiani immo plures quoque pagani, qui de eodem veneranter loquuntur.

De insigni hoc martyre Seminarium Sanctorum Petri et Pauli et Ss. Ambrosii et Caroli ut Beatificationis causa pertractaretur curavit. Servatis itaque de iure servandis, die 21 Decembris a. 1927 Pius Papa XI commissionem Introductionis causae Sua manu signavit. Apostolicis in-

quisitionibus peractis, quorum iuridica vis die 16 Iulii a. 1941 recognita fuit, Antepraeparatoria Congregatio super martyrio, die 13 Iulii a. 1948 coram infrascripto Cardinali S. R. C. Praefecto atque Causae Relatore, habita est; Praeparatoria vero die 24 Martii sequentis anni, Generalis vero, coram Ssmo D. N. Pio Papa XII die 28 nuper elapsi mensis, in qua idem Cardinalis dubium proposuit disceptandum : *An constet de martyrio eiusque causa et de signis seu miraculis in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales Officiales Praelati Patresque Consultores suam aperuerunt mentem. Beatissimus vero Pater, his votis auscultatis, sententiam edere parumper distulit ut Suis astantiumque precibus divinam voluntatem clarius agnoscere mereretur. Praesenti vero die electo, infrascriptum Cardinalem, R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem, meque Secretarium arcessivit, atque, divino sacrificio pie litato, edixit : *Ita evidenter constare de martyrio et causa martyrii Alberici Crescitelli, ut, concessa a signis seu miraculis omnique alia opportuna et necessaria dispensatione, procedi possit ad ulteriora.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 5 Martii anno sacro 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

II

ROMANA seu ANAGNINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI MARIAE DE MATTIAS, FUNDATRICIS SORORUM ADORATRICUM PRETIOSISSIMI SANGUINIS.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Morum levitati, divinae legis ignorantiae et contemptui ceterisque malis, quae saeculo decimoctavo atque decimonono ineunte christianam societatem infecerunt, miserentissimus Deus occursare volens, sicut in Gallia, ita et in Italia plures viros et mulieres suscitavit, e quibus nonnulli altarium honoribus honestati iam sunt, alii vero ad eandem gloriam videntur elevandi; quia sanctitate vitae, sacra doctrina civilique erudi-

tione pueros atque adulescentes instituerunt, atque per Instituta ab eis plerumque condita saluberrimum hoc opus prosequuntur.

Quos inter non ultimum locum Venerabilis Maria De Mattias habere meretur, quae in oppido v. d. Vallecorsa, intra Caietanae Dioecesis fines, anno 1805 nata, virtutibus florescens, intimae animi inclinationi ad religiosam vitam in approbata religione amplexandam obsecundare quidem optabat, Beati tamen Gasparis Del Bufalo consilio obtemperans, Servo Dei Ioanne Merlini moderante, nonnullis optimis puellis secum ascitis, in oppido v. d. Acuto in Hernicis, primum ludum constituit; atque ita prima instituti Sororum Adoratricum Pretiosissimi Sanguinis fundamenta iecit, quod nunc plures domos pluresque Sorores per orbem ditatas enumerat.

Felix Instituti propagatio Fundatoris plerumque sanctitatem significat; iamvero quod Venerabilis Maria De Mattias in exercendis virtutibus excelluerit, ex decreto a Sacra hac Congregatione die 16 Februarii a. 1936, Summo Pontifice approbante, edito evidenter constat. Huic argumento divinum miraculorum testimonium accedit; duas enim miras sanationes prae ceteris causae actores examinandas Sacrae huic Congregationi tradiderunt, quarum altera in oppido v. d. Carbognano contigit die 13 Aprilis a. 1934; altera vero die 4 Septembris a. 1946 in nosocomio Lyciensi, quo infirma ex oppido Salve fuerat translata.

Super his Apostolici processus fuere constructi in Vicariatu Urbis et in Curia Uxentina. Cum nullus iuridicus defectus, saltem gravis, inventus sit, Summus Pontifex dispensationem a discussione super validitate actorum benigne, die 6 Februarii a. 1949, concessit.

I. Prior sanatio Adam Nardocci, Quinti Pedica uxorem, respicit, quae a die 5 Aprilis bronco-pneumonite confluenti, influentialis naturae, fuit tam graviter attacta, ut die 12 a medente nullam vitae spem superesse edictum fuerit.

In quibus diagnosi ac prognosi duo officiales periti medicumque nostrae Congregationis Collegium conveniunt. Hisce in adiunctis Venerabilis Maria De Mattias ab infirma, a Sororibus Adoratricibus Pretiosissimi Sanguinis et a pueris asyli fuit unice invocata. Hora circiter secunda diei 13 infirmae, ut ipsa testatur, Venerabilis De Mattias apparuit, quae ei subrisit et disparuit. Ada perfecte sanatam illico se sensit, placidoque somno fuit correpta. Facto mane, medens, qui fere morientem antecedenti die inviserat, eam perfecte sanatam esse confirmavit. In recuperata valetudine Ada perseveravit. Unanimis est medicorum sententia, sanationem nullimode posse naturae viribus aut medicis remediis tribui.

II. Altera sanatio puellulam Nicolinam Corciulo respicit. Haec lin-

guam inter dentes habens, humi procumbit, mentum in terram vehementer illidit: dentes linguam ita diffringunt, ut haec discissa penderet ex parte tantum membro unita.

Oppiduli « Salve » medens, cum non praesto necessaria haberet ut convenienter tanto malo occurreret, ad nosocomium Lyciense puellulam transferri commonuit. Mater ante profectionem ab amica Venerabilis De Mattias imaginem accepit, eique tantum ferventes preces pro miraculo obtinendo effundere coepit; quas per totum Lyciense iter est prosecuta. Hora circiter undecima, chirurgus princeps linguam invenit omnino sanatam, manente tantum cicatrice. Miraculum nostrae Congregationis medicum Collegium, periti ex officio atque medens conclamant.

De his sanationibus, post medici Collegii sententiam in Praeparatoria Congregatione die 5 Iulii a. 1949 est disceptatum atque in Generali, die 28 Februarii huius anni, coram Ssmo D. N. Pio Papa XII, in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, dubium proposuit discutiendum: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores suum quisque edidit suffragium; Beatissimus vero Pater, rem coram Deo religiose perpendere volens, collatis quoque astantium precibus, supremam sententiam ad hunc usque diem differre ratus est.

Arcessitis itaque Rmis Cardinalibus Ponente atque infrascripto S. R. C. Praefecto, necnon R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali meque Secretario, edixit: *Constare de duobus propositis miraculis, Venerabili Maria De Mattias intercedente, a Deo patratis,* nimirum *de instantanea perfectaque sanatione Adae Pedica Nardocci a broncho-pneumonite bilaterali confluenti necnon puellae Nicolinae Corciulo a gravi vulnere in lingua, maiorem eius partem rescindente.*

Hoc autem decretum rite promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 5 Martii a. D. 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

ACTA OFFICIORUM

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

INSTRUCTIO

AD EXCMOS ORDINARIOS LOCORUM ET SUPREMOS RELIGIONUM MODERATORES, REVMOS SEMINARIORUM RECTORES ET SACRAE SCRIPTURAE LECTORES: DE SCRIPTURA SACRA IN CLERICORUM SEMINARIIS ET RELIGIOSORUM COLLEGIIS RECTE DOCENDA.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Pp. XII, Summus Pontifex feliciter regnans, ut quinquagesimum post editas encyclicas litteras *Providentissimus Deus* digne recoleret exeuntem annum, litteras item encyclicas *Divino afflante Spiritu* d. d. 30 septembris 1943 edidit. Postquam Summus Pontifex luculenter demonstravit, quid Praedecessores sui his decem lustris ad studia biblica promovenda naviter fecerint, omnes tam praesules quam fideles graviter monuit, quantum eadem in Ecclesia valeant, quaque ratione providendum sit, ut et ipsa haec studia prospere proficiant et ad regnum Dei inter homines dilatandum efficaciter iuvent, itemque sapienter statuit et praecepit qua via et ratione essent in dies magis colenda et perficienda.

Ut quae Summus Pontifex commendata et sancita voluit, summa cura et fidelitate ad effectum perducantur, Pontificia Commissio de Re Biblica opportunum censuit eadem proprio modo applicare ad disciplinas biblicas in Clericorum Seminariis ac Religiosorum Collegiis docendas, in quibus tradi nequeunt illa amplitudine qua in Facultatibus theologicis et Institutis peculiaribus proponuntur. In his enim illi formantur magistri quorum erit et futuros sacerdotes scientia sacra instituere et illas ipsas disciplinas profundius investigare, quae formatio propria erit paucorum. In Clericorum autem Seminariis et Religiosorum Collegiis ii parantur qui futuri sunt sacerdotes et gregis dominici pastores quorumque erit populum catholicum veritates fidei docere ac divinam revelationem contra incredulorum impetus tueri.

Non raro proximis decenniis Summi Pontifices disertis verbis inculcarunt, quanta cum cura Locorum Ordinarii et Supremi Religionum

Moderatores tam exhortatione quam auctoritate providere teneantur, ut in Clericorum Seminariis et Collegiis Religiosorum Sacrae Scripturae studia « iusto in honore consistant vigeantque », [1] ut Leo XIII imm. m. scripsit, ibique Divinae Litterae ita tradantur, « quemadmodum et ipsius gravitas disciplinae et temporum necessitas admonent ».[2]

Nuper vero Sanctissimus Dominus Noster Pius PP. XII felic. regn., decessorum admonitiones complectens suaque auctoritate confirmans, graviter monuit a sacerdotibus in cura animarum constitutis Libros Sacros neutiquam recte et cum fructu exponi et illustrari posse, « nisi ipsimet, dum in Seminariis commorati sunt, Sacrae Scripturae actuosum ac perennem imbiberint amorem. Quare sacrorum Antistites, quibus Seminariorum suorum paterna incumbit cura, diligenter vigilent, ut in hac quoque re nihil omittatur, quod ad eiusmodi finem assequendum iuvare possit ». [3]

At illo tempore quo tot nationes calamitatum et ruinarum pondere opprimebantur, Ordinarii quoque locorum et Seminariorum Rectores, cotidianis vitae et incolumitatis curis distenti, huic negotio fortasse minus efficaciter operam dare potuerunt quam rei gravitas atque momentum postulant. Verum nunc, silentibus iam armis, haec Summorum Pontificum monita ac iussa in memoriam redigenda ac denuo inculcanda videntur, ut sollerti Moderatorum cura ac diligenti magistrorum opera futurorum sacerdotum de Sacris Libris institutio fervide instauretur ac promoveatur, quo efficacius fideles ad saluberrimos vitae christianae fontes reducantur mundusque tam dire afflictus denuo imbuatur ac perfundatur doctrina Christi qui, ipseque unus, fons est libertatis, caritatis, pacis.

I. De Magistro rei biblicae

Ad studia biblica in Clericorum Seminariis et Collegiis Religiosorum rite instauranda et promovenda potissimum opus est magistris qui ad hanc disciplinam omnibus aliis sanctiorem et sublimiorem rite docendam omni ex parte sint idonei.

1. Vix opus est monere S. Scripturae magistrum debere inter ceteros vita et virtute sacerdotali excellere, immo etiam plus ceteris, cum Verbi Dei intima cotidie fruatur familiaritate.

2. Praeterea autem debita oportet instructus sit rerum biblicarum

[1] Litt. encycl. *Providentissimus; Ench. Bibl.* n. 118.

[2] *Ibidem* n. 88; cfr. etiam n. 99; Pius X, Litt. apost. *Quoniam in re biblica*, d. d. 27 martii 1906; *Ench. Bibl.* n. 155.

[3] Litt. encycl. *Divino afflante Spiritu; A. A. S.*, 35 (1943), p. 321.

scientia quam serio studio comparaverit et continuo labore conservet et augeat. [4]

a) De doctrinae rite comparatae copia et indole ut certius constare possit, id quod Pius XI s. m. sapienter statuit, hodie quoque ratum atque validum habetur, ne quis Sacrarum Litterarum in Seminariis magister sit, « nisi confecto peculiari eiusdem disciplinae curriculo, gradus academicos apud Commissionem Biblicam vel Institutum Biblicum adeptus legitime sit ». [5]

b) Sed cum huius disciplinae ambitus tantus sit, ut paucorum annorum spatio obtineri quidem possit generalis eius conspectus, discendi et docendi ratio, aliquarum gravium quaestionum cognitio, reliqua autem *ulteriori magistri studio et diligentiae relinqui debeant,* insuper assiduo opus est proprio singulorum labore, quo scientia antea comparata augeatur, perficiatur solideturque, quaestiones quae de novo oriantur, scite examinentur et disputentur, variae disciplinae partes quae clericis tradi debent, altius et profundius investigentur. Ad quod assequendum necesse est libros novos de rebus biblicis editos atque commentaria periodica studiose perlegat, bibliothecas consulat, conventibus rei biblicae provehendae institutis intersit, atque etiam, si condiciones permittant, opportuno tempore iter in Terram Sanctam peragat, quo urbes et regiones cum Sacra Historia conexas propriis oculis conspiciat atque perlustret. Tantus enim scientiae biblicae est ambitus, tot ac tanti fiunt in explanandis Libris Sacris progressus, tot in auxilium vocandae sunt scientiae (nempe linguarum studium, historia, geographia, archaeologia, aliae), ut magister, nisi cotidie se dederit diligenti studio, mox arduo suo officio evadat impar neque ea praestare possit quae sacerdotes ministerio animarum dediti, immo ipsi quoque fideles iure ab eo expostulant.

c) His facile patet quantopere necesse sit, ut Sacrae Scripturae magister *totum se dare possit muneri suo,* « ut opus feliciter susceptum, renovatis in dies viribus, omni studio omnique cura exsequi pergat ». [6] Quare ne cogatur ut, praeter Sacrae Scripturae disciplinas, alias graviores in Seminario simul tradat. Disertis enim verbis in Codice Iuris Canonici curandum esse statuitur, « ut saltem *Sacrae Scripturae,* theologiae dogmaticae, theologiae moralis, et historiae ecclesiasticae, totidem habeantur distincti magistri ». [7] Ac ne extra Seminarium quidem

[4] Cfr. Leo XIII, Litt. encycl. *Providentissimus; Ench. Bibl.* n. 88.

[5] Motu proprio *Bibliorum scientiam,* 27 aprilis 1924; *Ench. Bibl.* n. 522.

[6] Litt. encycl. *Divino afflante Spiritu,* l. c. p. 324.

[7] *Cod. Iur. Can.* can. 1366 § 3.

aliis gravibus officiis aut ministeriis oneretur, ne illis negotiis, quantumvis sanctis ac laude dignis, impediatur in iis, ad quae rite explenda et tempore indiget et mentis vigore atque animi pace.

II. De ratione docendi res biblicas

Iam quod ad ipsam Sacrae Scripturae in Clericorum Seminariis et Religiosorum Collegiis docendae rationem attinet, imprimis haec in memoriam videntur redigenda.

1. Magistri biblici munus est in alumnis, simul cum debita Sacrorum Librorum cognitione, « *actuosum ac perennem eorundem amorem* » [8] excitare atque fovere. Hac enim institutione in futuris sacerdotibus alatur et in dies augeatur oportet illa erga verbum divinum veneratio, qua per totam vitam in eo inveniant praecipuum mentis cultum et animi occupationem, cordisque solatium ac delectationem.

a) Ad quem finem rite assequendum hodie quoque maxime confert *cotidiana Sacrae Scripturae lectio* quae olim clericis omnibus, tam sacerdotibus saecularibus quam religiosis, cotidianum erat exercitium non minus sacrum quam cotidiana meditatio, quin immo pia haec lectio ipsa eis erat meditatio. [9] Magister igitur discipulis inculcet, ut hanc cotidianam Sacrorum Librorum lectionem magni aestiment eamque humili cum fide et religiosa cum pietate peragant. [10] Eis commendet ut hoc exercitium adeo utile per totum studiorum tempus constanter ita continuent, ut totam Scripturam *identidem cursim perlegant,* sive versione Vulgata usi sive translatione aliqua recentiore e textu primigenio in linguam vulgarem confecta et a Superioribus ecclesiasticis rite approbata, nisi ipso textu primigenio melius iuventur. Quae Sacrae Scripturae lectio maiore cum fructu peragetur, si discipuli iam inde ab initio curriculi studiorum in Sacris Libris recte legendis scite instituantur et dirigantur proposito etiam brevi singulorum Librorum conspectu seu analysi, quemadmodum in « Introductione speciali » fieri solet. [11] Huiusmodi cotidiana lectione continuata et ordinatim concinneque facta sacerdotii candidati tam ad sacram liturgiam recte intellegendam et digne celebrandam quam ad ipsa studia sacrae theologiae cum fructu agenda egregie parabuntur. Haec autem Sacrae Scripturae cotidiana lectio ne

[8] Cfr. Pius XII, Litt. encycl. *Divino afflante Spiritu,* l. c. p. 321.

[9] Cfr. *Ios.* I, 8; S. Hier., *In Titum* III, 9; *PL* XXVI, col. 594 (al. 630); *Ep.* 52, 7. 8; *PL* XXII, col. 533 sq. (*CSEL,* vol. LIV, pp. 426, 428).

[10] Cfr. *De Imitatione Christi,* I, cap. V.

[11] Cfr. Pius X, Litt. apost. *Quoniam in re biblica; Ench. Bibl.* n. 169; Pius XI: *L'Osservatore Romano,* 1 ottobre 1930; cfr. *Ench. Clericorum* n. 1476.

inter feriarum quidem tempus omittatur, sive ab omnibus in commune sive a singulis domi suae peragatur, immo his maioris otii diebus etiam impensius fiat. Fidelitate illa qua magis magisque Sacram Scripturam intime cognoscere et gustare studebunt, clare patebit, quam sincerus sit eorum in Dei verbum amor et quantopere officiis a vocatione sacerdotali sibi impositis satisfacere nitantur.

2. In *ipsis scholis* habendis magister Sacrae Scripturae alumnis suis sollicite omnia ea praebere curet, quibus in futuro opere sacerdotali indigebunt tam ad vitam sancte agendam quam ad animas Deo lucrandas. Quare.

a) Sacra Scriptura in Clericorum Seminariis et Religiosorum Collegiis tradatur adeo scientifice ac solide et complete, ut eam totam et secundum omnes eius partes cognoscant, ut probe sciant quae quaestiones graviores hisce nostris temporibus de singulis libris biblicis agitentur, et quae obiecta et difficultates contra historiam et doctrinam sacram opponi soleant, denique ut in pericopis biblicis populo explicandis validis innitantur scientiae fundamentis.

b) Cum tempus quod docendae Sacrae Scripturae suppetit, plerumque brevius sit quam ut ingens rerum biblicarum materia possit tota tradi, magister prae ceteris graviores quaestiones prudenter seligere curet, idque ita, ut non sua quaerat studia suasque animi propensiones, sed diligenter ante oculos habeat, quid utilitas postulet alumnorum qui futuri sunt verbi divini praecones. Huic autem utilitati tum tantum rite satisfiet, cum magister clare et perspicue monstraverit, quae sint praecipue *doctrinae* tam in Vetere quam in Novo Testamento a Spiritu Sancto propositae, quae revelationis a primis initiis usque ad Christum Dominum et Apostolos cernatur progressio, quae inter Vetus et Novum Testamentum intercedat ratio atque coniunctio; neque omittat apte ostendere, quanti momenti spiritalis, nostris quoque temporibus, sit Vetus Testamentum. Haec igitur sollerter declarare conetur, ubicumque sive in Introductione generali aut speciali sive in exegesi offeretur opportunitas. Utiliter etiam aptis historiae sacrae et profanae exemplis illustrabit, quanta Deus egerit, ut omnes salvos faceret et ad agnitionem veritatis perduceret, [12] et quomodo paterna eius providentia omnia sapienter disposuerit atque direxerit, ut cooperarentur « in bonum iis qui secundum propositum vocati sunt sancti ». [13]

Dubium non est quin supernis his atque religiosis rationibus debito modo explanatis ac demonstratis in alumnorum mentibus profundior

[12] Cfr. *I Tim.* II, 4.
[13] Cfr. *Rom.* VIII, 28.

quidam Sacrorum Librorum amor maiorque existimatio exoritura sint, quibus faciliora et dulciora reddantur studia etiam magis arida, qualia sunt linguae hebraicae et graecae, quae quidem studia in Seminariis et Collegiis non plane omitti possunt, quin periculum oriatur, ne clerici linguarum ignoratione ab ipsis textibus primigeniis inspiratis arceantur ac ne translationes quidem recentiores recte intellegere et scite iudicare possint. [14] Quae linguarum atque etiam critices studia, etsi in Seminariis et Collegiis summis contineri debent argumentis, hac superna luce illustrata fecundiora et iucundiora reddentur maioresque ad Sacrorum Librorum sensum percipendum in dies fructus ferent.

In tradenda *Introductione generali,* ceteris quidem quaestionibus non plane omissis, maxime in doctrina inspirationis et veritatis Sacrarum Scripturarum et in legibus interpretationis (hermeneutica) immoretur; in *Introductione vero speciali* cum in Vetus tum maxime in Novum Testamentum diligenter de Sacris Libris agat ac dilucide ostendat, quod singulorum sit argumentum, qui finis, a quo auctore sint scripti et quo tempore. [15] Qua in re, vitata omni vana de criticorum opinionibus eruditione quae alumnorum mentes magis perturbet quam excolat, ea potius proponat et nervose demonstret, quibus nostrae aetatis homines spiritalem utilitatem capiant et in quaestionibus et difficultatibus dissolvendis apte iuventur. Ut de omnibus Libris Sacris quantum satis est tractare possit, magister tempore quod ei conceditur, diligenter utatur neque in rebus inutilibus aut minoris ponderis immoretur.

In *exegetica* expositione, magister ne unquam obliviscatur *Ecclesiae* a Deo traditam esse Sacram Scripturam non solum custodiendam, sed etiam interpretandam, eamque non aliter esse explicandam nisi eiusdem Ecclesiae nomine et mente, quippe quae sit « columna et firmamentum veritatis ». [16] Quare « sanctum habebit, numquam a communi doctrina ac traditione Ecclesiae vel minimum discedere: utique vera scientiae huius incrementa, quaecumque recentiorum sollertia peperit, in rem suam convertet, sed temeraria novatorum commenta negleget ». [17]

In seligendis autem partibus quarum accuratiorem explicationem tradat, ne merae eruditionis rationem habeat, sed ea exponat quibus utriusque Testamenti *doctrina* declaretur ac definiatur, ne, ut ait S. Gregorius, corticem rodat, medullam autem non attingat. [18] Quare Vete-

[14] Cfr. Pius X, Litt. apost. *Quoniam in re biblica; Ench. Bibl.* n. 165.
[15] Cfr. Pius X, Litt, apost. *Quoniam in re biblica; Ench. Bibl.* n. 159.
[16] *I Tim.* III, 15.
[17] Cfr. Pius X, Litt. apost. *Quoniam in re biblica; Ench. Bibl.* n. 168.
[18] Cfr. *Moralia* XX, 9; *PL* LXXVI, 149.

ris Testamenti *praecipue* explanet doctrinam de generis humani primordiis, vaticinia messiana, Psalmos; in Novo autem interpretando totius vitae Christi Domini ordinate tradat conspectum easque saltem Evangeliorum et Epistularum partes fusius explicet, quae diebus dominicis et festis in ecclesia publice leguntur; praeterea tradat historiam passionis et resurrectionis Domini atque unam ad minimum ex praecipuis epistulis S. Pauli penitus exponat, non omissis ceterarum quoque epistularum iis locis qui ad doctrinam spectant.

Interpretationis autem munere magister ita fungatur, ut primo loco *sensum litteralem* qui dicitur clare et perspicue exponat, in auxilium adhibito, ubi res ferat, ipso quoque textu primigenio. In determinando autem sensu litterali textuum ne via illa incedat quam pro dolor hodie non pauci sequuntur exegetae, ut non habeat rationem nisi ipsorum verborum et proximi contextus, sed sedulo antiquas illas normas ante oculos habeat quas Summus Pontifex Pius XII gl. r. in Litteris encyclicis *Divino afflante Spiritu* denuo inculcavit, nempe ut accurate dispiciat exegeta quid Sacra Scriptura in aliis assimilibus locis doceat, quae eiusdem textus sit explicatio apud SS. Patres et in traditione catholica, quid « analogia fidei » postulet, quid demum, si casus fert, ipsum Magisterium Ecclesiae de illo textu statuerit. [19] Quae omnia, ut rite facere possit, egregie versatus sit etiam in sacra theologia, magnoque et sincero sacrae doctrinae imbuatur amore, neque unquam, solis principiis criticis et litterariis innixus, munus suum exegeticum ab universa theologica institutione separet.

Spiritalem quoque verborum significationem, dummodo eam a Deo intendi secundum sapientissimas normas a Summis Pontificibus identidem statutas rite constet, [20] debito modo explicare curet. Sensum illum spiritalem a SS. Patribus et magnis interpretibus tanto studio et amore expositum magister eo facilius intelleget eoque religiosius discipulis proponet, quo maiore ipse ornatur cordis puritate, animi excellentia, spiritus humilitate, Dei revelantis reverentia et amore.

Difficultates et obscuritates quae interpreti in Sacrae Scripturae Libris non raro occurrunt, magister ne attenuet aut dissimulet, sed quaestione aeque et honeste exposita, pro viribus, accitis variarum disciplinarum subsidiis, rem enodare conetur. Ne tamen obliviscatur « Deum Sacros quos ipse inspiravit Libros, consulto difficultatibus adspersisse, ut et intentius ad eos evolvendos et perscrutandos excitaremur,

[19] Pius XII, Litt. encycl. *Divino afflante Spiritu;* l. c. p. 310.

[20] Litt. encycl. *Providentissimus; Ench. Bibl.* n. 97; Litt. encycl. *Spiritus Paraclitus; Ench. Bibl.* nn. 498 s.; Litt. encycl. *Divino afflante Spiritu;* l. c. p. 311.

et salubriter mentis nostrae limites experti, debita animi demissione exerceremur ». [21]

Omnia haec magister quantum fieri potest, ratione exponat *synthetica* quae dicitur, iis quae praecipua sunt accuratius tractatis, reliquis autem ea amplitudine eoque loco quae eisdem conveniant. Cui arti exponendi inde ab initio sollerter operam det in eaque in dies magis perfici studeat, id persuasum habens ab ea fructum et efficaciam docendi magna ex parte pendere.

3. *Quis sit finis, quae indoles* lectionum Sacrae Scripturae quibus Seminariorum et Collegiorum alumni instituantur, eo definitur quod illae non ad formandos « specialistas » quos dicunt, diriguntur, sed ad futuros sacerdotes et apostolos parandos. Sacerdotum autem formatio, quamvis ab universis vitae et ordinis Seminarii vel Collegii condicionibus pendeat, haud dubie rei biblicae studio et cognitione peculiariter iuvatur. His enim lectionibus potissimum obtinendum est, ut futuri sacerdotes intellegant sibique persuadeant Sacros Libros tam ad fovendam suam ipsorum propriam vitam sacerdotalem quam ad munera sacerdotalia cum fructu peragenda plurimum conferre. Quapropter magister alumnis suis, nequaquam contentus, ut rerum biblicarum notitias et cognitiones utiles et necessarias tradat, data occasione id quoque naviter ipsis ostendat, quomodo Sacrarum Scripturarum solida cognitione, assidua lectione, pia meditatione vitae propriae sacerdotalis sanctitatem alere, firmare, promovere [22] ministeriumque apostolicum, maxime sacrae concionis et institutionis catecheticae, fecundum reddere possint. [23]

III. Consilia et normae

Studia igitur biblica, cum ad pietatem sacerdotalem et muneris apostolici fructum tantopere valeant, summa diligentia esse peragenda et promovenda, nemo sane est quin videat, ideoque valde dolendum est eadem non semper in debito haberi honore, sed non raro aliarum disciplinarum studio indigne postponi, immo interdum perperam neglegi. Quare haec Pontificia Commissio de Re Biblica, variis ex diversis orbis partibus notitiis et votis commota, tam Excmis locorum Ordinariis Supremisque Religionum Moderatoribus quam Revmis Seminariorum Re-

[21] Pius XII, Litt. encycl. *Divino afflante Spiritu;* l. c. p. 318.

[22] Cfr. S. Hier., *Ep.* 130 in fine; *PL* XXII, col. 1224 [al. 1124] (*CSEL* LVI, p. 201).

[23] Cfr. Leo XIII, Litt. encycl. *Providentissimus;* Ench. Bibl. n. 72; Benedictus XV, Litt. encycl. *Spiritus Paraclitus;* ibid. nn. 496 s.; Pius XII, Litt. encycl. *Divino afflante* Spiritu, l. c. p. 320 s.

ctoribus ac rei biblicae Magistris enixe commendanda censuit quae sequuntur.

1.In Seminariorum et Collegiorum *bibliotheca biblica,* [24] praeter Sanctorum Patrum et maiorum interpretum catholicorum commentarios, adsint meliora opera de theologia biblica et de archaeologia et historia sacra, atque etiam encyclopaediae seu lexica biblica atque periodicae de rebus biblicis ephemerides, quae quidem opera singuli magistri varias ob rationes non facile acquirere possunt, suo sane et alumnorum ingenti damno.

2. Pari autem cura ac diligentia Seminariorum et Collegiorum Moderatores provideant, ut *Clericis* quoque, praeter Sacrorum Bibliorum volumen reique biblicae librum manualem quibus singuli instruantur, in propria ipsorum bibliotheca illa praesto sint opera quibus ad lectiones in scholis auditas recolendas et apte complendas melius et efficacius iuvari possint.

3. Magister rei biblicae, ut officio suo laudabiliter satisfacere possit, totus *relinquatur muneri suo* neque alia ei graviora committantur negotia, et tanta cum cura a Superioribus, collatis pecuniae quoque subsidiis aliisque opportunis auxiliis foveatur, ut animo libenti, etiam per totam vitam, in docendi munere perseveret.

Prima enim studii biblici in Seminariis et Collegiis provehendi condicio ea est, ut magistro rei biblicae omnia illa librorum et pecuniae subsidia suppeditentur, quibus et ipse in scientia progredi et progredientem scientiam suam facere, conventibus studiorum causa instituendis interesse, data opportuna occasione Terram Sanctam invisere, laborum suorum fructus typis edere possit.

Consulitur vero ut, ubi maior est alumnorum numerus (immo etiam alibi, ut futuris necessitatibus mature provideatur), duo constituantur Lectores rei biblicae, alter Veteris, alter Novi Testamenti.

4. Magistro rei biblicae, discipulorum progressus studioso, enixe commendatur, ut *selectis alumnis maiore ingenio praeditis* peculiarem tradat cursum liberum, sive linguarum biblicarum aliarumque quae ad studia Sacrae Scripturae necessariae vel utiles sunt, [25] sive theologiae biblicae, historiae, archaeologiae aut cuiusvis alterius disciplinae auxiliaris. Quo in cursu tractare poterit etiam quaestiones peculiares, quae de singulis libris biblicis hodie magis agitantur quasque ipse sive proprio studio sive commentationum lectione accuratius investigaverit.

5. Magistro rei biblicae itidem suadetur, ut *melioris spei alumnos*

[24] Cfr. Pius X in Litt. apost. *Quoniam in re biblica; Ench. Bibl.* n. 173.

[25] Ita etiam Pius X, Litt. apost. *Quoniam in re biblica; Ench. Bibl.* n. 165.

qui peculiarem erga Sacras Paginas amorem ostendant, cum prudentia et moderatatione, Superiorum consilia secutus, ad studia specialia praeparet, ita tamen, ut alias disciplinas neutiquam neglegant. [26] Quibus opportunitatem praebeat addiscendi linguas etiam recentes ad haec studia magis necessarias eosque ad cognoscenda et legenda instituat opera « de historia utriusque Testamenti, de vita Christi Domini, de Apostolorum, de itineribus et peregrinationibus palaestinensibus ». [27] Probe enim meminerit grave detrimentum pati huiusmodi alumnos, cum sine iusta praeparatione, potissimum litterarum, ad studia specialia peragenda mittantur, sibique persuadeat unum ex praecipuis suis officiis esse, ut Seminario suo, propria experientia usus, optimos praeparet futuros praeceptores quorum opera res biblicae magis magisque colantur et floreant.

6. Cum exiguo illo temporis spatio quod Sacrae Scripturae scholis plerumque assignatur, iis omnibus quae ad Clericorum theologicam et asceticam institutionem et ad rectum Sacrorum Librorum in liturgia ac contione usum docendum requiruntur, debito modo satisfieri vix possit, valde laudatur et enixe commendatur, ut iam ab ineunte altiorum studiorum curriculo, id quod in quorundam Ordinum Collegiis laudabiliter fieri novimus, *compendiaria quaedam tradatur introductio,* qua opportune stimuletur et dirigatur totius Sacrae Scripturae lectio ab alumnis studiorum tempore cursim facienda. Quod si rite factum erit, magister intra quadriennium curriculi theologici in doctrina biblica exponenda diutius immorari poterit.

7. Clerici theologi semel vel bis in anno *homiliam* de pericopa aliqua biblica componere teneantur quem laborem ipse magister dirigat et diligenter iudicet. Hac ratione alumni, iam inde a principio institutionis theologicae, homilias diebus dominicis et festis habendas congruo studio et pia meditatione parare accurateque scribere addiscent, atque Verbi Dei sensum verum ac proprium populo christiano e suggestu recte, apposite, reverenterque proponere et explanare.

8. Postremo ut studium Scripturae Sacrae etiam peracto theologiae curriculo debita ratione colatur et perficiatur ac deinceps per vitam fideliter continuetur, ad *examina* quae sacerdotes saeculares saltem per triennium, religiosi saltem per quinquennium, expleto studiorum curriculo, ex praescripto Iuris canonici de variis sacrarum scientiarum disciplinis subire tenentur, [28] singulis annis etiam quaestiones aliquae gra-

[26] Cfr. Pius X, Litt. apost. *Quoniam in re biblica; Ench. Bibl.* nn. 165. 167; Pius XI, Motu proprio *Bibliorum scientiam; Ench. Bibl.* n. 518 s.

[27] Cfr. Pius X, Litt. apost. *Quoniam in re biblica; Ench. Bibl.* n. 172.

[28] *Cod. Iur. Can.*, can. 130. 590.

viores de Introductione generali et speciali et de exegesi parandae assignentur. Praeterea in *collationibus* seu *conferentiis* quae a Clero tam saeculari quam regulari ad normam eiusdem Iuris canonici statis temporibus de re morali et liturgica habendae sunt, [29] explicanda proponatur etiam — ut in quibusdam regionibus multa cum laude fit — pericopa aliqua biblica sive Veteris sive Novi Testamenti, quae a magistro rei biblicae Seminarii apte eligatur et ab eodem postea in periodicis commentariis dioeceseos, si casus fert, vel alibi ad rationem scientiae biblicae explicata evulgetur.

Excmos Ordinarios et Revmos Religionum Moderatores enixe rogamus, ut quae hisce exposuimus, ea qua moventur communis boni cura ac diligentia, ita accipiant et exsequi velint, ut futurorum nostrorum sacerdotum institutio in dies magis perficiatur atque solida illa sacra imbuantur scientia qua iam studii theologici tempore ac dein per totam vitam uti debent, idque non leviter et temere, nec proprio arbitrio et sensu, sed secundum scientiae sacrae normas, secundum Ecclesiae leges et praecepta, secundum genuinae traditionis catholicae regulas, ut Sacri Libri in propria vita spiritali alenda et excolenda eis sint quasi panis cotidianus, lumen et robur, in ministeriis autem apostolicis efficax auxilium quo adiuti quam plurimos ad veritatem, ad timorem et amorem Dei, ad virtutem et sanctitatem perducant. Sane non ignoramus, quot et quantae hodie obstent difficultates, quominus, quae commendavimus, brevi tempore et perfecte compleantur; at certum habemus Ecclesiarum Praesules et Religionum Moderatores, animis neutiquam fractis, nulli rei defuturos esse, ut Divinarum Litterarum studium et amor inter Clericos ac sacerdotes omnes novo floreant vigore atque in eorum animis et muneribus uberrimos ferant vitae et gratiae fructus.

Hanc autem Instructionem Ssmus Dominus Noster Pius PP. XII, in audientia die 13 Maii a. 1950 infrascripto Revmo Consultori ab Actis benigne concessa, approbavit et publici iuris fieri mandavit.

Romae, die 13 Maii a. 1950.

Athanasius Miller, O. S. B., *Consultor ab Actis.*

[29] *Ibid.* can. 131. 591.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

14 aprile 1950. S. E. Revma Monsig. Tosti Liberato, Arcivescovo tit. di Leucade, *Consultore della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

28 giugno » Il Revmo Monsig. Baggio Sebastiano, *Sostituto della Sacra Congregazione Concistoriale.*

6 luglio » Il Revmo Padre Binazzi Lorenzo, O. S. B., *Consultore della Sacra Congregazione dei Riti, per le Cause di beatificazione e canonizzazione.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

14 agosto 1946. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Nasalli Rocca di Corneliano Giovanni Battista, *Protettore delle Suore Francescane dell'Immacolata di Palagano* (Modena).

26 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore della Congregazione dei Fratelli della Carità di Gand.*

12 novembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale De Jong Giovanni, *Protettore della Congregazione delle Suore di Carità di N. S. della Misericordia di Tilburg* ('s-Hertogenbosch).

25 marzo 1947. L'Emo e Revmo Signor Cardinale De Jong Giovanni, *Protettore delle Suore di Nostra Signora di Amersfoort* (Utrecht).

11 giugno » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Lavitrano Luigi, *Protettore delle Suore Missionarie della Crociata Pontificia* (Buenos Ayres).

21 novembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, *Pro-*

tettore della Congregazione dei Fratelli di Nostra Signora della Misericordia di Tilburg ('s-Hertogenbosch).

12 luglio 1948. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore di Santa Elisabetta* (Lussemburgo).

15 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Oblate del S. Cuore di Gesù* (Moulins).

21 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore Domenicane di Hardinghen* (Arras).

9 agosto » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore Ospitaliere e Istitutrici del Terz'Ordine di S. Francesco, dette Francescane di Calais di St. Antoine Desvres* (Arras).

20 settembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Sette Congregazioni delle Suore della Presentazione* (Australia).

3 dicembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Griffin Bernardo, *Protettore delle Suore della Carità Ospedaliere di San Paolo* (Birmingham).

30 giugno 1949. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, *Protettore delle Suore di Sant'Anna di Lachine* (Montréal).

18 agosto » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore di S. Felice del Terz'Ordine di S. Francesco di Assisi* (Cracovia).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore Carmelitane di San Giuseppe di St. Martin-Belleroche* (Autun).

12 gennaio 1950. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Canali Nicola, *Protettore delle Suore Terziarie Regolari Francescane della Purissima Concezione* (Messico).

25 » » S. E. Revma Monsig. Confalonieri Carlo, *Segretario della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

30 » » S. E. Revma Monsig. Samorè Antonio, *Nunzio Apostolico in Colombia.*

31 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore Francescane Elisabettine (vulgo Bigie)* (Napoli).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Pro-*

tettore delle Religiose di Nostra Signora della Mercede (Aix).

13 febbraio 1950. S. E. Revma Monsig. Lombardi Armando, *Nunzio Apostolico in Venezuela.*

20 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore dell'Istituto Unito delle Oblate del Santissimo Bambino Gesù* (Roma).

16 marzo » S. E. Revma Monsig. De Jonghe d'Ardoye Giorgio, *Internunzio Apostolico negli Stati Uniti d'Indonesia.*

30 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, *Protettore della Congregazione delle Serve del Sacro Cuore di Gesù di San Quintino* (Metz).

31 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, *Protettore della Congregazione delle Suore dell'Educazione Cristiana* (Tournai).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, *Protettore dell'Istituto delle Suore della Sacra Famiglia di Villefrance de Rouergue.*

5 aprile » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Piazza Adeodato G., *Protettore dei Figli della Carità* (*Canossiani*) (Venezia).

26 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore dell'Istituto dei Fratelli delle Scuole Cristiane* (Roma).

1 maggio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore Terziarie Francescane della Carità* (Buenos Ayres).

9 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Piazza Adeodato G., *Protettore della Congregazione delle Figlie della Chiesa* (Roma).

13 » » L'Illmo e Revmo Monsig. Bonet Emanuele, *Prelato Uditore del Tribunale della Sacra Romana Rota.*

27 giugno » S. E. Revma Monsig. Ferretto Giuseppe, *Assessore della Sacra Congregazione Concistoriale.*

Assistenti al Soglio Pontificio:

27 giugno 1946. S. E. Revma Monsig. Arana Goigoras Bonaventura Giovanni Vincenzo, Vescovo tit. di Siniando, Amministratore Apostolico *ad tempus* di Vijayapuram (India).

24 settembre 1948. S. E. Revma Monsig. Dietz Giovanni Battista, Vescovo di Fulda.

25 settembre 1948. S. E. Revma Monsig. MacDonald Giovanni U., Arcivescovo di Edmonton.

28 ottobre » S. E. Revma Monsig. Landerdorfer Simeone Corrado, Vescovo di Passavia.

25 gennaio 1949. S. E. Revma Monsig. Garcia Benitez Gioacchino, Arcivescovo di Medellin.

10 febbraio » S. E. Revma Monsig. Ibanez y Aparicio Celestino, Vescovo tit. di Ceciri.

25 maggio » S. E. Revma Monsig. Périer Ferdinando, Arcivescovo di Calcutta.

14 luglio » S. E. Revma Monsig. Lemmens Giuseppe Umberto Guglielmo, Vescovo di Ruremonda.

2 settembre » S. E. Revma Monsig. van Uytven Carlo Armando, Vescovo tit. di Megara, Vicario Apostolico di Buta.

29 » » S. E. Revma Monsig. de Filippis Francesco, Arcivescovo di Brindisi.

18 ottobre » S. E. Revma Monsig. McGrath Giuseppe Francesco, Vescovo di Baker City.

9 novembre » S. E. Revma Monsig. Molloy Tommaso Edmondo, Vescovo di Brooklyn.

» » » S. E. Revma Monsig. Caicedo Tellez Giulio, Vescovo di Cali.

26 dicembre » S. E. Revma Monsig. Rubén Berroa y Bernedo Francesco, Vescovo di Ica.

31 gennaio 1950. S. E. Revma Monsig. von Streng Francesco, Vescovo di Basilea e Lugano.

1 febbraio » S. E. Revma Monsig. Rosi Giovanni, Vescovo di Montefiascone.

28 marzo » S. E. Revma Monsig. Kidd Giovanni Tommaso, Vescovo di London.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

2 gennaio 1946. Monsig. Hidalgo Alfredo, dell'arcidiocesi di S. Josè di Costarica.

19 marzo » Monsig. Delouvrier Carlo, dell'arcidiocesi di Parigi.

» » » Monsig. Brot Pietro, della medesima arcidiocesi.

» » » Monsig. Leclerc Andrea, della medesima arcidiocesi.

22 » » Monsig. Baserga Giovanni, della diocesi di Como.

25 giugno » Monsig. Splaine Michele J., dell'arcidiocesi di Boston.

26 aprile 1947. Monsig. Molloy Giovanni M., dell'arcidiocesi di Dubuque.

12 settembre » Monsig. Leon Ortiz Edoardo, dell'arcidiocesi di Bogotà.

25 gennaio 1948. Monsig. O'Sullivan Francesco J., della diocesi di Peterborough.

21 febbraio 1948. Monsig. Schmit Leone Ferdinando, della diocesi di Metz.
22 » » Monsig. Hamayon Marcello, dell'arcidiocesi di Parigi.
13 marzo » Monsig. Perez y Sanchez Antonio, dell'arcidiocesi di Panama.
14 giugno » Monsig. Russnak Nicola, della diocesi di Prešov dei Ruteni.
29 » » Monsig. Jauregui Bonaventura, della diocesi di Ibaguè.
2 settembre » Monsig. Giraud Alessandro Stefano, della diocesi di Nizza.
22 novembre » Monsig. Jarlan Giulio Teodoro, dell'arcidiocesi di Albi.
3 dicembre » Monsig. Loutil Edmondo, dell'arcidiocesi di Parigi.
22 » » Monsig. Paravy Teofilo, dell'arcidiocesi di Chambery.
8 gennaio 1949. Monsig. Cihàk Giuseppe, dell'arcidiocesi di Praga.
25 » » Monsig. Mury Leone, della diocesi di Autun.
6 febbraio » Monsig. Leite Giovanni Nepomuceno Manfredo, dell'arcidiocesi di San Paolo del Brasile.
22 » » Monsig. Cajs Giovanni, della diocesi di Budeiovice.
23 » » Monsig. Hudec Tommaso, dell'arcidiocesi di Olomouc.
» » » Monsig. Vasek Federico, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Cineck Francesco, della medesima arcidiocesi.
10 maggio » Monsig. Tomanócy Giuseppe, della diocesi di Scepusio.
20 » » Monsig. Caruso Francesco d'Assisi, dell'arcidiocesi di San Sebastiano di Rio de Janeiro.
5 giugno » Monsig. Miltenberger Francesco, della dioc. di Würzburg.
6 » » Monsig. Cabiro Andrea, dell'arcidiocesi di Bordeaux.
12 ottobre » Monsig. Lauriano Giovanni, della diocesi di Ribeirão Preto.
30 dicembre » Monsig. Freddi Dante, della diocesi di Guastalla.
» » » Monsig. Ciocia Pasquale, delle diocesi di Molfetta, Giovinazzo e Terlizzi.
18 gennaio 1950. Monsig. Formiconi Mario, della diocesi di Macerata.
31 » » Monsig. Climaco Antimo, della diocesi di Ischia.
» » » Monsig. Albano Francesco, della medesima diocesi.
22 marzo » Monsig. Rizzardini Pietro, della diocesi di Belluno e Feltre.
2 aprile » Monsig. Collender Riccardo, dell'arcidiocesi di Sydney.
4 » » Monsig. De Sanctis Basilio, della diocesi di Rieti.
29 » » Monsig. Rivière Giovanni Pietro, della diocesi di Carcassona.
1 giugno » Monsig. Sandrini Paolo, della diocesi di Concordia.

Cappellani Comuni Pontifici Soprannumerari:

20 marzo 1950. Monsig. Paganuzzi Quirino (Roma).
31 » » Monsig. Aluffi Pentini Giuseppe (Roma).

31 marzo 1950. Monsig. Minelli Sergio (Roma).
» » » Monsig. Cicconardi Giacomo (Roma).
» » » Monsig. Petino Cosimo (Roma).

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Pïano:

29 giugno 1948. A S. E. il sig. Tovar de Lemos conte de Tovar Pietro, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario del Portogallo presso la Santa Sede.
22 marzo 1950. A S. E. il sig. Ruiz Gimenes Cortes Gioacchino, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario di Spagna presso la Santa Sede.
» » » A S. E. il sig. Martin Artajo Alberto, Ministro degli Affari Esteri di Spagna.

La Commenda con Placca dell'Ordine Pïano:

27 aprile 1950. Al sig. Scacchi Giuseppe, della diocesi di Como.
29 » » Al sig. Cardinali prof. Giuseppe (Roma).
» » » Al sig. Caronia prof. Giuseppe (Roma).

La Placca dell'Ordine Pïano:

22 marzo 1950. Al sig. Pietromarchi nob. dei conti Camillo, Tenente della Guardia Nobile di Sua Santità.

La Commenda dell'Ordine Pïano:

22 marzo 1950. Al sig. Salimei conte Pietro, Esente della Guardia Nobile di Sua Santità.

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

14 settembre 1949. Al sig. Guzman y Aspiazu don Lisimaco (Equatore).
7 marzo 1950. A S. E. il sig. van Cauwelaert Franz (Belgio).

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

22 agosto 1944. Al sig. De Blesson Giacomo (Francia).
20 gennaio 1949. Al sig. Kasteel dott. Pietro (Haiti).
4 febbraio » Al sig. McCort Teodoro C., della diocesi di Steubenville.
» » » Al sig. Goldcamp Giorgio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Bernert Raimondo H., della medesima diocesi.
22 maggio » Al sig. Viviano Salvatore, della diocesi di Pittsburg.

21 giugno 1949. Al sig. Affre de Saint-Rome conte Luigi (Francia).
8 novembre » Al sig. Hébrard Carlo Francesco Emanuele, dell'arcidiocesi di Parigi.
20 gennaio 1950. Al sig. Ferrè Antonio, della diocesi di Ponce.
22 febbraio » Al sig. Ortiz Muñoz Luigi (Spagna).
» » » Al sig. Foscolo Ugo (Roma).
1 marzo » Al sig. Chiba Michele, del vicariato apostolico di Aleppo.
» » » Al sig. Abela Carlo, del medesimo vicariato apostolico.
24 » » Al sig. Dumaine Giacomo (Francia).
5 aprile » Al sig. Ovio Giuseppe (Roma).
29 » » Al sig. Giannelli Aristide (Roma).

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

20 gennaio 1950. Al sig. Keyes generale Geoffrey (Stati Uniti d'America).

La Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

30 dicembre 1949. Al sig. Moorhead Lodovico, dell'arcidiocesi di Chicago.
19 aprile 1950. Al sig. Spada Massimo (Roma).

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

16 luglio 1946. Al sig. Salat Rudi, della diocesi di Losanna, Ginevra e Friburgo.

La Gran Croce dell'Ordine di San Silvestro Papa:

12 ottobre 1949. Al sig. Droste zu Vischering conte Giorgio, della diocesi di Münster.
11 novembre » Al sig. Raggi Gonippo, dell'arcidiocesi di Newark.
10 gennaio 1950. Al sig. Cagiano de Azevedo conte Antonio (Roma).
22 marzo » A S. E. il sig. Carrero Blanco Luigi (Spagna).
29 aprile » A S. E. il sig. Rivera Schreiber Riccardo (Perù).

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Silvestro Papa:

3 gennaio 1948. Al sig. Tessier Vedasto, dell'arcidiocesi di Parigi.
» dicembre » Al sig. Pereira Figueira Emanuele, dell'arcidiocesi di Loanda.
28 luglio 1949. Al sig. Leemans Francesco L. G., dell'arcid. di Malines.
31 gennaio 1950. Al sig. Rolandi Giovanni, della diocesi di Ales e Terralba.
22 febbraio » Al sig. Nusiner Filippo (Roma).
» marzo » A S. E. il sig. De Ussia Antero (Spagna).
7 aprile » Al sig. Berkes Poljak Paolo (Spagna).

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

11 aprile 1946. Al sig. Ruffini Edoardo (Roma).

An. et vol. XXXXII 3 Augusti 1950 (Ser. II, v. XVII) – N. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

EPISTULA ENCYCLICA

AD VENERABILES FRATRES, PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: PUBLICAE ITERUM INDICUNTUR PRECES AD POPULORUM IMPETRANDAM PACEM ATQUE CONCORDIAM.

PIUS PP. XII

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Summi maeroris non desunt Nobis summaeque laetitiae causae. Siquidem ex una parte cernimus multitudines undique gentium per Sacrum, qui volvitur, Annum Romam confluere, ibique insigne communis fidei, fraternae concordiae incensaeque pietatis praebere spectaculum; idque tali peregrinantium numero, qualem per saeculorum decursum haec alma Urbs, tot celeberrimos experta eventus, umquam adhuc non vidit. Quas quidem innumeras multitudines amantissimo Nos excipimus animo, paterno recreamus alloquio ac novis praeclarisque propositis sanctitatis exemplis, ad morum renovationem christianaeque perfectionem vitae, non sine uberibus fructibus, revocamus.

Ex altera tamen parte oculis obversantur Nostris publicae eiusmodi populorum condiciones, quae graves Nobis sollicitu-

dines anxitudinesque afferant. De concilianda tandem optatissima pace utique a multis disseritur, scribitur, praedicatur; sed ea, quae solida huius pacis fundamenta esse debent, a nonnullis vel negleguntur, vel aperte repudiantur. Etenim, haud paucis locis non veritas, sed mendacium fucata quadam ratione effertur; non amor, non caritas fovetur, sed odium excitatur ac livida simultas; non civium concordia extollitur, sed seditiones commoventur ac turbae. Atqui, ut sinceri ac cordati homines fatentur, hoc agendi modo neque invicem discrepantes Nationum causae, quae in praesens acriter agitantur, recte componi possunt, neque proletariae classes ad meliorem fortunam, ut oportet, adduci. Nihil enim umquam boni peperit odium, nihil mendacium, nihil seditio. Opus est quidem indigentem plebem ad statum homine dignum evehi; non tamen vi, non tumultuationibus, sed iustis legibus. Necesse quidem est controversias omnes, quae populos seiungunt ac dividunt, quam primum dirimere; sed veritate auspice, iustitia duce.

Dum tetris caelum infuscatur nubibus, Nos, quibus Nationum omnium libertas, dignitas, prosperitas tantopere cordi sunt, facere non possumus quin omnes cives eorumque moderatores ad pacem, ad concordiam adhortemur. Considerent omnes quid bellum, ut experiundo novimus, afferat: ruinas, mortem omneque genus miseriarum. Progrediens aetas talia instruxit ac comparavit arma, immania ac letifera, quae possunt non modo exercitus ac classes, non modo urbes, oppida, pagos, non modo inaestimabiles religionis, artis, culturae thesauros ad interitum reducere, sed insontes etiam pueros, eorum matres, aegrotos debilesque senes. Quidquid pulchrum, quidquid bonum, quidquid sanctum hominum ingenium edidit, id omne, vel fere omne destrui potest. Si igitur bellum, nostris praesertim temporibus, sanae cuiusvis menti tamquam aliquid omnino horrificum atque mortiferum obversatur, fore sperandum est ut — probis omnibus enitentibus, iis praesertim, quorum in manibus populorum sunt sortes — obscurae ac minaces caeli nubes, quae

trepidos in praesens animos tenent, arceantur; ac gentibus tandem aliquando pax veri nominis illucescat.

Attamen, quandoquidem novimus « omne datum optimum et omne donum perfectum desursum esse, descendens a Patre luminum »,[1] opportunum ducimus, Venerabiles Fratres, publicas iterum indicere supplicationes ad populorum impetrandam conciliandamque concordiam. Pastoralis vestrae sollertiae erit greges vobis concreditos non modo ad impensas Deo admovendas preces adhortari, sed ad piae etiam paenitentiae expiationisque opera excitare, quibus Aeterni Numinis maiestati, tam gravibus criminibus privatim publiceque laesae, grata praebeatur satisfactio.

Dum vero, pro officio vestro, hanc invitationem Nostram cum christifidelibus communicaturi estis, eos etiam admonetote quibus ex principiis liceat rectam ac solidam haurire pacem, et quibus rationibus oporteat eam componere ac confirmare. Ea siquidem, ut probe nostis, ex christianis tantummodo principiis christianisque praeceptis, sincere religioseque in usum deductis, haberi potest. Haec enim homines ad veritatem, ad iustitiam, ad caritatem advocant; eorum cupidinibus modum imponunt; sensuum facultates compellunt ad rectae obediendum rationi, rationem autem movent ad obtemperandum Deo; omnes denique iubent, eos etiam qui civitates Nationesque regunt, debitam libertatem religioni agnoscere, utpote quae non modo ad sempiternam nos conducat assequendam salutem — quod quidem praecipuum est — sed ipsius etiam rei publicae fundamenta tueatur.

Ex iis, quae diximus, facile cernitur, Venerabiles Fratres, quam longe ii absint a vera ac firma procuranda pace, qui sanctissima Catholicae Ecclesiae iura proculcent; qui sacros administros a suo officio libere obeundo prohibeant eosque etiam in vincula vel in exsilium coniciant; qui litterarum ludos, scholas

[1] Cfr. Iac. 1, 17.

ceteraque instituta, quae christianis regantur normis, vel praepediant, vel omnino proscribant ac deleant; qui denique erroribus, calumniis atque obscenitatibus omne genus populum ac flexanimam praesertim iuventutem ab integritate morum, ab innocentia, a virtute ad corruptelarum vitiorumque oblectamenta pertrahant.

Ac patet etiam quam longe a veritate aberrent qui falso criminentur hanc Apostolicam Sedem ac Catholicam Ecclesiam percupere ut nova habeatur belli conflagratio. Numquam quidem defuere, neque remotis neque proximis temporibus, qui exercitibus subiugare populos contenderent; at Nos a pace recte concilianda non destitimus umquam; at Ecclesia non armis, sed veritate subicere gentes desiderat, easque ad virtutem et ad humanum divinumque cultum conformare. Etenim « arma militiae nostrae non carnalia sunt, sed potentia Deo ».[2]

Haec omnia aperte doceatis oportet; quandoquidem tum solummodo, cum nempe christiana praecepta in tuto ponantur ac privatam moderentur publicamque vitam, tum solummodo sperare licet fore ut, humanis compositis rebus, civium classes, populi ac gentes fraterna concordia copulentur.

Impetrent a Deo communes, quae habebuntur, supplicationes ut incensa haec vota Nostra effecta dentur; ut nempe non tantum, divina adspirante gratia, omnium mores christiana virtute renoventur, sed publicae etiam populorum rationes ita quam primum ordinentur ut, iniusta restincta in ceteros dominandi cupidine, singulae Nationes debita fruantur libertate; quam quidem debitam libertatem et religioni sanctissimae et suis omnibus civibus concedant, quemadmodum divina humanaque iura postulant.

Qua spe freti, cum vobis singulis universis, Venerabiles Fratres, tum clero populoque vestro, iisque peculiari modo, qui hortationi huic Nostrae volenti obtemperabunt animo, Aposto-

[2] *2 Cor.* 10, 4.

licam Benedictionem, caelestium auspicem gratiarum Nostraeque benevolentiae testem, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XIX mensis Iulii, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATI VINCENTII MARIAE STRAMBI, EPISCOPI, IN VATICANA BASILICA DIE XI MENSIS IUNII A. MDCCCCL HABITA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime factam, per Advocatum Sacri Consistorii, a Viro Eminentissimo Clemente S. R. E. Card. Micara, Praefecto S. Rituum Congregationis, Revmus D. Antonius Bacci, ab Epistulis ad Principes, Summi Pontificis nomine, haec respondit:

Sacrum Antistitem Vincentium Mariam Strambi, morum integritate, invicta fide, apostolico studio in exemplum praestantem, Iesu Christi Vicarius sanctitudinis infula decoraturus est. Oraculum prona mente audiamus; ac caelesti illa luce, quae eius excelsae virtutis nuntia e supernis sedibus panditur, per christianae perfectionis semitas ducamur omnes.

Tum Beatissimus Pater, in Cathedra sedens, sic sollemniter pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatum Vincentium Mariam Strambi, Confessorem Pontificem, Sanctum esse decernimus et definimus ac Sanctorum Ca-

talogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno die eius natali, nempe Kalendis Januariis, pia devotione recoli debere. In nomine Pa ✠ tris et Fi ✠ lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Episcopus, « si ... praeceptis obediens erit, id est, si doctrinae opportunitate et veritate infirma confirmet, disrupta consolidet, depravata convertat, et verbum vitae in aeternitatis cibum alendae familiae dispendat atque haec agens hisque immorans deprehendatur, gloriam a Domino tamquam dispensator fidelis et villicus utilis consequetur: id est in Dei gloria collocabitur, quia nihil sit ultra, quod melius erit ». [1] Haec S. Hilarii Pictaviensis sententia menti obversatur Nostrae, dum cupimus meritissimis celebrare laudibus sacrorum Antistitem Vincentium M. Strambi, cui quidem Nobis licuit, Divino adspirante Numine, sanctorum caelitum decernere honores. Is enim quae hisce verbis declarantur ac commendantur pastoralis muneris normae, eas ad extremum usque vitae halitum sollerti cura impensoque studio ad rem feliciter deducere enisus est.

Hoc procul dubio idcirco peragere potuit, quod, cum episcopalem suscepit dignitatem, iam ad sanctitatis fastigium pervenerat; atque adeo rebus omnibus perfectione illa operabatur, quae ex divina gratia oritur, cui generosa respondeat voluntas. Huius autem sanctitatis auspicia, qua tam uberes potuit pastoralis sollertiae fructus edere, ac tam acerrimas rerum asperitates sereno fidentique animo superare, inde a novella eius aetate luculentissime enituere. Siquidem iam a puero inter aequales suos candida praestitit honestate morum innocentisque vitae munditia; cumque superno quodam instinctu ad

[1] S. HILAR. PICT., *Comm. in Matth.*, cap. XXVII; MIGNE, *PL.*, X, 1058-1059.

sacra capessenda munia se vocatum sensisset, et in Montis Falisci seminarium adscitus esset, animum suum, divina favente gratia, tam impense actuoseque exornare contendit, ut non modo sodalibus, sed moderatoribus etiam suis admirationi exemploque esset.

Aliquot tamen post annos maioris usque perfectionis studio permotus, humillime petiit ut in Congregationem a Passione D. N. Iesu Christi cooptaretur. Qua quidem in religiosa Sodalitate ad excelsae illius sanctimoniae verticem, quam in ipso legifero Patre ac Conditore Paulo a Cruce admirabundus cognoverat, citatiore cotidie gradu contendere enisus est. Iesu Christi cruci fixi imaginem incensa caritate venerari, eiusque dolores angoresque non sine lacrimarum imbre recolere sollemne habebat; quibus quidem in meditationibus tam ardenti impellebatur amore, ut non raro carnem suam innocentissimam ciliciis ac flagellis cruentaret, vehementerque cuperet se veluti expiationis hostiam pro suis, quae deflebat acerrime, ac pro ceterorum etiam admissis offerre.

Cum igitur, valida adhuc aetate, Episcopus Maceratensis et Tolentinus delectus est, iam se dotibus omnibus animique ornamentis praeditum exhibuit tanto obeundo exsequendoque muneri necessariis. Imprimisque, cum incensissima erga Deum pietate flagraret, ac probe novisset nihil prorsus se posse, nisi supernae opis auxilio fretum, nullum umquam consilium iniit, nullum suscepit inceptum, quin prius e Caelo lumen ac vim precando supplicandoque imploravisset. Atque ita evenit, ut errantes non paucos falsisque opinationibus deceptos ad veritatis integritatem reduceret, ut vitiorum illecebris delenitos ad frugem revocaret bonam, ut clerum rite sancteque institueret ac conformaret, ut gregem denique sibi creditum ab errorum propugnatoribus defenderet, a periculis omne genus diligentissime arceret, et alloquio exemploque suo per salutaria pascua ad christianam compelleret assequendam perfectionem. Vir enim fuit animo plane invicto et apostolico praeditus, terrenarum rerum contemptu, catholicae fidei divinique cultus

studio praestans, rerum gerendarum prudentia ceterisque virtutibus prorsus eximius. Et cum per episcopalis suae vitae cursum christiana religio gravibus agitaretur fluctibus ac paene mergi videretur, Dei Ecclesiaeque iura etiam adversus eos, qui infinita propemodum atque absoluta potentia frui videbantur, fortiter vindicavit, nulla esse praedicans solidiora regnorum fundamenta, quam tutelam ecclesiasticae libertatis.

Ob strenuam eiusmodi animi fortitudinem e sua fuit Dioecesi deturbatus ac carissimum suis curis creditum gregem derelinquere coactus est. Verumtamen non sine nutu Illius, qui « deposuit potentes de sede et exaltavit humiles » [2] haud multos post annos id contigit, ut qui visus erat in omnem fere Europam dominari, qui ut sacerdotes et episcopi non pauci ac vel ipse Romanus Pontifex suo arbitrio servirent temerario ausu enisus erat, is post tot victorias, post tot triumphos omnino devictus, prostratus et in exsilium missus, a Deo veniam efflagitaret, et a religione sanctissima exulcerato animo suo suprema quaereret solacia.

Eodem tempore, dum Decessor Noster imm. mem. Pius VII hanc almam urbem repetere ovantibus omnibus potuit, Vincentius M. Strambi effusis omnium laetitiis suae sedi restitutus est, atque intermissam operam alacriore usque animo iterum suscipere potuit.

Horum ex rerum eventibus, ut ex innumeris aliis, quos historia « magistra vitae » [3] refert, patet omnino, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, Ecclesiam Dei oppugnari posse, vinci non posse; nam « portae inferi non praevalebunt adversus eam », [4] ac Divinus eius Conditor Apostolis pollicitus est: « Ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi ». [5] Qui igitur in praesentibus rerum angustiis — quae alicubi graviores etiam videntur quam illae, quas supra memoravimus — incerti, labantes ac trepidi sunt, Iesu Christi pro-

[2] Luc., I, 52.
[3] Cic., *De Orat.*, II, 9.
[4] Matth., XVI, 18.
[5] Matth., XXVIII, 20.

missionibus innixi, suum roborent animum, huiusque sancti caelitis invictam fortitudinem ceterasque virtutes in se referre studeant.

Hoc peculiari modo postulat ab omnibus Sacer, quem indiximus, Annus, ut christiana illa morum renovatio, quam Nos tantopere exoptamus, feliciter haberi queat; hoc catholica postulat Ecclesia, quae si ceteris insignitur dotibus a Divino Redemptore eidem attributis, at sanctitudinis nitore imprimis fulgeat oportet; hoc denique impetret a Deo hic sanctus Antistes, qui novo hodie splendore e supernis sedibus radiatur. Amen.

LITTERAE DECRETALES

BEATAE IOANNAE DE LESTONNAC, VIDUAE, ORDINIS FILIARUM B. M. V. FUNDATRICI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inter turbida, quibus vivimus, tempora, dum impietas ubique fere terrarum aperta fronte debacchari et avernus contra immaculatam Christi Sponsam graviora in dies certamina machinari videtur, non mediocre Nobis solacium affert heroes illos, sive viros sive mulieres, supremis, divino afflante Spiritu, decorare honoribus, qui aliis tetricis tempestatibus vitae potissimum sanctitudinis fulgore atque praegrandi apostolatus fructu Ecclesiam illustrare omni ope studuerunt; ac periucundum sane est, *agrum Ecclesiae,* ut divi Ambrosii verbis utamur, *fertilem cernere nunc integritatis flore florentem, nunc viduitatis gravitate pollentem, nunc etiam coniugii fructibus redundantem* (Lib. de Viduis). Inter heroes istos, quos miserentissimus Deus, ne portae inferi contra Christi angularem lapidem praevalerent, saeculo sexto decimo suscitavit, Loyolaei Sancti Ignatii, Societatis Iesu conditoris, aemula exstitit Ioanna de Lestonnac, Societatis Mariae fundatrix, hodie a Nobis in Sanctorum album adscripta.

Ortum illa habuit Burdigalae in Gallia anno millesimo quingentesimo quinquagesimo sexto a coniugibus, nobili genere clarissimis, Richardo de Lestonnac et Ioanna Deyquem de Montaigne, quatuor ex li-

beris natu maxima. Die ipsius natali gravis inter parentes orta est contentio; mater enim, calviniana haeresi imbuta, nolebat filiam catholico ritu lustralibus ablui aquis; pater vero, catholicae veritati firmissime inhaerens, omnino abnuit, et, sui tenax propositi, in catholica ecclesia sobolem dilectissimam baptizari iussit. Mirum itaque non est quod Ioanna, regenerationis sacramenti gratia perfusa, sacroque chrismate postea confirmata, blanditias, dolos, invitamenta et conatus omnes, quos infelix mater, materterae quoque opera adiuta, adhibuit, victrix contempserit; quin unquam filia genetrici debitum honorem dilectionemque remitteret, quin quotidie pro ea ad Deum Patrem luminum fervidas effunderet preces; quin immo grandior facta, conversis partibus, a calvinianis erroribus illam revocare et ad catholicam veritatem reducere daret operam, quae tamen irrita infructuosa successit ob mulieris pertinaciam in deliramentis suis, maximo cum dilectae filiae dolore.

Decem et septem annos nata, dum ob praeclaras ingenii corporisque dotibus magis florebat, a parentibus honestissimas sibi nuptias proponi audiens, respondit obsequenter sibi quidem in votis esse innuptam manere et solitudinem potius et claustralem vitam praeferre; attamen divinae voluntati, per parentum vocem patefactae, sese subiici libenter. Ita nuptum data est praenobili iuveni Vedasto de Montferrant, morum probitate et religionis studio summopere commendato, quocum viginti quatuor annos vitam duxit, optimae coniugis sanctaeque matrisfamilias praeclarum praebens exemplum. Septem e coniugio liberos suscepit, e quibus tres ad caelites advolarunt, duae solemnibus votis sese Deo devoverunt inter Mariae Virginis ab Angelo salutatae moniales; una nuptui tradita est; postremus nominis opumque paternarum fuit heres.

In coniugali statu virtutibus omnibus excolendis, pietati praecipue operam dabat: virum suum unice dilexit; liberos, famulos, ceterosque sibi subiectos in catholicae religionis integritate bonisque moribus informare satagebat; aegros invisere, egentibus subvenire; mundanis coetibus, choreis, publicis spectaculis abstinere studebat; ita denique se gerebat ut quae Dei primum deberet, quae coniugi, quae natis, quae rei familiari omnia diligentissime persolveret. Post immaturam coniugis mortem, quem, uti par erat, diu deflevit, Pauli moniti memor, quo viduas ipse hortatur ut sperent in Deum et instent obsecrationibus et orationibus die ac nocte et irreprehensibiles sint, quidquid domesticis curis supererat temporis, solitudini et pietati impensius instare, saepius conscientiam sacra exomologesi expiare et angelorum pane se reficere, nosocomia, carceres, ut miseris prodesset, ventitare, uberiores in pauperes

eleemosynas effundere, domi constanter se continere, nisi nosocomia vel levandae miserorum calamitates eam evocarent.

Sex annis post coniugis obitum ita peractis, filio, qui, studiorum curriculum emensus, et aetate et sollertia rei familiari gerendae praeesse poterat, Ioannae sororis eius tutelam commendavit, et totum ipsi domus regimen commisit; illa vero, curis omnibus soluta, vetus suum desiderium vitae austerioris in aliquo sanctimonialium coenobio, uni Deo mancipata, vivendae, explere cupiens, suae conscientiae moderatoris consensu habito, in monialium Ordinis S. Bernardi monasterium, Tolosae tunc florens et severae disciplinae fama maxime commendatum, admitti petiit et obtinuit. Cuius consilii filius a matre certior factus, totis viribus ei obsistere conatur; orat et obsecrat ne se et adulescentem filiam, genitore iam orbatos, matris solatio destitutos relinquat. At genetrix, evangelica verba memorans: « *Omnis qui reliquerit domum, vel fratres aut sorores aut patrem aut matrem, aut uxorem, aut filios aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet et vitam aeternam possidebit* » (Matt. XIX, 29), S. Paulae exemplum imitans, quae « *pietatem in filios pietate in Deum superans, nesciebat esse matrem, ut Christi probaret ancillam* » (S. Hieron. in vita S. Paulae, n. 4), animo non flectitur, sed arctissimis carnis et sanguinis nexus obrumpens, a moerentium filiorum amplexu se abripit, solventem navem conscendit, Tolosam adnavigat, in asceterii claustra ingreditur, undecima die iunii mensis, vertente anno millesimo sexcentesimo tertio.

Ibi Ioanna, a S. Bernardo nomine accepto, inter moniales pietatis fervore, perfecta monasticae disciplinae observantia et virtutum omnium exercitio ita excelluit ut antiquioribus etiam exemplum esset, mirandum magis quam imitandum. Sed sex post menses, sive ob insuetum vitae genus, sive potius quod Deus ancillam suam ad maiora destinabat gerenda, gravi acerboque morbo correpta est; quo ingravescente, medici eam indubie morituram iudicarunt, nisi quamprimum claustra relinqueret et ad pristinam vivendi rationem se restitueret. Dei Famula aegro animo hoc nuncium accepit; sed caelesti visione, uti traditur, recreata, qua ad novum ordinem instituendum divinitus vocata videbatur, medentium consilio adquievit et antistitae suadenti ut domum reverteret docilis obtemperavit. Monasterio egressa et ad filios gaudio gestientes reddita, illico morbo se liberam sensit et amissum valetudinis florem recuperavit.

Paulo post, maternae pietatis muniis perfungens, filiam Dynastae d'Arpaillant nobili matrimonio collocandam curavit atque ipsamet in sponsi domum deduxit, quam nacta occasionem adulescentulas aliquot nobiles, calviniana contagione infectas, ad catholicam veritatem conver-

tere valuit. In castrum *Landiras* dein reversa, apud filium morata est; breviter tamen: solitariae namque quietis rursus desiderio illecta, in vicum *La Mothe* secessit, ubi saeculari amicta veste, claustralium virtutum cultui, atque rerum caelestium commentationi, aegrotorum et pauperum levamini pietatisque exercitationibus impensius vacari coepit; puellis praecipue imperitis, ac fidei simul et pudicitiae amittendae periculo obnoxiis, suam Dei Famula sollicitudinem convertebat et, ut earum spirituali prospiceret saluti, quandam quasi scholam virtutis et asylum condere moliebatur, ubi christianam catechesim, religionis officia et illibatam morum disciplinam addiscerent. Magna quidem (verbis utimur fel. rec. Leonis Decimitertii, Decessoris Nostri, in Apostolicis de Famulae Dei Beatificatione Litteris) *eo tempore atque infanda erat pernicies, quam partim calviniana contagio, partim effraenata morum licentia, partim corruptelae invitamenta et mala exempla in iuventutem inferebant, neque ullum tantae cladi inveniri poterat remedium, nisi a recta adolescentiae institutione. Ad mares quod attinet, satis erat eis consultum per gymnasia et ephebea a sacerdotibus Societatis Iesu aperta et recta; afflictior erat conditio puellarum, quibus nihil perfugii, nihil praesto erat praesidii. Divino quodam lumine illustrata comperit Dei Famula probatarum feminarum necesse esse Ordinem institui, qui Loyoleae Familiae imaginem in se referens, ut illa a Iesu, a Maria nomen mutuetur et sub illius posita patrocinio puellarum educationi et disciplinae prospiciat.*

De se vero Ioanna maxime diffidens, prudentique illic ecclesiastico viro carens, cuius consilio uteretur, post biennalem recessum Burdigalam remigravit, ibique cum Societatis Iesu quibusdam Patribus, primum cum fratre suo Francisco, cum Patribus dein Marguestaud et Mesnage, tandem cum Patribus De Borde et Raymond, omnibus doctrina et pietate praestantibus, consiliis initis, Deo fidens ac Deiparae patrocinio, animose tanto operi se accinxit. Socias itaque sibi adscivit, quas incensis verbis inflammabat, quae non modo suarum, sed et aliarum animarum saluti iunctis viribus consulerent et hoc parvo manipulo semina sevit, ex quibus nova erat nascitura religiosa familia. Pater ipse De Borde regulas quasdam composuit, quibus Societatis Iesu constitutiones puellarum congregationi, quoad fieri posset, aptatae forent, et Burdigalensi Antistiti, Francisco Cardinali de Escobleau de Sourdis, totam initi consilii rationem et vim exposuit. Prudentissimus Praesul ad se Ioannam accersitam humanissime excepit, nobile illius propositum valde commendavit; noluit tamen quidquam illico decernere, sed, episcopali concilio audito, mulieri suadere studuit ut opus aggrederetur quod consiliariis

suis magis placuerat, ut ipsa impenderet operam ad regularem inter moniales Ursulinas disciplinam instaurandam, potius quam ad novam sororum erigendam familiam, quae non secus atque illae ad puellas recte instituendas incumberent. At Dei Famula, quae perspicua habuerat divinae voluntatis indicia, obsequenter quidem, sed strenue argumenta ab Archiepiscopo allata refutavit: incassum tamen, cum Praesul e sua sententia dimoveri noluisset. Domum reversa, precibus et obsecrationibus ad Deum cum sororum coetu enixius insistens, gravibusque viris apud Antistitem suffragatoribus interpositis, tandem aliquando, omnibus difficultatibus superatis, Burdigalensis Archiepiscopus, Instituti formula, constitutionibus et regulis antea adprobatis, die vicesima quinta martii, anno millesimo sexcentesimo sexto, novensilem Filiarum Mariae Ordinem in sua archidioecesi ordinaria potestate constituit.

Paulo post Romam missus est Archiepiscopi actor et nuncius ut Archiepiscopi nomine ab Apostolica Sede nascentis Ordinis adprobatio impetraretur. Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium consilio praehabito, Pontifex Maximus Paulus Quintus, per Apostolicas Litteras, die septima aprilis mensis, anno millesimo sexcentesimo septimo Filiarum Mariae Ordinem, *ad animarum salutem et fidei morumque puritatem servandam et excolendam comparatum,* adprobavit. Triennio post, aliis obortis obstaculis feliciter, Deo adiuvante, remotis, die festo Immaculatae Deiparae Conceptioni sacro, Archiepiscopus Ioannae, Fundatricis et Antistitae, et eius sociarum solemnem professionem in suis manibus excepit.

Firmiter itaque Congregatione constituta, sodalium numerus in dies succrescebat, ita ut extra etiam Burdigalam, pluribus civitatum optimatibus postulantibus, novas constituere domus oportuerit; brevi annorum spatio piae Filiarum B. Mariae Virginis domus, una cum adnexis scholis pro puellis erudiendis, Biterris, Anicii, Pictavii, Tolosae, Petrocorii, Ageni, Pali aliisque in oppidis erectae sunt, quae, sapientis moderatricis industria directae, egregios tam internarum virtutum, quam publicae utilitatis fructus edebant.

Per duodecim annos ita Dei Famula Institutum gubernavit, ut nihil melius vel desiderabilius sanctimoniales possent ominari. Sed anno millesimo sexcentesimo vicesimo secundo atrox molestiarum tempestas in Dei Famulam malignorum invidia exorta est: iuniores enim sorores partim ex quadam Archiepiscopi offensa, partim forsan novarum rerum cupiditate, Matris regimen fastidientes, coactis comitiis ad Antistitam eligendam, Ioannae potestatem, ut solebant, non prorogarunt, et pro ea infensissimam ipsius inimicam in eius locum suffecerunt. Quae supremum

Instituti regimen adepta, per triennium ita Dei Famulam vexavit, ut nihil possit indignius excogitari, quod illi perpetiendum non dederit. Ioanna omnia patientissimo toleravit animo, immo, fervidis instans precibus, a Deo impetravit ut vecors aemula tandem resipisceret, peccati veniam cum lacrimis posceret, atque simultatem in amorem converteret. Ioanna, magis illi quam sibi gaudens, non veniam tantum, sed et gratiam et amicitiam protulit et singulari eam complexa est caritate.

Tempestate sedata, in qua invicta Dei Famulae constantia praeclare enituit, pacatiora tempora secuta sunt. Itaque eximia prorsus sedulitate puellis instituendis impensius operam dabat, vilissima quaeque officia, interdum molestissima, suscipiens, caritatis, patientiae, humilitatis, eximiae in augustissimum Eucharistiae sacramentum et in Beatissimam Mariam Virginem pietatis praeclara omnibus praebens exempla; in haereticos, praesertim calviniana infectos lue, ad catholicam unitatem reducendos strenue constanterque adlaborabat; suique Ordinis, ad maiorem Dei ac Deiparae gloriam, diffusioni totis viribus dabat operam; sorores, iuniores praecipue, ad evangelicam perfectionem et animarum salutem procurandam hortamentis et suo in primis exemplo concitabat.

Perfecto itaque iam fundationis opere, plus quam triginta monasteriis constitutis, consolidata per canonum sanctionem regulari disciplina, vigente ubique caritatis studio ac puellarum instruendarum cura, Ioanna, senio confecta, morbis fracta, cum mortem sibi impendere praesentiret, nihil sibi indulgens, maiori studio virtutum omnium christianarum perfectionem consequi properabat, precationi et contemplationi assidue vacare, divinum convivium saepius celebrare, gravia, quibus premebatur, incommoda patientissime perferre curabat. Post tot tantosque pro Ecclesiae bono exantlatos labores, ultimo apoplexia lethargica, pridie kalendas februarias, anno Domini millesimo sexcentesimo quadragesimo, icta, motu ac loquela impedita, nomina dumtaxat Iesu, Mariae, Ioseph proferre potuit et extremo Ecclesiae sacramento munita, inter sororum lacrimas, die B. M. V. Purificationi sacro, prout optaverat, placidissime in Domino obdormivit.

Post beatam pretiosamque Dei Ancillae mortem, non defuerunt, uti traditur, signa, quae eam iam caelesti gloria potiri aperte renunciarent: corpus siquidem plane flexile spiritu adhuc informari videbatur, iucundoque flagrabat odore, et vultus, quin senectutis damna praeseferret, caelesti quadam fulgebat pulchritudine, quam pictor, eum coloribus referre conatus, se imparem operi testatus est. Ingens fuit populi concursus ad funus; tanta enim erat apud omnes sanctimoniae demortuae opinio et gratias obtinendi, ea intercedente, spes. Veneratum corpus Dei

Ancillae in communi primum Monialium domus sepulcro tumulatum, paulo post in medio eiusdem domus odeo repositum, ibique quievit usque ad tristissimum tempus, quo Galliae res universae, decimo octavo exeunte saeculo, miseranda perturbatione convulsae et permixtae erant.

Eo tempore Filiae B. M. V., ut Fundatricis corpus ab impiorum iniuriis tuerentur, in pii viri, Ioannae cognati, domo occulendum curarunt; sed incassum: domus enim viri illius in suspicionem adducti ab iniquorum satellitibus sedulo explorata fuit, et corpus arca lignea inclusum, suis vestibus indutum, repertum fuit et in municipales aedes deductum. Ingens populi multitudo ad cadaver confluere visa est, pietatis ac religiosi obsequii indubia signa edere, sanctum proclamare corpus, vestesque frustatim auferre, idque tamdiu donec urbis praefectus, tantam populi turbam veritus, exuvias in publico viridario noctu condi iussit et prope illas osseam equi compagem inhumari. Anno millesimo octingentesimo vicesimo secundo, monialibus iam iterum congregatis nihil antiquius fuit, ut pretiosa Fundatricis lipsana recuperarent. Inventum corpus rite recognitum, primum in cathedrale templum, dein in novum Filiarum B. M. V. coenobium, Archiepiscopi auctoritate, triumphali populi frequentia, pompa et devotione translatum fuit, in sacello externo monasterii postea reconditum.

Sanctitatis fama, qua dum vixit Ioanna fruebatur, post mortem ob obtentas gratias et miracula quoque, quae, Dei Famula intercedente, a Deo patrata ferebantur, non in Gallia tantum, sed in Hispania quoque, in Italia et in America, magis magisque percrescebat. Qua fama permotus, Archiepiscopus Burdigalensis ordinaria auctoritate super eam processus construendos curavit, quos Romam iuridice discutiendos transmisit. Sacra vero Rituum Congregatio, iuris ordine apprime servato, de Beatificationis Causae introductione die sexta septembris, anno millesimo octingentesimo trigesimo quarto peregit, omnibusque mature perpensis, decimanona die eiusdem mensis et anni favorabile decretum edidit. De cultu autem nunquam Dei Famulae exhibito, iuxta Urbaniana Decreta, anno millesimo octingentesimo trigesimo septimo actum est et die sexta octobris favorabiliter consultum est. Processus deinde Apostolici in dioecesium Burdigalensis, Carcassonensis, Lemovicensis, Pictaviensis et Ruthenensis Curiis, Remissorialibus Litteris anno millesimo octingentesimo quadragesimo tertio datis, instructi sunt super Dei Famulae Ioannae de Lestonnac vita, gestis, virtutibus, miraculis et fama sanctitatis; de quorum validitate anno millesimo octingentesimo sexagesimo septimo, die quarta decima Februarii a fel. rec. Pio Papa Nono decretum est.

Suetis postea praemissis penes SS. Rituum Congregationem comitiis, die tandem nona martii anno millesimo octingentesimo nonagesimo septimo Decessor Noster fel. rec. Leo Tertius decimus de Famulae Dei heroicitate virtutum solemniter decrevit.

De trinis deinde propositis miraculis, a Deo per Ven. Servae Dei intercessionem patratis, actio instituta est. Qua rite absoluta, mirisque districte expensis ac probatis, idem Praedecessor Noster per Decretum, die vicesima prima ianuarii, iubilari anno millesimo nongentesimo datum, constare edixit de tribus propositis prodigiosis sanationibus, nempe: *instantaneae ac perfectae sanationis Sororis a S. Xaverio, religiosae professae Ordinis Filiarum Mariae Virginis, in saeculo Mariae Aloisiae Farines, a phthisi pulmonari confirmata;* de altero: *Instantaneae perfectaeque sanationis Sororis a S. Michaële, Monialis professae eiusdem Ordinis, in saeculo Zeliae Bayssade, a lethali paraplegia ex meningomielite chronica;* de tertio: *Instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Mariae de Pilar, monialis professae Ordinis Capulatorum, a cistomate prolifero adenoidaeo in regione ovarica sinistra.*

Ut autem iuris ordo servaretur, hoc unum deerat discutiendum, an scilicet *tuto* procedi posset ad ipsius Ven. Ioannae beatificationem. De huiusmodi dubio in Congregatione Generali, die trigesima ianuarii, eodem anno, actum est coram praefato Decessore Nostro, qui, favorabili omnium sententia habita, die vicesima quinta subsequentis mensis, decrevit: *Tuto* procedi posse ad Ven. Dei Famulae Ioannae de Lestonnac solemnem Beatificationem. Quae quidem in Petriana Basilica, urbe et orbe plaudentibus, die vicesima tertia, septembris mensis, eodem iubilaei maximi anno, celebrata est.

Quinquennio post, quum novorum miraculorum fama, novensili Beata suffragante, divinitus patratorum, diffusa esset, a b. m. Raphaële Virili, Archiepiscopo Ptolemaidensi in Thebaide, Causae tunc Postulatore, enixae Apostolicae Sedi porrectae sunt preces, ut Causa resumeretur ad Beatae illius canonizationem obtinendam. Quibus precibus benigne annuens s. m. Pius Papa Decimus, sua manu reassumptionem Causae, die vicesima tertia augusti mensis, anno millesimo nongentesimo quinto, signavit.

Duae prae ceteris selectae sunt sanationes, quae praeter naturae vires contigisse ferebantur.

Prima sanatio breviter ita describitur: Soror Maria de Monte Carmelo, Ioannis Gay y Coll filia, ex Ordine Filiarum B. M. V. Monialis, in oppido *Calella* dioecesis Gerundensis commorans, aprili mense, anno millesimo nongentesimo vicesimo, inoperabili cancro in abdomine at-

tacta inventa fuit: qui morbus a tribus medentibus omnino incurabilis fuit edictus. Atrocibus doloribus cruciabatur infirma, cuius vires novembri mense ineunte praecipitanter diffluebant. Die sexta mensis huius novendiales preces a cuncta religiosa familia ad eius sanationem, Beatae Ioannae intercessione, obtinendam, inceptae sunt. Die undecima, matutinis horis, sacrosancto Christi corpore suscepto, infirma placide obdormivit. E somno expergefacta, viribus plene recuperatis, ceterisque morbi symptomatis remissis, perfecte sanatam se sensit; e lecto surgit, e cubiculo egreditur, sequenti die communibus cibis vescitur, pristina officia resumit, quasi nunquam aegra fuisset, bonaque exinde valetudine fruita est, uti tres a cura medici testantur, nec non duo periti physici a sacro tribunali Gerundensi adlecti. Praeter naturae vires sanationem contigisse cum medentes tum officiales periti asseverant.

Altera prodigiosa sanatio haec est: Soror Adeles Antonii Palombo filia, ex eodem Instituto, natione itala, sed in loco *Tournemire* Ruthenensis dioecesis commorans, gravissima otite purulenta media fuerat prius affecta, a qua anno millesimo nongentesimo trigesimo nono, decembri mense ineunte, aliquatenus tantum, chirurgici ferri ope, convaluit. Verum sequenti anno reviviscens morbus in labyrinthitem purulentam, quae chronica facta est, adeo vehementer versus est, ut medicorum iudicio nulla sanationis spes affulgeret. Iteratae sectioni noluit infirma subiici, mori potius parata. Die vicesima tertia Aprilis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo primo cuncta Sororum familia, novendiales preces effundere incipit pro obtinenda infirmae sanatione, solius B. Ioannae benigno interventu. Die prima maii de mane morbus acriter saeviebat; circa meridiem infirma, manu Beatae reliquias comprimens, leniter obdormiscit. Tunc, uti sanata deponit, quasi manum caput tangentem sentit, vocemque tam claram audit dicentem: *Surge, sanata es,* ut, plene omnino expergefacta, caput volveret ut inde vox provenisset exquireret; sed neminem vidit. Plene sanatam Soror Adeles se sentit, nullo praeteriti morbi permanente signo nec postea revirente, uti medentes, peritique physici post unum annum testati sunt. Praeter naturae vires sanationem hanc Deum operatum fuisse non modo tres periti a S. Congregatione Rituum acciti, iudicant, sed et ipsi medentes.

De binis his miris sanationibus Apostolici Processus, de prima in dioecesis Gerundensis, de altera in Ruthenensis curia, constructi sunt; atque, eorum iuridica validitate rite recognita, de iisdem sanationibus in consuetis tribus Congregationibus stricta habita est disceptatio, ac tandem Nos, die decima nona martii, superiore anno, adstantibus Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinale Micara, Episcopo

Veliterno, Causae Ponente seu Relatore, desideratissimo Ianuario Cardinali Granito Pignatelli di Belmonte, suffecto, Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Archiepiscopo titulari Seleuciensi, et dilecto Filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, ediximus: *Constare de instantanea perfectaque sanatione cum Sororis Mariae de Monte Carmelo a cancro in abdomine, tum Sororis Adelis Palombo a gravissima labyrinthite purulenta chronica sinistra.* Huiusmodi Decreto edito, ad nobilem huius Causae exitum, unum tantum apud S. Rituum Congregationem dubium excutiendum deerat, num, scilicet, duobus miraculis rite adprobatis, *tuto* ad supremum honorum fastigium in militanti Ecclesia Beata Ioanna de Lestonnac extolli posset.

Quod dubium in generali coetu apud Nos, die vicesima septima aprilis mensis, praeterito anno, praefatus Pater Cardinalis Ponens seu Relator discutiendum proposuit. Adstantium S. Congregationis Rituum Purpuratorum Patrum, Officialium Praelatorum, Patrum Consultorum votum excepimus, magnaque animi delectatione favorabile concors illud accepimus; attamen Nostram ferre sententiam ad diem vicesimam tertiam proximi maii mensis distulimus. Qua quidem die eumdem S. Congregationis Cardinalem Praefectum et Causae Ponentem, eiusdem Congregationis a Secretis, et Fidei Promotorem generalem ad Nos accivimus, atque Sacro antea celebrato, decrevimus: Tuto *procedi posse ad Beatae Ioannae de Lestonnac Canonizationem.*

Ut vero sapientissimus in tanti momenti re a Praedecessoribus Nostris constitutus ordo servaretur, primum venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales die vicesima prima Iunii mensis, superiore anno apud Nos convocavimus in Consistorio *secreto,* in quo praefatus Cardinalis Clemens Micara, Congregationis Sacrorum Rituum Praefectus, sermonem habuit de vita et miraculis Beatae Ioannae de Lestonnac, Viduae, Fundatricis Ordinis Filiarum Beatae Mariae Virginis, necnon Beatae Vincentiae Gerosa, Virginis, alterius Fundatricis Sororum a caritate in oppido *Lovere* Brixiensis dioecesis; ac recensuit acta, quae in causa Beatificationis et Canonizationis earumdem Beatarum, S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admittenda ac probanda censuit. Qua relatione expleta, Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivimus et singuli suam Nobis sententiam aperuerunt.

Publicum autem Consistorium quartadecima die p. e. mensis Martii celebravimus, in quo dilecti Filii Aulae Consistorialis Advocati breviter singillatim retulerunt de quinque Beatarum, atque a Nobis postularunt ut Beatis illis Sanctorum imponere diadema dignaremur. Pro Beata Ioanna peroravit Advocatus Philippus Re. Nomine quidem Nostro di-

lectus Filius respondit Antonius Bacci, Brevium ad Principes a Secretis, qui Nos quoque dixit vehementer exoptare Beatas illas supremis decorare honoribus; at, translaticium Apostolicae Sedis morem religiose servare volentes, non antea Nos inerrantem sententiam Nostram laturos, quam in Consistorio, semipublicum quod nuncupatur, iterum Patres Cardinales atque venerabiles Sacrorum Antistites, quotquot in Urbe adfuturi essent, consilium rogaverimus. Interea vero omnes adstantes adhortari ut interim Spiritus Sancti lumen, multiplicatis precibus, menti Nostrae conciliarent. Mandavimus itaque de Beatarum illarum vita, virtutibus et miraculis, nec non de actis in earum Causis commentarios legitimos singulis Praesulibus illis transmitti, ut ipsi, re plene cognita, suam valerent sententiam edere.

Die itaque secunda Maii mensis proxime elapsi in sueta Palatii Apostolici Vaticani aula hoc Consistorium semipublicum habitum est, in quo Nos, brevi prius sermone adstantes Patres Cardinales et Sacrorum Antistites allocuti, quid de propositis Causis sentirent Nobisque singillatim significare vellent exquisivimus. Exceptis omnium suffragiis, quum laetantes didicerimus universos unanimes sentire, Beatas Caelites, de quibus agebatur, plane dignas existimari quae sanctitatis honoribus decorentur, Nos minime cunctandum diximus ut ad earum Canonizationem deveniremus. Quam in Petriano templo celebrandam pro Beata Ioanna de Lestonnac die quinta decima huius mensis maii praestituimus. Adstantes omnes autem adhortati sumus ne ferventes intermitterent preces, ut in tam gravi muneris Nostri parte Divini Paracleti gratia Nobis non desit, et omnia in maiorem Dei gloriam et in Ecclesiae bonum optime vertant. De quibus omnibus ut acta conficerent Caeremoniarum Praefectus pro Reverendae Camerae Apostolicae Procuratore Fiscali adstantibus Protonotariis Apostolicis de more mandavit.

Cum itaque haec a Nobis praestituta dies illuxit, universi regularis et saecularis cleri Ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales, nec non Abbates, Episcopi, Archiepiscopi, Patriarchae et S. R. E. Cardinales, qui in Urbe aderant, in Vaticanam Basilicam magnifico nitente apparatu et innumeris fulgentem lycnis, plurimis stipatam fidelium millibus, in primis plurimis Ordinis Filiarum B. M. V. sodalibus, ex Gallia praesertim et e dissitis etiam Americae domibus, convenerunt. Illis porro pia praeeuntibus supplicatione, Nos etiam solemni pompa in eamdem Basilicam ingressi sumus, universo clero et populo plaudente. Brevi autem ante altare maius effusa prece, ad Cathedram Nostram perreximus ibique sedimus. Mox, praestita prius Nobis, ut ritus postulat, ab adstantibus Cardinalibus obedientia, venerabilis Fratres Noster Cle-

mens Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus et Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Philippo Re, Consistorialis Aulae Advocato, *instanter, instantius* et *instantissime* a Nobis postulavit ut Beatam Ioannam de Lestonnac sanctitatis honoribus decorare dignaremur.

Nos autem, una cum adstante clero et populo Spiritus Paracliti lumine ferventissime implorato, in cathedra sedentes, supremus catholicae Ecclesiae Magister, hanc Canonizationis formulam sollemniter pronunciavimus: *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatam* Ioannam de Lestonnac *Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno die eius natali, nempe die secunda Februarii, inter Sanctas non Virgines pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.*

Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, precibus annuentes memorati Cardinalis Micara, per eumdem praefatum Aulae Consistorialis Advocatum Nobis oblatis, hasce Decretales Litteras confici expedirique iussimus, et adstantibus dilectis Filiis Protonotariis Apostolicis ut de hac ipsa Canonizatione publicum ad perpetuam rei memoriam instrumentum construerent mandavimus.

Gratias deinde Omnipotenti Deo, hymnum *Te Deum,* una cum universis adstantibus christifidelibus, concinentes, egimus; atque, novensilis Sanctae patrocinio apud Deum a Nobis primum implorato, breve eius elogium homilia teximus; qua prolata, apostolicam benedictionem et plenariam admissorum indulgentiam peramanter in Domino impertivimus. Mox ad altare accessimus solemne pontificale sacrum celebraturi.

Novensilis ita huius Sanctae Caelitis consecrata memoria, Eam, quam provida Dei benignitas ea aetate, qua vitiorum errorumque lues grassabatur maxime, infirmiori sexui servando a calvinianae impietatis lue veneno excitavit, Nos ante universorum christifidelium oculos in eximiae virtutis exemplum proponimus et nostrorum temporum caligini excutiendae apud Deum mediatricem invocamus. Possunt etenim (homiliae Nostrae verba iterare volumus) in eius iuvenili aetate venerabundae cernere fulgidissimum pudicitiae candorem; possunt uxores matresque fa-

milias in eius coniugio admirabundae suspicere fidelitatem, modestiam, integritatem eiusque in educanda prole studium impensissimum; qui vero instituendae iuventuti, vel curandis infirmis dant operam, discant ab ea rectam illam atque indefatigabilem agendi rationem, qua utrique rei, divina afflante iuvanteque gratia, optime respondere queant. Ac denique contendant utinam omnes — quod vehementer optamus ac supplici poscimus prece — ad eius in se referendam ac cotidie magis excitandam flagrantissimam caritatem, quae omnia vincit, quae exsuperat, et quae una potest tot acerbis malis, quibus hominum conflictatur societas, verax atque validum praebere remedium. Amen.

Omnibus itaque quae inspicienda erant rite perpensis, certa scientia, universa et singula, quae supra memoravimus, apostolicae Nostrae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae denunciamus.

Volumus autem ut harum Litterarum Decretalium transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae hisce praesentibus ostensis tribueretur. Si quis vero has Litteras definitionis, decreti, mandati, statuti et voluntatis Nostrae temerario ausu infringere vel eis contraire seu attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo nono, die quinta decima Maii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego Franciscus Episcopus Ostiensis et Tusculanus Cardinalis Marchetti Selvaggiani, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego Eugenius Episcopus Portuensis et Sanctae Rufinae Cardinalis Tisserant.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.
✠ Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.
✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI-MASELLA.
✠ Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.
Ego ALEXANDER tituli S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.
Ego ALOISIUS tituli S. Silvestris in Capite Presbyter Cardinalis LAVITRANO.
Ego ACHIILLES titulo S. Xixti Presbyter Cardinalis LIENART.
Ego PETRUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.
Ego FRIDERICUS, titulo S. Mariae de Victoria, Presbyter Cardinalis TEDESCHINI.
Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis IORIO.
Ego MAXIMUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.
Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.
Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Cardinalis Diaconus MERCATI.
Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus.

C. Card. MICARA
S. Rituum Congr. Praefectus

† Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleucien., *Dec. Proton. Ap.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, *Conc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA
die vicesima Iunii mensis, anno duodecimo
Alfridus Marini, *Plumbator.*

Aloisius Trussardi, *scripsit.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXVII, n. 94. - Aloisius Trussardi, *a tabulario.*

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

VICTORIENSIS - SANTANDERIENSIS CALAGURITANAE ET CALCEATENSIS (FLAVIOBRIGENSIS ET S. SEBASTIANI IN HISPANIA)

A VICTORIENSI ET SANTANDERIENSI DIOECESIBUS PARTES DISTRAHUNTUR ET NOVA DIOECESIS FLAVIOBRIGENSIS ERIGITUR. AB EIUSDEM VICTORIENSIS DIOECESIS TERRITORIO ALTERA PARS SEIUNGITUR ET NOVA ERIGITUR S. SEBASTIANI IN HISPANIA DIOECESIS; A DIOECESI PORRO CALAGURITANA ET CALCEATENSI PARS SEPARATUR ET DIOECESI VICTORIENSI ADSCRIBITUR. CAPITULA PROINDE CATHEDRALIA IN UTRAQUE NOVA DIOECESI ERIGUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo commodius aptiusque dioecesium in catholico orbe regimini et administrationi prospici possit, procul dubio maxime prodest illas, peramplo aliquando territorio et magna christifidelium frequentia redundantes, dismembrare vel aliter circumscribere, novasque dioeceses constituere, aliorum vigilantium Pastorum curis concredendas.

Quo moti consilio Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consulto, habito venerabilis Fratris Caietani Cicognani, Archiepiscopi titularis Ancyrani et in Hispania Nuntii Apostolici, favorabili voto, enixis bo. me. Carmeli Ballester y Nieto, Episcopi Victoriensis, Ioseph Eguino Trecu, Episcopi Santanderiensis, et Fidelis Garcia Martinez, Episcopi Calaguritani et Calceatensis, precibus annuendum censuimus, quibus ab Apostolica Sede expostulatum est ut, dismembratis ipsorum dioecesium territoriis, binae novae dioeceses erigantur.

Nos igitur, salutari fidelium in Vasconum regionibus commorantium utilitati consulere eosque maioribus instruere praesidiis cupientes, suppleto, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, harum Litterarum vi, de plenitudine apostolicae Nostrae potestatis, a territorio Victoriensis dioecesis provinciam civilem *Vizcaya* et a Santanderiensis

dioecesis territorio terram *Villaverde de Trucios* distrahimus; quibus sic distractis territoriis, dioecesim erigimus, *Flaviobrigensem* appellandam.

Distrahimus insuper ab eiusdem Victoriensis dioecesis territorio civilem provinciam *Guipuzcoa*, qua dioecesim, *S. Sebastiani in Hispania* nuncupandam, constituimus. A dioecesi porro Calaguritana et Calceatensi partem vulgo *Contado de Treviño* seiungimus, atque Victoriensi dioecesi adscribimus. Quae proinde dioecesis Victoriensis intra provinciae civilis *Alava* limites hinc continebitur, addito memorato territorio *Contado de Treviño;* eius vero paroeciae ad quadrigentas posthac coarctantur; eiusdemque dioecesis Patronum S. Prudentium de Armentia constituimus.

Nova autem dioecesis Flaviobrigensis in finibus erit provinciae civilis *Vizcaya,* addito territorio *Villaverde de Trucios,* et ducentis et undecim constabit paroeciis; eique Patronum assignamus S. Ignatium de Loyola. Illius vero sedem in urbe *Flaviobriga* statuimus, atque templum ibi exstans, Deo in honorem Apostoli S. Iacobi Maioris dicatum, ad ecclesiae cathedralis gradum et dignitatem evehimus.

Nova tandem S. Sebastiani in Hispania dioecesis totum amplectetur civilis provinciae *Guipuzcoa* territorium, centum quinquaginta paroecias comprehendens; atque S. Ignatio de Loyola Patrono illam donamus. Huius dioecesis sedem in urbe *Sancto Sebastiano* figimus; ecclesiam vero *Iesu Pastori Bono* dicatam ibidem constructam ad cathedralis ecclesiae fastigium elevamus.

Memoratis insuper cathedralibus Ecclesiis ita erectis earumque pro tempore Episcopis omnia tribuimus iura, insignia, favores et privilegia, quibus ceterae in orbe cathedrales Ecclesiae earumque Praesules iure communi pollent, una cum omnibus adnexis oneribus et obligationibus. Decernimus porro ut sicut Victoriensis dioecesis, ita novae dioeceses Flaviobrigensis ac S. Sebastiani in Hispania suffraganeae sint metropolitanae Ecclesiae Burgensi, earumque pro tempore Episcopi metropolitico Archiepiscopi Burgensis iuri subiiciantur.

Quod autem ad harum dioecesium regimen et administrationem ad dioecesani Seminarii erectionem, ad Vicarii Capitularis, seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum fideliumque iura et onera spectare dignoscitur, quae sacri canones praescribunt rite servari iubemus.

Volumus quoque ut omnia documenta et acta, novas respicientia dioeceses earumque clericos et fideles, cum primum fas erit, a Curiis

Victoriensi et Santanderiensi ad Flaviobrigensem et S. Sebastiani in Hispania quasque Curias in propriis archivis asservanda, transmittantur. Item a Curia Calaguritana et Calceatensi ad Victoriensem Curiam tradantur documenta et acta, quae *Contado de Treviño* respiciunt.

Utriusque novae dioecesis mensas episcopales, praeter Curiae emolumenta, oblationes et dotem a civili Gubernio adsignandam, constituet etiam rata pars bonorum, quae hucusque ad episcopalem mensam Victoriensem pertinuerant, quaeque aequitative inter dioeceses partientur, assignatis tamen Victoriensi dioecesi omnibus bonis immobilibus in provincia *Alava* exstantibus, nec non pecuniae summa in aerario seposita. Cetera bona hac quae sequitur ratione distribuentur: Fundationes, seu *Pium acervum* quod vocatur, dioecesi illi cedantur, in cuius personae moralis vel entis favorem constitutae sunt; item annuae pensiones, studiorum causa tribuendae, tradantur Seminario in cuius favorem erogatae sunt; vel, si in certi iuvenis aut in iuvenis certae terrae statutae sint favorem, tradantur Seminario dioecesis, cuius iuvenis incola sit, vel dioecesis ad quam pertineat terra. Fundationes et annuae pensiones studiorum causa, abque ulla determinatione constitutae, inter dioeceses aequitative dividentur, prae oculis habitis maioribus dioecesis Victoriensis necessitatibus. Bona tandem liberae dispositionis aequitative item, seu ex proportione, inter dioeceses partiantur, salva sempre offerentium voluntate.

Ad clerum autem quod peculiariter attinet, mandamus ut unusquisque sacerdos illi dioecesi incardinatus sit, in cuius territorio, simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, beneficium aut ecclesiasticum officium legitime obtineat; indulgemus insuper ut quisquis sacerdos, ipsius rogatu, adscribi possit dioecesi illi, in cuius territorio quocumque onere vel officio detentus sit.

Iisdem autem praesentibus Litteris eademque suprema auctoritate Nostra in utraque cathedrali ecclesia, uti supra constituta, canonicorum Capitulum erigimus et constituimus, cum omnibus iuribus et praerogativis, oneribus et obligationibus, quibus alia in natione Hispanica Capitula Cathedralia iure communi reguntur et ornantur. Utrumque porro Capitulum, Flaviobrigense scilicet et S. Sebastiani in Hispania, quinque constabit dignitatibus, id est: Decano, Archipresbytero, Archidiacono, Cantore et Magistro Scholae, quatuor canonicis *de officio,* quorum unum ad theologi, alterum ad paenitentiarii munus, ad iuris normam, deputentur, et septem canonicatibus simplicibus; quibus addi possunt duodecim mansionarii. Dignitatum collatio Apostolicae Sedi reservatur;

nominatio vero canonicorum ad Episcopum spectabit, servatis de iure servandis et reservationibus manentibus, de quibus in canone 1435 Codicis Iuris Canonici. Utriusque Capituli Canonicorum vestis choralis eadem erit, quae a capitularibus cathedralis Victoriensis adhibetur. In ceteris omnibus iuris praescripta adamussim serventur. Canonicales autem praebendae dote constituentur a civili Gubernio adsignata.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta in exsecutionem mandanda quem antea memoravimus Nuntium Apostolicum in Hispania, sive eum qui in exsecutionis actu Nuntiaturae praesit, delegamus eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad Sacram Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario

attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum ex Arce Gandulphi, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo nono, die secunda Novembris mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 10. – Al. Trussardi.

II

LIBERIENSIS
(CAPITIS PALMENSIS)

E VICARIATU APOSTOLICO LIBERIENSI PARS ORIENTALIS SEIUNGITUR, QUAE IN NOVAM ERIGITUR PRAEFECTURAM APOSTOLICAM, CAPITIS PALMENSIS APPELLANDAM.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ut fidei propagandae melius faciliusque in regionibus, nondum evangelica luce plene collustratis, consuli possit, Apostolica Sedes ea praestare satagit, quae necessaria vel utiliora ad finem illum assequendum videantur. Hinc Missionum territoria nimis ampla dividere et novas erigere Missiones sedulo curat studio, aliorum concredendas vigilantium Pastorum regimini. Quo moti consilio, venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales S. Congregationi de Propaganda Fide praepositi novam erigere censuerunt Praefecturam Apostolicam in amplissimo Liberiensis Reipublicae territorio. Quare, omnibus mature perpensis ac certa scientia, illi Purpurati Patres, facultatibus utentes sibi a Nobis peculiariter concessis per totum vertentem Iubilarem Annum, Vicariatum Apostolicum Liberiensem, Societati pro Missionibus ad Afros concreditum, atque totum complectentem memoratae Reipublicae territorium, bipartire, et eiusdem partem orientalem, a reliqua Vicariatus

parte, per flumen, cui nomen *Cestos* seu *Negben,* distinctam, seiungere et in Praefecturam Apostolicam, *Capitis Palmensis* nomine appellandam, erigere et constituere decreverunt, eamque dilectis Filiis praefatae Societatis pro Missionibus ad Afros, illic quinquaginta fere iam annos impense in catholico nomine provehendo adlaborantibus, concredere, ad Apostolicae tamen Sedis beneplacitum, statuerunt. Nos vero, hanc Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam excipientes ac ratam habentes, harum Litterarum vi ac tenore, eam suprema auctoritate Nostra confirmamus et roboramus, ac novam illam Praefecturam Apostolicam Capitis Palmensis, uti supra erectam et constitutam declaramus. Huic igitur novae Praefecturae eiusque pro tempore Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce ostensis haberetur. Nemini vero liceat hanc paginam dismembrationis, erectionis, commissionis, confirmationis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire. Si quis autem ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die secunda Februairii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus.

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus.

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXVIII, n. 98. – Al. Trussardi.

III

DE VICTORIA FALLS
(LIVINGSTONENSIS)

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE VICTORIA FALLS IN VICARIATUM APOSTOLICUM EVEHITUR, LIVINGSTONENSEM NUNCUPANDUM.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si qua enascens inter infideles gentes Ecclesia magni momenti incrementum susceperit, eam Apostolica Sedes ad maioris dignitatis gradum evehere suescit. Cum itaque in Praefectura Apostolica de *Victoria Falls*, in Rhodesia Septentrionali Africae Orientalis Britannicae ditionis, per Apostolicas sub plumbo Litteras *Quo in Rhodesia* die vigesima quinta Maii mensis, anno millesimo nongentesimo trigesimo sexto a fel. rec. Pio Papa Undecimo erecta et sodalium Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum evangeliis concredita curis, haud mediocrem catholica res profectum comparaverit, sane congruum visum est venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus S. Congregationi de Propaganda Fide praepositis, habito venerabilis Fratris David Mathew, Archiepiscopi titularis Apameni in Bithynia, in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegati Apostolici, favorabili voto, Praefecturam illam in Vicariatum Apostolicum erigere. Quapropter, in plenariis comitiis die sexta huius mensis habitis, praefati Purpurati Patres, facultatibus utentes, sibi a Nobis peculiariter per totum hunc iubilarem annum concessis, Praefecturam Apostolicam de *Victoria Falls* ad Vicariatus Apostolici gradum et dignitatem provexerunt, cui nomen erit *Livingstonensis*, illumque iisdem praefatis Evangelii praecanibus, qui illic plurimos iam annos tam fructuose adlaborant, ad Apostolicae tamen Sedis beneplacitum, commissum decreverunt.

Nos vero hanc Sacrae Congregationis sententiam adprobantes ac ratam habentes, suprema auctoritate Nostra confirmamus et ideo Vicariatum Apostolicum Livingstonensem ita erectum esse et constitutum harum Litterarum vi declaramus ac decernimus.

Novo itaque huic Vicariatui Apostolico eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure com-

muni fruuntur et gaudent, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur.

Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti, confirmationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo die decima Martii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 23. - Al. Trussardi.

IV

S. GEORGII

PRAEFECTURA APOSTOLICA S. GEORGII IN VICARIATUM APOSTOLICUM EIUSDEM NOMINIS ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si evangelicos fructus quaelibet Praefectura Apostolica uberes, per sedulas Missionariorum curas, Deo auctore, perceperit, solet Apostolica Sedes ad maioris dignitatis gradum eam extollere.

Quum itaque Praefectura Apostolica S. Georgii, in Columbiana Republica, apostolicis Instituti Hispanici a S. Francisco Xaverio pro Missionibus ad exteras gentes sodalium curis concredita, postremis praesertim his temporibus, non mediocre in catholica re incrementum susce-

perit, venerabilibus Fratribus Nostris Sacrae Congregationi Christiano Nomini Propagando praepositis, attento favorabili voto venerabilis Fratris Ioseph Beltrami, Archiepiscopi titularis Damasceni et Nuntii Apostolici in Columbia, in plenariis comitiis, die sexta proxime elapsa habitis, omnibus mature perpensis, peropportunum visum est Praefecturam illam in Vicariatum Apostolicum evehendam esse.

Quapropter vigore specialium facultatum, sibi a Nobis per totum decurrentem iubilarem annum concessarum, eadem Congregatio hac ipsa die Praefecturam Apostolicam S. Georgii, eodem nomine iisdemque finibus servatis, in Vicariatum Apostolicum erexit. Nos vero hanc Sacrae Congregationis sententiam adprobantes ac ratam habentes, suprema apostolica Nostra auctoritate confirmamus ac roboramus, et ideo Apostolicum S. Georgii Vicariatum ita erectum esse et constitutum harum Litterarum vi declaramus.

Novo itaque huic Vicariatui Apostolico eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores, potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici et eorum Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur.

Quae omnia uti supra disposita et constituta rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce Litteris haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die decima Martii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

Vincentius Bianchi Cagliesi, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 7. – Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

ECCLESIA PAROECIALIS DEO IN HONOREM « NOSTRAE DOMINAE » DICATA, IN CIVITATE « GRAY » ARCHIDIOECESIS BISUNTINAE POSITA, PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Insigne pietatis, historiae artisque monumentum Ecclesiam paroecialem, Deo in honorem « Nostrae Dominae » civitatis vulgo « Gray » dicatam atque intra Bisuntinae Archidioeceseos fines in Gallia positam, merito habendam esse et per saecula jugiter constanterque habitam, Nobis ample testatus est Venerabilis Frater Mauritius Dubourg, Bisuntinus Archiepiscopus. Vixdum etenim saeculo XV condita, nondum vero perfecta, Ecclesia ipsa tam civium ac peregrinorum frequens evasit, ut, Summis Pontificibus adjuvantibus suadentibusque, fidelium donis ac sumptibus mirifice locupletata fuerit, nec non, ipsa saepe incendiis vastata et belli causa fere diruta, pulchrior e ruinis refecta atque in melius fuerit restituta. Constans certaque floret traditio, nullis tamen indiciis ob paroecialis Tabularii incendium exstantibus, memoratam Ecclesiam consecratam fuisse. Quae quidem, octo Cappellis pergrandique Ara maxima uno ex lapide constante affabre ornata, sacris ritibus renidet ac fulget, fidelesque e finitimis quoque regionibus allicit reficitque suaviter. Duo praecipue sollemnia peregrinantium turmas quotannis ad Templum hoc magis trahunt: festum nempe Sancti Petri Fourier, qui in oppido ipso pie e vita discessit, cujusque Cor, in pretiosissima lipsanotheca asservatum, cives fideliter custodiunt pienterque colunt; festum insuper « Nostrae Dominae » civitatis « Gray », cujus prodigiosum Simulacrum cives ipsi atque peregrini summa pietate venerantur, praesertim ex quo auctoritate ac nomine fel. rec. Decessoris Nostri Pii Pp. X, anno MCMIX, corona aurea redimitum fuit. Nonnullae florent in Ecclesia ipsa piae Consociationes, quae, dum cultus necessitatibus prospiciunt, aestuantem quoque in Deum ac Beatam Virginem Mariam pietatem ostendunt, ita ut miseranda ob novissimum teterrimumque bellum damna, tum in sacram Aedem tum in supellectilem illata, brevi temporis spatio, Parocho naviter praeeunte, fuerint reparata. Quibus omnibus mature perpensis, Ordinarius idem, quem supra memoravimus, enixas hodierni Archipresbyteri et Cooperatorum universi-

que populi civitatis « Gray » preces perlibenter excipiens, instantia Nobis vota deprompsit ut memorata Ecclesia titulo, dignitate ac privilegiis Basilicae Minoris a Nobis benigne decoretur. Nos porro, ad magis magisque fovendam erga Deum ac Deiparam Virginem Mariam pietatem, nec non ad augendum divini cultus splendorem, ejusdem Praesulis votis precibusque Cleri devotique civitatis « Gray » populi annuendum libenti censuimus animo. Quam ob rem, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Veliterno Episcopo, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam paroecialem, Deo in honorem « Nostrae Dominae » dicatam et in civitate « Gray » Archidioeceseos Bisuntinae positam, ad dignatatem *Basilicae Minoris* evehimus cum omnibus privilegiis et honoribus eidem titulo rite competentibus. Contrariis quibusbibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces jugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari ;sicque rite judicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis Iulii, anno MCMXXXXVIII, Pontificatus Nostri decimo.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

IO. BAPT. MONTINI
Subst. Secr. St.

II

CATHEDRALIS ECCLESIA NICENSIS DIOECESIS NOVO B. MARIAE VIRGINIS IN CAELUM ASSUMPTAE ET SANCTAE REPARATAE VIRGINIS ET MARTYRIS CANONICO TITULO ATQUE BASILICAE MINORIS PRIVILEGIIS ORNATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quae, feliciter a Graecis auspicata « Victrix », optima fuit antea in Gallia Narbonensi Romanorum colonia ac dein italica munita civitas, Nicensis nempe urbs, tertio iam

inde a saeculo post Christum natum Evangelii praeconium suscepit, ditissima naturae dona divinae cumulans fructibus gratiae. Nicensium enim Fides, Martyris ac primi Episcopi Sancti Bassi roborata sanguine, novos mores novumque humanioris vitae cultum providenter invexit, praecipuum eorum pietatis artisque ex se exprimens monumentum, pristinam scilicet quarti saeculi Cathedralem, Beatae Deiparae Virgini caelo receptae, vulgo « de Platea » nuncupatae, pie dicatam. Hac vero circumstantium munitionum bellique causa diruta, Ecclesia Sanctae Reparatae ad Cathedralis dignitatem evecta fuit et etiam nunc exstat. Temporis tamen decursu fere ex novo refecta et, decimo septimo vertente saeculo, adeo fuit artis operibus ditata, ut, architectura Patriarchali Beati Petri Apostoli Basilicae similis, etsi minor, magnitudine non minus quam pulchritudine prae ceteris emineat. Nec sacra illi defuit consecratio, quae per Henricum Provana, tunc Episcopum Nicensem, die III mensis Maii anno MDCLXXXXIX, sollemniter facta est. Cuius felicis faustique eventus bis centesimi et quinquagesimi anniversarii diei opportunitatem nactus, Venerabilis Frater Paulus Rémond, Nicensis hodiernus Episcopus, nomine proprio nec non Ecclesiae Cathedralis Canonicorum totiusque Cleri universique populi, enixas Nobis exhibuit preces, ut, pristino Sanctae Mariae in Caelum Assumptae titulo addito, Nicense Templum Cathedrale dignitate Basilicae Minoris benigne decorare dignaremur. Nos autem, quo magis Deiparae Virgini, cui hoc ipso anno « Mariali » Praesul idem universam dioecesim pie vovit, honor cultusque apud christifideles augeantur atque constans inter vetustam novamque Ecclesiam Cathedralem traditio confirmetur, huiusmodi votis annuendum perlibenter censuimus. Quapropter, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, novum « Beatae Mariae Virginis in Caelum Assumptae et Sanctae Reparatae Virginis et Martyris » canonicum titulum Nicensi Ecclesiae Cathedrali tribuimus eamdemque ad dignitatem *Basilicae Minoris* cum omnibus iuribus ac privilegiis rite competentibus evehimus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare et permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent, seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irri-

tumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXX mensis Maii, anno MCMXXXXIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

III

AD DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR SANCTUARIUM B. MARIAE VIRGINIS « DE LA COUTURE » IN OPPIDO VULGO « BERNAY » INTRA FINES EBROICENSIS DIOECESIS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Templa Dei vetustis inclyta memoriis et fidelium religione celebria de more Romanorum Pontificum Decessorum Nostrorum, singularibus titulis privilegiisque decorare, pro re ac tempore, satagimus. Horum in numerum satis constat iure meritoque esse accensendam sacram aedem, quae, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis dicata atque vulgo « Notre Dame de la Couture » nuncupata, in oppido « Bernay » intra Ebroicensis dioecesis fines, exstat. Quae enim Ecclesia, XIV saeculo condita, in eadem dioecesi et in finitimis Galliae regionibus celebris evadit, tum molis amplitudine et artis operum excellentia, tum sacrorum sollemnium splendore, quibus Rector et cooperatores sedulo naviterque praesunt, tum praesertim fidelium concursu, qui, peregrinantium more, eiusdem Dei Matris maternam impetraturi tutelam, turmatim huc accedunt. Quam ob rem Venerabilis Frater Alfonsus Paulus Desideratus Gaudron, Ebroicensis Episcopus, huius anni « Marialis » in honorem Beatae Mariae Virginis et ad Annum Iubilaei Maximi praeparandum, celebrati propitiam occasionem nactus, a Nobis enixe efflagitavit ut memoratam Ecclesiam titulo ac privilegiis Basilicae Minoris benigne decorare dignaremur. Nos autem, quo magis erga Deiparam Virginem fidelium laudatae dioeceseos pietas augeatur, huiusmodi vota excipienda perlibenter censuimus. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deli-

beratione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Sanctuarium, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis dicatum et « Notre Dame de la Couture » vulgo appellatum, in oppido « Bernay » Ebroicensis dioecesis exstans, ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus iuribus ac privilegiis huic titulo rite competentibus simul adiectis. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die v mensis Augusti, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

IV

AD TITULUM ET DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR ECCLESIA CATHEDRALIS MOLINENSIS IN GALLIA, DEO IN HONOREM B. MARIAE VIRGINIS « AB ANGELIS » DICATA.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Effatum illud, « fluminis impetus leatificat civitatem Dei », quod in sacro eloquio Caelesti Hierusalem proprie recteque tribuitur, ad illam quoque Molinensem civitatem, in Gallia, per accommodationem liceat referre, quippe quae et aquis multis multisque abundet molendinis, et Fide ac pietate erga Deum eiusque Matrem, prout Nobis innotuit, emineat ac fulgeat. Exstat enim in memorata urbe, iam inde a saeculo x, vetustum Beatae Mariae Virginis simulacrum, cui ob fuscum colorem titulus « Virgo Nigra » inditus est, quodque ab antiquissima aetate in parvo sacello pie asservabatur. Labentibus autem annis fideliumque ac peregrinorum succrescente turba, amplius ac pulchrius ibidem exstructum est Templum, a Romanis Pontificibus nec non a Galliae Regibus ac Borbonicis Ducibus saepenumero

privilegiis cumulatum; quin immo tanta fuit per saecula, et etiam nunc est, Molinensium erga « Virginem Nigram » pietas, ut, antiquis ob bella vel incendia dirutis Templis, nova eademquem decora magis surgeret Ecclesia. Optatissima denique civili ac religiosa in Gallia inita pace rebusque cum Apostolica Sede feliciter compositis, cum Decessor Noster, fel. rec., Pius PP. VII Molinensem erexisset dioecesim, Ecclesia Deo in honorem B. Mariae Virginis « ab Angelis » dicata, in qua memoratum Simulacrum Mariale, inter tot ruinas mire exstans incolume, asservatur, ad dignitatem Ecclesiae Cathedralis fuit evecta, quae postea, primo exacto saeculo, sollemniter consecrata fuit. Quibus omnibus mature perpensis, Venerabilis Frater Georgius Jacquin, Episcopus Molinensis, nomine proprio, nec non Vicarii Generalis atque amplissimi eiusdem Ecclesiae Cathedralis Canonicorum Collegii, utriusque Cleri universique populi, enixas Nobis exhibuit preces ut memoratum Templum Cathedrale titulo ac dignitate Basilicae Minoris benigne honestare dignaremur. Nos porro, ad fovendam Molinarum civitatis fidelium Marialem pietatem eandemque congruenti remunerandam praemio, huiusmodi precibus annuendum libenti censuimus animo. Qua propter, audito Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Cathedralem Molinensem, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis « ab Angelis » dicatam, ad dignitatem ac titulum *Basilicae Minoris* evehimus, cum omnibus iuribus ac privilegiis rite competentibus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XXVII mensis Octobris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

V

PRIORATUS CONVENTUALIS EGMUNDENSIS, INTRA FINES HARLEMENSIS DIOECESIS, IN ABBATIAM « SUI IURIS » ERIGITUR, CONGREGATIONI GALLICAE ORDINIS S. BENEDICTI UNITAM.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Monasticae vitae laudes dicentibus nihil Nobis potius est quam ut asceteria, virtutum atque doctrinae sedes constitutas, provehamus omnique allaboremus ope quo maiores ex illis eliciamus fructus in commodum Ecclesiae atque animarum. Jucundus ergo ad Nos latus est nuntius pervetus coenobium Egmundense Ordinis Sancti Benedicti, in Batavorum finibus, ante pauca lustra denuo conditum, quasi surculum de antiquo caudice exeuntem, laeta sumpsisse incrementa vel in tanta iniquitate temporum rerumque conversione. Ut enim vetustatis loquuntur annales atque monumenta eadem haec Abbatia anno circiter DCCCCL a Theodorico, Comite Hollandiae secundo, qua erat pietate ac munificentia, est excitata, qui ibi et Basilicam, Sancto Adalberto, Confessori, eo in loco tumulato, sacram, exstruxit. Quod quidem monasterium a Comite ipso eiusque successoribus admodum est locupletatum et, praecipue ob cultum Sancti Adalberti, multorum prodigiorum auctoris inclyti, clarum factum, atque ob populi deprecabundi accessum perfrequens in tota regione. Quin, nomen consecutum est tam amplum, ut ab Innocentio II, fel. rec., Decessore Nostro, anno MCXXXIX in dominium receptum sit ac tutelam Sanctae Sedis et exemptionis privilegio donatum. Ea ipsa tempestate Walterus Abbas floruit, qui coenobium satius stabilivit, Templum, claustrum, officinas aedificavit, excoluit, instruxit, sodalesque optimis conformavit praeceptis atque numero adauxit. Postquam autem saeculo XV monasterium, nonnihil collapsum ac multa passum detrimenta, in Congregationem Bursfeldensem est ascriptum, iterum feliciter vigescens, propter religiosam institutionem doctrinamque atque artium studia in lucem famamque est provectum et ob fidem et constantiam, qua turbulentissima illa novatorum aetate Petri Sedi haerebat, nec non propter diligentiam atque navitatem, qua continentem regionem ab haereseos veneno servabat immunem, summe commendatum. Cum vero Batavia saeculo XVI teterrimo arderet bello, monachi Egmundenses e coenobio sunt deturbati, quod impiorum rabie disiectum est et eversum. Saeculo autem vicesimo ineunte, Ordinis Sancti Benedicti Sodales, e Gallia extorres, in Hollandiam confugerunt, ubi de agro Egmundensi redipiscendo agebant. Re autem non

explicata, in loco qui vulgo « Oosterhout » audit, intra fines Bredanae dioeceseos, monasterium exstruxerunt, e quo, propter maiorem numerum religiosorum virorum, qui ibi fuerant cooptati, quidam demigrantes, in loco ipsius antiquae Abbatiae Egmundensis novum coenobium erexerunt, quod anno MCMXLVII ab hac Sede Apostolica Prioratus Conventualis est renuntiatum. Instante vero celebratione memoriae decies saecularis conditi monasterii Egmundensis, dilectus filius Paulus Andriessen, hodiernus Prior Conventualis, probante Capitulo Generali Congregationis Gallicae Ordinis Sancti Benedicti, enixas ad Nos admovit preces ut memoratum coenobium in pristinam dignitatem abbatialem restitueremus. Nos autem, vetustas laudes huiusce domus recolentes et in tantae faustitatis partem gratulabundo animo volentes venire, haec vota, Venerabilis Fratris Joannis Petri Huibers, Episcopi Harlemensis, commendationis officio suffulta, libenter et ultro decrevimus explere. Quapropter, omnibus rei momentis mature perpensis, Apostolica Nostra auctoritate, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Prioratum Conventualem Egmundensem, intra fines Harlemensis dioeceseos positum, in Abbatiam sui iuris erigimus, constituimus, eamque, Congregationi Gallicae Ordinis Sancti Benedicti unitam, omnium iurium et privilegiorum Abbatiis eiusdem Congregationis concessorum participem facimus. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; memorataeque, sic per Nos erectae, Abbatiae illiusque Abbatibus et Monachis, praesentibus ac futuris, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIV mensis Februarii, anno MCML, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae Negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULA

AD EMUM P. D. FRIDERICUM TIT. S. MARIAE A VICTORIA S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM TEDESCHINI, SODALITATIS A S. HIERONYMO PATRONO: DE EVANGELII EXEMPLARI EIUSDEM SODALITATIS CURA DENUO TYPIS EDITO.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Diu exspectata adstat tandem Nobis occasio, ut palam profiteamur magna apud Nos opinione et existimatione florere Sodalitatem a S. Hieronymo, cuius sortibus incrementisque tu patronus advigilas. Mox namque fiet, ut vestris curis denuo Evangelii exemplaria typis edantur, in populum proferenda quam latissime. Merita probe laude prosequimur Sodalicium vestrum, quod numquam relaxata alacritate perutili incepto operam dat. Quid sane salutarius, quid ad catholicam fidem et vitam attinentius quam sacratissimi Libri usum notitiamque diffundere, ubi Verbi verba factaque enarrantur? Inest in illis non solum consummatae sapientiae veritas, sed etiam ad reficiendos mores accommodatissima medicina et in ferendis mutabilis aevi casibus suave solacium. Hoc autem nostra praesertim poscit et flagitat aetas, ut ea, absinthiata odiis, curva ad terram habendi et fruendi cupiditate contaminata, recens a cladibus, minis gravida, sanetur. Incumbite igitur ut, ardentiore vestro studio caelestis doctrinae Codex omni in domo teneatur, praesto apud plurimos sit, adsidua meditatione legendus, strenue in rem deducendus. Quod si feceritis, iure vestrorum fructuum accrescet acervus: « grandis labor, sed grande praemium » (Ep. 20 ad Eustochium). Ut tibi, dilecte Fili Noster, et supra memorato Sodalicio adlectis Dei defluat auxilium, huius auspicem, Apostolicam Benedictionem impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VII mensis Iunii anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

MONITUM

Nonnullae constitutae sunt associationes, impulsu ac ductu, sicut omnibus notum est, partium communistarum, eo spectantes ut pueros puellasque imbuant principiis et institutione, quae materialismum sapiunt et mores christianos religionemque impetunt.

Monentur igitur christifideles huiusmodi associationes, quocumque tegantur nomine, plecti sanctionibus, quas comminatur Decretum S. Officii, latum die 1 Iulii 1949 (*A. A. S.*, 1949, p. 334).

1) Itaque parentes vel eorum locum tenentes qui, contra praescriptum c. 1372, § 2 C. I. C. et memorati Decreti S. Officii, liberos praedictis associationibus instituendos tradiderint, ad Sacramenta recipienda admitti nequeunt.

2) Qui vero contra fidem vel christianos mores pueros ac puellas docuerint, incurrunt in excommunicationem Apostolicae Sedi speciali modo reservatam.

3) Pueri ac puellae autem, quamdiu huiusmodi associationum participes sunt, ad Sacramenta admitti nequeunt.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 28 Iulii 1950.

M. Marani, *Supr. S. Congr. S. Officii Notarius*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

TERAMENSIS ET PINNENSIS - PISCARIENSIS

DECRETUM

DE FINIUM DIOECESIUM IMMUTATIONE

Pars territorii dioecesis Pinnensis-Piscariensis, quae sex Communibus, vulgo dictis *Fano Adriano, Pietracamela, Tossiccia, Colledara, Isola del Gran Sasso* et *Castelli* circumscribitur et viginti septem paroecias complectitur, nimis ab urbe episcopali Piscariensi distat, dum proprior est civitati Teramensi, ad cuius provinciam civilem pertinet.

Cum propter locorum distantiam fidelis populus ad suum Pastorem difficile accedere possit, cumque magis magisque errores et pericula contra fidem augeantur, quo promptior reddi possit Pastoris cura ad spiritualia auxilia Christifidelibus afferenda, ab Apostolica Sede nuper expostulatum est ut praedictum territorium a dioecesi Pinnesi-Piscariensi separetur atque dioecesi Teramensi aggregetur.

Quapropter Ssmus Dominus Noster Pius Div. Prov. Pp. XII, rei opportunitate perspecta, de consilio Emi ac Revmi Cardinalis huius S. C. Consistorialis Secretarii, suppleto, quatenus opus sit, interesse habentium vel habere praesumentium consensu, vi praesentis Consistorialis Decreti, perinde valituri ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae forent, statuit ut viginti septem paroeciae, quae in sequentibus oppidis et vicis exstant *Fano Adriano, Cerqueto, Cusciano, Intermesoli, Nerito, Pietracamela, Tossiccia, Aquilano, Colledonico, Flammignano, Ornano Grande, Isola del Gran Sasso, Casale S. Nicola, Cerchiara, Fano a Corno, Forca di Valle, Pretara, S. Pietro* e *Ceriseto, Trignano, Colledara, Chiarino, Leognano, Villa Petto, Castelli, San Massino e Capsano, Villa Rossi, Colledoro,* a dioecesi Pinnensi-Piscariensi dismembrentur et dioecesi Teramensi adiungantur, mutatis, hac ratione, utriusque dioecesis finibus, quae, posthac, territorio civili trium Communium *Castelli, Isola del Gran Sasso* et *Colledara* definientur.

Ad haec autem exsecutioni mandanda, Sanctitas Sua deputare dignata est Exc. P. D. Gillam Vincentium Gremigni, Episcopum Teramen-

sem et Atriensem, eidem tribuens facultates ad id necessarias et opportunas, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, facto onere mittendi quam primum ad hanc Sacram Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 24 Ianuarii 1950.

✠ Fr. A. I. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis.*

L. ✠ S.

I. Ferretto, *Substitutus.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Pius Divina Providentia Pp. XII, successivis Decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 20 Februarii 1950. — Titulari episcopali Ecclesiae Carrhenae praefecit R. D. Emanuelem Marengo, Rectorem seminarii Sanctae Fidei in Argentina, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Nicolai Fasolino, Archiepiscopi Sanctae Fidei in Argentina.

die 9 Martii. — Titulari episcopali Ecclesiae Sitifensi, R. D. Andream Parenty, dioecesis Atrebatensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Victorii Ioannis Perrin, Episcopi Atrebatensis.

die 16 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Doberitanae R. D. Antonium Plaza, canonicum Capituli Metropolitani Platensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Caesaris Antonii Caneva, Episcopi Azulensis.

die 17 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Zelitenae, R. D. Iosephum Mariam Garcia Lahiguera, e dioecesi Matritensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Leopoldi Eijo y Garay, Episcopi Matritensis.

die 30 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Andegavensi R. P. Henricum Chappoulie, Protonotarium Apostolicum *ad instar,* ex archidioecesi Parisiensi.

die 12 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Asponitanae R. D. Vincentium Reyes, parochum S. Michaëlis, ex archidioecesi Manilensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Gabrielis Reyes, Archiepiscopi Manilensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Camulianensi R. D. Petrum Dudziec, dioecesis Plocensis, Cubicularium intimum supra numerum San-

ctitatis Suae, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Thaddaei Paulī Zakrzewski, Episcopi Plocensis.

die 14 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae Cincinnatensi Exc. P. D. Carolum Ioseph Alter, hactenus Episcopum Toletanum in America.

— Cathedrali Ecclesiae Valleguidonensi Exc. P. D. Mauritium Rousseau, hactenus Episcopum Mimatensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Ateniensi R. P. Patricium J. Mc. Cormick, Antistitem Urbanum et Rectorem Universitatis Catholicae Vashingtonensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Patricii Aloisii O' Boyle, Archiepiscopi Vashingtonensis.

die 16 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Squillacensi R. D. Armandum Fares, Cubicularium intimum supra numerum Sanctitatis Suae, Canonicum theologum Capituli Cathedralis Fodiani et Professorem theologiae dogmaticae in Pontificio Athenaeo Lateranensi, quem Archiepiscopali titulo *ad personam* condecoravit atque constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Fiorentini, Archiepiscopi Catacensis.

die 5 Iulii. — Archiepiscopali Ecclesiae Aquilanae Exc. P. D. Constantinum Stella, hactenus Episcopum Nucerinum et Tadinensem.

— Cathedrali Ecclesiae Mazariensi Exc. P. D. Ioachinum Di Leo, hactenus Archiepiscopum Lancianensem et Episcopum Ortonensem, cui servavit Archiepiscopalem titulum *ad personam*.

die 10 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Iliensi Exc. P. D. Franciscum Mariam Franco, hactenus Episcopum Cremensem.

die 11 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Albensi R. P. Henricum Mac Kenzie, Antistitem Urbanum et parochum ecclesiae Sacratissimi Cordis Iesu in urbe, vulgo Newton, archidioecesis Bostoniensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Richardi Iacobi Cushing, Archiepiscopi Bostoniensis.

die 14 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Bogotensi in Columbia Exc. P. D. Crysanthum Luque, hactenus Episcopum Tunquensem.

die 17 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Antaeopolitanae R. D. Silvium Aloisium Haro, parochum et vicarium foraneum urbis, vulgo Guaranda, dioecesis Bolivarensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Iosephī Felicis Heredia Zurita, Episcopi Guayaquilensis.

die 18 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Toletanae in America Exc. P. D. Georgium Ioannem Rehring, hactenus Episcopum titularem Lundensem.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

VICTORIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI FRANCISCI GÁRATE, COADIUTORIS TEMPORALIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur.

« Qui cognoscit causam altissimam in aliquo genere et per eam potest de omnibus, quae sunt illius generis, iudicare et ordinare dicitur esse sapiens in illo genere. Ille autem qui cognoscit causam altissimam simpliciter, quae est Deus, dicitur sapiens simpliciter, in quantum per regulas divinas omnia potest iudicare et ordinare. Huiusmodi autem iudicium consequitur homo per Spiritum Sanctum » (S. Th. 2, 2, 45, 1. c.). Iamvero Franciscus Gárate, coadiutor temporalis professus Societatis Iesu, qui omnia opera, omnes actiones, totam vitam suam ad maiorem Dei gloriam ordinavit, deque omnibus iudicavit, ea ad Deum altissimam causam referendo, vere sapiens est dicendus : atque sapientia, Spiritus Sancti donum, in eo vacua non fuit ; uti ex dicendis manifeste apparet.

In oppidulo Azpeitia, provinciae Guipuzcoanae in Hispania, intra Victoriensis dioecesis fines, Franciscus natus est die 3 Februarii a. 1857, sequenti vero die lustralibus baptismi aquis renatus. Parentes eius Franciscus Gárate et Maria Baptista de Aranguren, pii honestique agricolae, septem filios in timore ac Dei amore educarunt, ex quibus tres Societati Iesu sodales facti sunt.

Dei famulus quatuordecim annos natus, in Societatis Iesu collegio Ordunae, famulatum exercuit, tresque post annos die 2 Februarii inter fratres coadiutores adscisci obtinuit, tirociniumque in vico Poyanne in Gallia inivit. Religionis votis nuncupatis, infirmorum curae addictus in domo La Guardia, ubi tria habebantur collegia, mira sanctitatis specimina decem annos exhibuit. Nemo illo diligentior, nemo magis assiduus, nemo pro infirmis sollicitior, nil de sua valetudine curans. Qui indefessus labor eum adeo depressit, ut superiores eum transtulerint ad studiorum universitatem in loco « Deusto Bilbao », in qua Ianitoris officium

ei concrediderunt. Ab anno 1888 usque ad annum 1929 munere hoc tanta perfectione est functus, ut mirabile exemplar factus sit virtutum omnium et sancti existimationem sibi comparaverit. Ipse enim tot per annos constanter, prompte ac delectabiliter, sine vel minimo regressu, humilitate, paupertatis amore, modestia, aequanimitate, prudentia, sui contemptu, in laboribus assiduitate, atque obedientia reniduit; patienter ac festiva comitate pauperes, hospites, omnesque ad Universitatem accedentes, scholasticos praesertim, excipiebat, qui eum: « Frater urbanitas » appellabant. Nullam sibi relaxationem aut solatium concedebat atque in nullum seu linguae seu operum defectum incidisse visus est, uti testes deponunt.

Ceterum tantam animi contra adversa fortitudinem ex intima cum Deo unione hausit, et tenerrima erga Beatam Virginem religione, sanctosque sui patronos.

Laboribus atque acerbo morbo fractus, die 9 Septembris anno 1929, Ecclesiae sacramentis piissime susceptis, ad caelestem patriam evolavit.

Sanctitatis fama late propagata, in Victoriensi Episcopali Curia, informativae inquisitiones super scriptis, sanctitatis fama atque liturgico cultu ei non praestito, peractae sunt, Romamque delatae.

Plures interim Summo Pontifici postulatoriae litterae pro causa introducenda fuere porrectae.

Servatis itaque de iure servandis, Rmo P. Carolo Miccinelli, generali Societatis Iesu Postulatore instante, infrascriptus Cardinalis S. R. C. Praefectus Causaeque Ponens seu Relator, die 7 Februarii anni huius, in Ordinario S. huius Congregationis coetu, dubium proposuit: *An signanda sit commissio Introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur,* de eaque retulit. Emi ac Rmi Cardinales, auditis Officialium Praelatorum suffragii, praesertim vero, voce et scripto, R. D. P. Salvatore Natucci Fidei Promotore generali, omnibus mature perpensis, rescribendum censuere: *Signandam esse commissionem si Ssmo placuerit.*

Facta itaque, subscripto die, Ssmo D. N. Pio Papae XII ab eodem Cardinali relatione, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum Patrum ratum habens, *commissionem Introductionis Causae Servi Dei Francisci Gárate* Sua manu dignata est obsignare.

Datum Romae, die 26 Februarii anno sacro 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

II

TOLETANA

CANONIZATIONIS BEATAE BEATRICIS DE SILVA, FUNDATRICIS MONIALIUM FRANCISCALIUM A SSMA CONCEPTIONE.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio reassumptionis causae Canonizationis in casu et ad effectum de quo agitur.

Beata Beatrix de Silva, e nobilissima Lusitana familia, neptis Infantae Isabellae, uxoris Ioannis II, Castellae regis, quae, decimoquinto saeculo ad finem vertente, eo proposito Conceptionistarum Ordinem fundavit ut doctrinam de Immaculata Conceptione B. M. V. profiteretur, defenderet et propagaret, tanta post eius obitum, qui a. 1490 contigit, publica veneratione fruita est, quae ad nostra usque tempora, praesertim in Hispania, in Mexicana ditione atque alibi, virescit, ut Pius Papa XI fel. rec. eius cultum recognoverit ac confirmaverit per S. R. C. decretum die 28 Iulii a. 1926 editum. Plures nunc Summo Pontifici preces sunt porrectae a Patriarcha Occidentalium Indiarum, a duobus Archiepiscopis et Episcopo Mexicanis, a Ministro generali O. F. M., ab Abbatissa Conceptionistarum Missionalium aliisque ex Mexicana ditione, Hispania, Belgio et Brasilia ut Canonizationis causa resumatur. Uti de iure infrascriptus Cardinalis S. R. C. Praefectus et causae Ponens seu Relator supra descriptum dubium, in Ordinario eiusdem Congregationis Coetu diei 21 Februarii huius anni, disceptandum proposuit atque causae momenta illustravit. Emi ac Rmi Cardinales, omnibus perpensis, auditoque R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, rescribere censuerunt: *Signandam esse commissionem reassumptionis causae B. Beatricis de Silva si Ssmo placuerit, servata tamen mente canonis 2133.*

Facta autem relatione Ssmo D. N. Pio Papae XII subsignata die ab eodem Cardinali Praefecto, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum Patrum ratum habens, *commissionem reassumptionis causae Canonizationis B. Beatricis de Silva* propria manu dignata est obsignare.

Datum Romae, die 26 Februarii anno sacro 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

AGRIGENTINA

NULLITATIS MATRIMONII (DI CARLO - BILELLO)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dnae Rosaliae Bilello, in causa de qua supra conventae, eandem citamus ad comparendum in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 13 Octobris 1950, hora undecima, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An sententia rotalis diei 3 Aprilis 1950 confirmanda vel infirmanda sit in casu.

Ordinarii locorum, Parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dnae Rosaliae Bilello, curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.

Henricus Caiazzo, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 13 Iulii 1950.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Rosalie Bilello, defenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 13 octobre 1950, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Doit-on confirmer ou casser la sentence Rotale du 3 avril 1950 dans cette cause?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Rosalie Bilello devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

LITTERAE DECRETALES

PAG.

Inter turbida. – Beatae Ioannae de Lestonnac, viduae, Ordinis Filiarum B. M. V. fundatrici, Sanctorum honores decernuntur. – 15 Maii 1949 . 521

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. VICTORIENSIS - SANTANDERIENSIS, CALAGURITANAE ET CALCEATENSIS (Flaviobrigensis et S. Sebastiani in Hispania). *Quo commodius.* – A Victoriensi et Santanderiensi dioecesibus partes distrahuntur et nova dioecesis Flaviobrigensis erigitur. Ab eiusdem Victoriensis dioecesis territorio altera pars seiungitur et nova erigitur S. Sebastiani in Hispania dioecesis; a dioecesi Porro Calaguritana et Calceatensi pars separatur et dioecesi Victoriensi adscribitur. Capitula proinde Cathedralia in utraque nova dioecesi eriguntur. – 2 Novembris 1949 535

II. LIBERIENSIS (Capitis Palmensis). *Ut fidei propagandae.* – E Vicariatu Apostolico Liberiensi pars orientalis seiungitur, quae in novam erigitur Praefecturam Apostolicam, Capitis Palmensis appellandam. – 2 Februarii 1950 539

III. DE VICTORIA FALLS (Livingstonensis). *Si qua enascens.* – Praefectura Apostolica de Victoria Falls in Vicariatum Apostolicum evehitur, Livingstonensem nuncupandum. – 10 Martii 1950 541

IV. S. GEORGII, *Si evangelicos fructus.* – Praefectura Apostolica S. Georgii in Vicariatum Apostolicum eiusdem nominis erigitur. – 10 Martii 1950 . 542

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Insigne pietatis.* – Ecclesia paroecialis Deo in honorem « Nostrae Dominae » dicata, in civitate « Gray » archidioecesis Bisuntinae posita, privilegiis Basilicae Minoris honestatur. – 16 Iulii 1948 544

II. *Quae, feliciter.* – Cathedralis Ecclesia Nicensis dioecesis novo B. Mariae Virginis in Caelum Assumptae et Sanctae Reparatae virginis et martyris canonico titulo atque Basilicae Minoris privilegiis ornatur. – 30 Maii 1949 545

III. *Templa Dei.* – Ad dignitatem Basilicae Minoris evehitur Sanctuarium B. Mariae Virginis «de la Couture» in oppido vulgo « Bernay » intra fines Ebroicensis dioecesis. – 5 Augusti 1949 547

PAG.

IV. *Effatum illud.* – Ad titulum et dignitatem Basilicae Minoris evehitur Ecclesia Cathedralis Molinensis in Gallia, Deo in honorem B. Mariae Virginis « ab Angelis » dicata. – 27 Octobris 1949 548

V. *Monasticae vitae.* – Prioratus Conventualis Egmundensis, intra fines Harlemensis dioecesis in Abbatiam « sui iuris » erigitur, Congregationi Gallicae Ordinis S. Benedicti unitam. – 14 Februarii 1950 550

EPISTULA

Diu exspectata. – Ad Emum P. D. Fridericum tit. S. Mariae a Victoria S. R. E. Presbyterum Cardinalem Tedeschini, Sodalitatis a S. Hieronymo Patrono: de Evangelii exemplari eiusdem Sodalitatis cura denuo typis edito. – 7 Iunii 1950 . . 552

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Monitum. – 28 Iulii 1950 553

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Teramensis et Pinnensis - Piscariensis.* – Decretum. De finium dioecesium immutatione. – 24 Ianuarii 1950 . . 554

II. Provisio Ecclesiarum 555

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Victorien.* – Decretum introductionis causae pro beatificatione S. D. Francisci Gárate, Coadiutoris temporalis Professi Societatis Iesu. – 26 Februarii 1950 556

II. *Toletana.* – Decretum reassumptionis causae pro canonizatione B. Beatricis de Silva, fundatricis Monialium Franciscalium a Ssma Conceptione. – 26 Februarii 1950 558

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis:

Agrigentina. – Nullitatis matrimonii (Di Carlo - Bilello). – 13 Iulii 1950 . . 560

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

Recentissima editio, nova typica

BREVIARIUM ROMANUM

Ex decreto SS. Concilii Tridentini restitutum, Summorum Pontificum cura recognitum cum nova versione Psalterii Pii Papae XII auctoritate edita

Ita inscribitur nova Breviarii Romani edito ab Officina Libraria Vaticana nunc evulgata.

Sicut notum est, tempore praeterito typicae semper parabantur uno volumine « totum » (usque ad novissimam, quartam post typicam, anno 1928). Nunc autem praesens Breviarii Romani editio, uti typica habenda ex approbatione Sacrae Rituum Congregationis, prima vice paratur in quatuor partes divisa, i. e. hiemalem, vernam, aestivam et autumnalem.

Quamvis omnibus Divinum Officium recitantibus veneri Psalmorum versione utendi facultas servetur, tamen opportunum visum est hanc novam editionem typicam Breviarii Romani nova Psalmorum e primigeniis textibus versione adornare.

Imprimitur typis rubris et nigris, atque textus lineis rubris (circiter cm. 14×9) circumscribitur seu quadratur. Omnia diligenter curantur ut usus practicus sit et commodior: charta indica optima, characteres pulcri et nitidi ad recitationem aptissimi.

Praecipuae partes (Ordinarium, Psalterium, Proprium de Tempore, Proprium Sanctorum) ac festa principaliora (praesertim quae sub ritu duplici primae vel secundae classis recoluntur) imaginibus decorantur.

Ad multiplices vitandos ad Ordinarium et ad Psalterium recursus, qui nimis molesti videbantur: in Psalterio, quae cotidie recitanda sunt ex Ordinario, semper repetuntur; item in singulis feriis Adventus repetuntur, pro commemoratione, versus ad Laudes et Vesperas ac oratio Dominicae; similiter in Proprio Sanctorum, antiphonae et versus commemorationum integrae, iterantur, lectiones contractae pro festo simplificato semper post lectiones secundi Nocturni uniuscuiusque festi inveniuntur. Aliae quoque similes innovationes introductae sunt, ita ut omnes, qui Officium Divinum recitandi obbligatione teneantur, prae oculis habere possint editionem typicam et, ad sacrum munus absolvendum, commodiorem.

VARIA HUIUS BREVIARII PRETIA

In 4 partes divisum, in 18° (cm. 10,5×16,5) cum nova Psalmorum versione Pii Pp. XII auctoritate edita — In charta indica avoriata — Typis clarissimis, rubris et nigris — In praecipuis partibus et festis principaliоribus imaginibus decoratum; spissum: cm. 2,5; pondus: 1 vol. relig.: gr. 420.

Psalmi Horarum pro Festis, Absolutiones, Benedictiones, Suffragia, Antiphonae finales B. M. V. Orationes Dominicarum. Verumtamen Preces ante et post divinum Officium, Ps. 44, Hymnus ambrosianus cantica Benedictus, Magnificat ad uniuscuiusque voluminis initium inserta sunt.

Quodlibet Breviarium continetur in custodia ex charta spissa confecta.

Sine religationis pretii augmento, addi poterunt Propria Officia Dioeceseos vel Ordinis seu Congregationis; quae tamen ab tempore mittenda erunt.

Solutum Lit. 11.000 ($ 20) — A) Corio contectum cum sectione foliorum rubra Lit. 14.000 ($ 25.50) — B) Corio contectum cum sectione foliorum aurea Lit. 15.500 ($ 28) — C) Corio caprino contectum cum sectione foliorum aurea Lit. 16.500 ($ 30) — D) Corio caprino contectum cum sectione foliorum rubra-aurata Lit. 17.000 ($ 31) — E) Corio caprino optimo cum sectione foliorum rubra-aurata et ornamentis aureis decorato, Lit. 20.000 ($ 36.50). Tegumentum e corio factum ad unum volumen accomodatum. Lit. 1500 ($ 2.75).